ନଂ
ତା 17 JUL 19…
ରାଉରକେଲା

ପୁନର୍ମିଳନ

ଶ୍ରୀ ସୁରେନ୍ଦ୍ରନାଥ ଦାସ

ପ୍ରକାଶକ
ଓଡ଼ିଶା ଜଗନ୍ନାଥ କମ୍ପାନୀ
ବାଲୁବଜାର, କଟକ-୨

ପ୍ରକାଶ ପରିଚାଳନା:—
ଶ୍ରୀ ରଣଜିତ ସିଂହ ବି. ଏ. (ଅନର୍ସ) ଡି. ଇଡି.
ବାଲୁବଜାର, କଟକ-୨

ପ୍ରକାଶ ସମୟ: ମେ' ୧୯୫୭
ସଂଖ୍ୟା—ଏକହଜାର

ପ୍ରଚ୍ଛଦପଟ ଅଙ୍କନ—ଶ୍ରୀନାଥ ଚାଟାର୍ଜି
ମୂଲ୍ୟ—ଏକଶହ ପଚିଶ ନୂଆପଇସା
ଟ୧୨୫

ମୁଦ୍ରଣ—ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରେସ,
ଚାନ୍ଦନୀଚଉକ,
କଟକ-୨

ନଂ 216
ତା 17 JUL 1959

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଆସ୍ତେ ସ୍ୱପ୍ନା ପାଖକୁ ଲାଗି ଆସିଲେ........

ସ୍ୱପ୍ନାର ଛାତିଟା କମ୍ପି ଉଠିଲା । ଗୋଡ଼ ତାର ଅଟକି ଗଲା ସେଇଠି । ସେ ବିଦ୍ୟୁତ୍ ବେଗରେ ଫେରିପଡ଼ି ପଚାରି ଉଠିଲା କେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯିବେ......

ସେ ଥଙ୍ଗ ଥଙ୍ଗ ହୋଇ କହିଲେ—ଆଉ କେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯିବାକୁ ହେବନି......।

—ତେବେ ଯାଉଥିଲେ କେଉଁ ଠିକି ?

—ମୋର କୌଣସି ସ୍ଥାନକୁ ଯିବାର ଦରକାର ନ ଥିଲା, କେବଳ ଜଣେ ଅଚିହ୍ନା ବ୍ୟକ୍ତିର ସହିତ ଦି,ଚାରି ପଦ ଅବଶ୍ୟ କଥା ହେବାର ଥିଲା ।

ସ୍ୱପ୍ନା—ବିସ୍ମୟରେ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା । ମନ ଭି... ...ଲେ ଗୋଟିଏ କେମିତିଆ ଖଣ୍ଡିଆଭୂତ ଚକରି ଖାଇଲା । ... ...ଶ୍ୟ ତେରି ଓଠକୁ ଦାନ୍ତରେ ଇଷତ୍ ଚାପି ରଖି ବିସ୍ମୟସୂଚକ ...ରୁଛ ସେତେ-ବେଳେ ପଚାରିଲା...କଣ ମୋ...ସହିତ ?

ପ୍ରକାଶବାବୁ ମୃଦୁହସି କହିଲେ—ହଁ, ...ବନ ଜୁଆରରେ ...ଗିଷିତାମାନେ ପ୍ରେମ ...ଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି ।

ସ୍ୱପ୍ନାର ଛାତିରୁ ଛନଆରେ ଗୋଟାଏ ... ସେ ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ଅଲକ୍ଷରେ ଆଖି ଦୁ... ଆଡ଼େ ବୁଲାଇ ଆଣି ପ୍ରଶ୍ନ ସୂଚକ ଭଙ୍ଗୀ... ...ତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିବାହର ମୁହଁକୁ......।

ଦୁଇ

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଓଷ୍ଠହସର ରେଖା ଫୁଟାଇ କହିଲେ ତୁମେ ବିବାହ କରିନା ତ ?

ବିରକ୍ତି ସୂଚକ ଉତ୍ତର କଲ ସ୍ୱପ୍ନା 'କାହିଁକ ?'

ଆଗକୁ ଟିକେ ଗୋଡ଼ ବଢ଼ାଉ ବଢ଼ାଉ ସେ କହିଲେ କରିବତ··· ?

—ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଏଇ ସବୁ ଉତ୍ତର ଦେବାଦ୍ୱାରା ମୋର ଲାଭ ···?

—ଯଥେଷ୍ଟ···ଯାହାକି ତୁମ ଜୀବନରେ ସବୁଠାରୁ ଲାଭ ଜନକ, ତାହାହିଁ ପାଇ ପାରିବ ।

—ମୁଁ ତ ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ସେସବୁ ପାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁନ···

—ତୁମେ ନକଲେବି ମୁଁ ତୁମକୁ ଜାଣିଶୁଣି ଦବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରିଛି ?

—ଆପଣଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ସେ ବିଷୟ ଏତେ ଝୁଙ୍କ ଲାଗିଛି କାହିଁକ ? ମୋ ବିବାହ ଓ ମୋ ଜୀବନର ଲାଭ କ୍ଷତିର ହିସାବ ମୋ ବାପା ମା'ଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ଅଛି । ଆପଣଙ୍କର ସେଥିରେ କିଛି ୀ ଆସେ ନା···

ତୁମର ସେପରି ବୁଝିବା ଭଲ । କାରଣ ସେ ତୁମକୁ ବିବାହ ୀବେ । କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଶେଷକରି ଆଉ ଭାବିବେନି ତୁମର କରିଛନ୍ତି···ଭାବିବେ-ଆମେ ଠିକ୍ କରୁଛୁ ହିଁଅର ୀଟିଏ ଯୋଗାଡ଼ କରି ହାତକୁ ହାତ ଛନ୍ଦି ବିବାହପରେ ?···ମଧୁଶଯ୍ୟା ରାତ୍ରିଠାରୁ ମଲ ହୁଏ ତେବେ ତୁମର ଦାମ୍ପତ୍ୟ ଜୀବନ ୀ···! ସେଇ ବିବାହ ଦେବା ପୂର୍ବରୁ ତାର ୀ କି ନା, ତାର ରୂପ ତୁମର ମନ ଲାଖି

ହୋଇଛନ୍ତି ନା, ଏମିତ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ଗୋଟ ବଡ଼ ପ୍ରଶ୍ନର ସମାଧାନ କରିବା ଉଚିତ ।

ସ୍ୱପ୍ନା ଆଗନ୍ତୁକଙ୍କ କଥା ବୁଝି ନ ବୁଝିଲା ପରି କହିଲା—ମୋତେ ଗୋଟାଏ ହିନ୍ଦୁ କୋର୍ଟରେ ନୂଆ ରୁଲ ପ୍ରଣୟନ କରିବାକୁ ହେବ । ତାହେଲେ ପିତା ମାତାଙ୍କ ଆଦେଶାନୁଯାୟୀ ଓ ସମାଜର ନିୟମାନୁଯାୟୀ ସ୍ୱାମୀର ହାତକୁ ହାତ ଫୁଲ ପେନ୍ଥାରେ ବାନ୍ଧ ଦେବାକ୍ଷଣି ସ୍ତ୍ରୀ ଜଣକ ପୁରୁଷର କଣା ଦାସୀ ହୋଇ ରହେ ଆଉ ସକାଳ ସଞ୍ଜରେ ସେଇ ସ୍ୱାମୀ ଦେବତା ଚରଣତଳେ ମୁଣ୍ଡ ପାତ ଆଦେଶ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ବସି ରହେ । ଏଇଟା ଆମ ହିନ୍ଦୁର ଆଶ୍ରର ଓ ସମାଜର ନିୟମ··· ତେଣୁ ଆପଣ ଯାହା କହିଲେ ସ୍ତ୍ରୀର ଉଦ୍ଧତାମୀ ପରିଚୟ ଛଡ଼ା କିଛି ନୁହେଁ ।

ଗଜଗ ନଶରେ ହାତ ମାରି ମାରି ସେ କହିଲେ—ପ୍ରେମ ବା ଭଲପାଇବା ଯାହାକୁ କହନ୍ତି ତାହା ଭିତରେ ନୂଆ ନିୟମ ସବୁ ତୁମେ ଜାଣିନା ଅଥଚ କାହାକୁ ଭଲ ପାଇଥିଲେ ଜାଣିଥାନ୍ତ···ତାହା କେତେ ସରଳ···ଓ ଦାମ୍ପତ୍ୟ ଜୀବନରେ କେତେ ତୃପ୍ତି ଦିଏ···ତୁମକୁ ତାହା ବୁଝିବାକୁ ଅବଶ୍ୟ ଡେରି ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଯାହାକୁ ଘୃଣା କରୁଛ ସେତେବେଳେ ତାହାହିଁ ଦେବ ଅପୂର୍ବ ରନ୍ତ ଯୌବନ ଜୁଆରରେ ନୂତନ ଉନ୍ମାଦନା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଶିକ୍ଷିତ ଶିକ୍ଷିତାମାନେ ପ୍ରେମ ବିବାହ କରି ଜୀବନରେ ସ୍ୱର୍ଗସୁଖ ଉପଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି ।

ଯୋରଦେଇ ସେ କହିଲା—ମୁଁ ତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିବାହର ବିପକ୍ଷରେ···

ହସି ହସି ପ୍ରକାଶବାବୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ—ଏପରି ଚୁପ ଥାଉଁ ଥାଉଁ ତୁମର ଏପରି ଅହେତୁକ କଳ୍ପନା କରିବାଟା ଅଶୋଭନୀୟ···ଚୁପର ଦୁନିଆ କଥା ତୁମେ ଜାଣିନା ଆଉ ସେଥିରୁ ଅଚଖା ମଧୁ ଚାଖିନା ।

ଚଇତ ମାସର ବସନ୍ତ ପବନେ ଯାର
ମନ ଉଠିନାହିଁ ତାତି;
ଶୁଣିବନି ସେହୁ କାହ୍ନୁ ମିଳନ ବଂଶୀର ବେସୁରା ସଙ୍ଗୀତ
ଉଲୁସି ଉଠିବ କମ୍ପି ତା ନରମ ଛାତି (ଘୋଷା)
ଜଳିବ କମ୍ପି ତାର ପ୍ରଣୟ ବତୀ
ଜାଣିବନି ସେହୁ ଯେବେ ଯୁବକର ଓଠେ
ତାର ଓଠ ମିଳନ ମଧୁର···
ତେବେ ସେହୁ ଯୁବକକୁ ଭିଡ଼ି ନେବ ନିଜ ଛାତି ପରେ
ନବାରିବ କେବେ ଜାତି ପତି । ୧ ।

ଗୀତ ପଦକ ଶୁଣି ସ୍ୱପ୍ନା ମନଭିତରେ ଥିବା ଆବିଳତା କେତେକାଂଶରେ ଘୁଞ୍ଚିଯାଇଥିଲା ଆଉ ପ୍ରେମ ଜୁଆରରେ ଆଗୁଆ ପହଁରି ଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଉଥିଲା ତାର···ମନଭିତରେ ରହି ରହି ଜାଗି ଉଠୁଥିଲା ଗୀତଟିର କେତେକାଂଶ । ତାର ମନ ହେଉଥିଲା ପ୍ରେମର ନୂଆ ଫଳଟି ଚାଖିବାକୁ···ସେ କିଛି କହି ନ ପାରି ଚୁପ୍ ହୋଇ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲା ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ତା' ଭାବକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି କହିଲେ ?
—ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଖିବ ଦେଖ ଏଇ ଗୀତ ପଦକରେ ମନଗହୀରରେ ତୁମର କିପରି ଭାବ ଧାରା ବଦଳି ଯାଉଛି । ମନର ମଣିଷ ପାଇଲେ ମନର ଭୂତ ତେଇଁ ଉଠିବ । ଯୁବକର ତତଲା ପରଶରେ ତୁମେ ତରଳି ଯିବ । ଆଉ ତୁମର ଏଇ ଯୁବତୀ ମନ ଆପେ

ଝ'ଶି ଘୋଷାରି ତାଙ୍କରି ପଛେ ପଛେ ଗୋଡ଼ାଇବ ··· ଯଦି ତୁମେ ସେ ସବୁକୁ ଗୁପିରଖି ଚୁପ ହୋଇ ଘର କୋଣରେ ଓଢ଼ଣା ତଳେ ମୁହଁ ଲୁଚେଇ ଛପି ରୁହ ତଥାପି ସେମାନଙ୍କର ମାୟା ପାଶରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବ ନାହିଁ । ସେତକବରରେ ତୁମର ନିସ୍ତାର ନାହିଁ । ମୃଦୁ ଚୁମ୍ବନ ପଛରେ ରହିଯିବ ବଦନାମର କାଳିମା ଚିର ଦିନ ପାଇଁ । ତୁମେ ଆଉ ସେତେବେଳେ କୌଣସି ଜାଗାରେ ମୁହଁ ଦେଖେଇ ରହି ପାରିବ ନାହିଁ ବରଂ ବଞ୍ଚି ରହିବା ବଦଳରେ ଖୋଜିବ ମୃତ୍ୟୁ ଗରଳ । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନଠୁଁ ନିଜର ଭବିଷ୍ୟତଟା ବାଛିନିଅ । ଏକା ନିଶ୍ୱାସରେ ଏତେ ଗୁଡ଼ାଏ ଗପି ଯିବାପରେ ପ୍ରକାଶ କିଛି ସମୟ ନୀରବ ରହିଲେ ।

ସ୍ୱପ୍ନା ମନେମନେ କଥାଗୁଡ଼ିକ ତଉଲି କରୁଥିଲା । ଆଗନ୍ତୁକଙ୍କ ପାଇଁ ମନ ଗହନରେ ମମତା ଢେଉଁ ଉଠି ତାକୁ ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ କରି ପକାଉ ଥିଲା । ହୃଦୟର ନିଭୃତ କୋଣରେ ତାର ଅଜାଣତରେ ଛପି ରହି ଯାଉଥିଲା ସେଇ ଜଣକ ସକାଶେ ଅଚଖା ସୋହାଗ ଓ ଛୁଉଁଥିବା ପରଶ ରେଖାର ଗୁଞ୍ଚି ।

ଯାଦୁକରର କାଉଁରି କାଠିରେ ବଦଳି ଗଲାପରି ସ୍ୱପ୍ନାର ମନ କ୍ରମେ ବଦଳିଗଲା । ତା'ର ଦରପୁରା ଯୌବନ-ଉଛୁଳା ଛାତିରେ ଗୋଟାଏ ଗୋଟାଏ ଶିହରଣ ଖେଳି ଯାଉଥିଲା । ବାହାରର ଶୀତଳ ପବନ ଧୀରେ ବହି ଆସିଲା । ସ୍ୱପ୍ନାର ଛାତିର ଲୁଗାଟା ଖସି ପଡ଼ୁଥିଲା ତଳକୁ··· । ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ଭୋକିଲା ଆଖି ସେଇ ଆଡ଼େ କେଇ ସେକେଣ୍ଡ ରହି ମନଟାକୁ ଟାଣି ନେଇ ଯାଉଥିଲା ସେଇ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କିନ୍ତୁ ସେ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ତାକୁ ଫେରାଇ ନେଲେ ଦୂର ଦିଗବଳୟ ଆଡ଼େ······

ହସି ହସି ପ୍ରକାଶବାବୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ—ଏପରି ରୂପ ଥାଉଁ ଥାଉଁ ତୁମର ଏପରି ଅହେତୁକ କଳ୍ପନା କରିବାଟା ଅଶୋଭନୀୟ...ରୂପର ଦୁନିଆ କଥା ତୁମେ ଜାଣିନା ଆଉ ସେଥିରୁ ଅଚାଖା ମଧୁ ଚାଖିନା ।

ଚଇତ ମାସର ବସନ୍ତ ପବନେ ଯାର
ମନ ଉଠିନାହିଁ ତାତି;
ଶୁଣିବନି ସେହୁ କାହ୍ନୁ ମିଳନ ବଂଶୀର ବେସୁରା ସଙ୍ଗୀତ
ଉଲୁସି ଉଠିବ କମ୍ପା ତା ନରମ ଛାତି (ଘୋଷା)
ଜଳବ କମ୍ପା ତାର ପ୍ରଣୟ ବତୀ
ଜାଣିବନି ସେହୁ ଯେବେ ଯୁବକର ଓଠେ
ତାର ଓଠ ମିଳନ ମଧୁର...
ତେବେ ସେହୁ ଯୁବକକୁ ଭିଡ଼ି ନେବ ନିଜ ଛାତି ପରେ
ନବାରିବ କେବେ ଜାତି ପତି । ୧ ।

ଗୀତ ପଦକ ଶୁଣି ସ୍ୱପ୍ନା ମନଭିତରେ ଥିବା ଆବିଳତା କେତେକାଂଶରେ ଧୁଆଁଯାଇଥିଲା ଆଉ ପ୍ରେମ ଜୁଆରରେ ଆଗୁଆ ପହଁରି ଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଉଥିଲା ତାର...ମନଭିତରେ ରହି ରହି ଜାଗି ଉଠୁଥିଲା ଗୀତଟିର କେତେକାଂଶ । ତାର ମନ ହେଉଥିଲା ପ୍ରେମର ନୂଆ ଫଳଟି ଚାଖିବାକୁ...ସେ କିଛି କହି ନ ପାରି ଚୁପ୍ ହୋଇ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲା ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ତା' ଭାବକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି କହିଲେ ?
—ବର୍ତ୍ତମାନ ଠୁଭାବି ଦେଖ ଏଇ ଗୀତ ପଦକରେ ମନଗହୀରରେ ତୁମର କିପରି ଭାବ ଧାରା ବଦଳି ଯାଉଛି । ମନର ମଣିଷ ପାଇଲେ ମନର ଭୂତ ଚେଇଁ ଉଠିବ । ଯୁବକର ତତଲା ପରଶରେ ତୁମେ ତରଳି ଯିବ । ଆଉ ତୁମର ଏଇ ଯୁବତୀ ମନ ଆପେ

ଟାଣି ଘୋଷାରି ତାଙ୍କରି ପଛେ ପଛେ ଦୋଡ଼ାଇବ ··· ଯଦି ତୁମେ ସେ ସବୁକୁ ଗୁପିରଖି ଚୁପ ହୋଇ ଘର କୋଣରେ ଓଢ଼ଣା ତଳେ ମୁହଁ ଲୁଚେଇ ଛପି ରୁହ ତଥାପି ସେମାନଙ୍କର ମାୟା ଫାଶରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବ ନାହିଁ । ସେତିକିରେ ତୁମର ନିସ୍ତାର ନାହିଁ । ମୃତ୍ୟୁ ଚୁମ୍ବନ ପଟ୍ଟରେ ରହିଯିବ ବଦନାମର କାଳିମା ଚିର ଦିନ ପାଇଁ । ତୁମେ ଆଉ ସେତେବେଳେ କୌଣସି ଜାଗାରେ ମୁହଁ ଦେଖେଇ ରହି ପାରିବ ନାହିଁ ବରଂ ବଞ୍ଚି ରହିବା ବଦଳରେ ଖୋଜିବ ମୃତ୍ୟୁ ଗରଳ । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନଠୁଁ ନିଜର ଭବିଷ୍ୟତଟା ବାଛିନିଅ । ଏକା ନିଶ୍ୱାସରେ ଏତେ ଗୁଡ଼ାଏ ଗପି ଯିବାପରେ ପ୍ରକାଶ କିଛି ସମୟ ନୀରବ ରହିଲେ ।

ସ୍ୱପ୍ନା ମନେମନେ କଥାଗୁଡ଼ିକ ତଉଲ କରୁଥିଲା । ଆଗନ୍ତୁକଙ୍କ ପାଇଁ ମନ ଗହନରେ ମମତା ଚେଇଁ ଉଠି ତାକୁ ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ କରି ପକାଉ ଥିଲା । ହୃଦୟର ନିଭୃତ କୋଣରେ ତାର ଅଜାଣତରେ ଛପି ରହି ଯାଉଥିଲା ସେଇ କ୍ଷଣକ ସକାଶେ ଅଚିହ୍ନା ସୋହାଗ ଓ ସୁଖଦ ପରଶ ରେଖାର ସ୍ମୃତି ।

ଯାଦୁକରର କାଉଁରି କାଠିରେ ବଦଳି ଗଲାପରି ସ୍ୱପ୍ନାର ମନ କ୍ରମେ ବଦଳିଗଲା । ତା'ର ଦରପୁରା ଯୌବନ-ଉଚ୍ଛଳା ଗୁଣରେ ଗୋଟାଏ ଗୋଟାଏ ଶିହରଣ ଖେଳି ଯାଉଥିଲା । ବାହାରର ଶୀତଳ ପବନ ଧୀରେ ବହି ଆସିଲା । ସ୍ୱପ୍ନାର ଗୁଣର ଲୁଗାଟା ଖସି ପଡ଼ୁଥିଲା ତଳକୁ··· । ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ଲୋଭିଲା ଆଖି ସେଇ ଆଡ଼େ କେଇ ସେକେଣ୍ଡ ଚାହିଁ ମନଟାକୁ ଟାଣି ନେଇ ଯାଉଥିଲା ସେଇ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କିନ୍ତୁ ସେ ବାଧ ହୋଇ ତାକୁ ଫେରାଇ ନେଲେ ଦୂର ଦିଗ୍‌ବଳୟ ଆଡ଼େ······

ଦିଗ୍‌ବଳୟର ବଉଦ ଉହାଡ଼େ ଧୀରେ ସୂର୍ଯ୍ୟଦେବ ଡୁବି ଯାଉଥିଲେ । ସାଥିରେ ତାଙ୍କର ନାଲି ଟହଟହ ହସର ଛିଟା ଲାଗି ରହିଥିଲା । ସେହି ରଙ୍ଗ ବଉଦମାନଙ୍କର ଶ୍ରୀ ବର୍ଦ୍ଧନ କରୁଥିଲା, ନେଳିଆ ଆକାଶଟା ନୂଆ ରକମ ଦେଖା ଯାଉଥିଲା । ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କର ଚେଁ ଗୁଁ ଶବ୍ଦ ଗାଢ଼ରୁ ଗାଢ଼ତର ହୋଇ ଆସୁଥିଲା ।

—ମୁ ଆସୁଛି ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଫେରି ଚାହାନ୍ତି ତ ସ୍ୱପ୍ନା ତାଙ୍କୁ ପଛ କରି ସାରିଲାଣି ଯିବାପାଇଁ । ତାର କୁଞ୍ଚିଲା ବେଣୀ ଦ୍ୱୟରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଥିବା ରିବନ୍ ପବନରେ ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି ଚକ ଚକିଆ ଲାଲ ହୋଇ ଯାଉଛି ବେଳେ ବେଳେ । ପ୍ରକାଶବାବୁ ଅନୁମାନ କରି ନେଲେ, ରିବନ୍ ଫର୍ ଫର୍ ଉଡ଼ି ତାଙ୍କର ଉତ୍ତର ଅପେକ୍ଷା କରୁଛି ।

ଆଉ ପାଞ୍ଚ ମିନଟ୍ ।

ସ୍ୱପ୍ନା ଓଠରେ ଧାରେ ହସ ପହଁରେଇ ଫେରି ଚାହିଁଲା । ସେ କହିଲେ ଏତେ ତରତର କାହିଁକି ? ସଞ୍ଜ ହୋଇ ଯାଉଛି ବୋଲି—ଏଁ, ନୁହେଁ ?

ସେ ମୃଦୁ ହସି ଉତ୍ତର ଦେଲା ହୁଁ......

—ମୁଁ ନେଇ ତୁମ ଘର ପାଖରେ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ଆସିବି ଆଉ ଭୟ କଣ.. ?

ଆପଣଙ୍କ ପରିଚୟଟା ପାଇ ପାରିଲି ନାହିଁ...

ଫେଁ କରି ହସି ଉଠିଲେ ପ୍ରକାଶବାବୁ । ପାଟିରୁ ତାଙ୍କର ଅଜାଣତରେ ବାହାରି ଆସିଲା—ପରିଚୟ ଏତିକ ଯେ ମୁଁ ତୁମକୁ ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗିନୀ ବୋଲି ମନେମନେ ଗ୍ରହଣ କରିଛି । ତେଣୁ ମୁଁ ତୁମ ଆଖି ଆଗରେ ଯାହା...

ସ୍ୱପ୍ନା ଟେଠ ଭିତରୁ ହସ ମିଶା ପ୍ରେମ ଉଚ୍ଛୁଳା ସ୍ୱଆରରେ ବାହାରି ଆସିଲା:—ସତେ···ତୁମେ ! ଦୁହେଁ ଦୁହିଙ୍କି ଟାଣି ନେଲା ପରି ଗୋଟାଏ ଅଦୃଶ୍ୟ ଶକ୍ତି ଟାଣି ନେଇଥିଲା ସେ ଦୁଇଟି ପ୍ରାଣୀଙ୍କର ପାଦ ଦୁଇଟିକୁ ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଧୀରେ ସ୍ୱପ୍ନା ପାଖକୁ ଲଗି ଆସିଲେ । ସ୍ୱପ୍ନା ବି କିଛି ନ କହି ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଘୁଞ୍ଚି ଆସିଲା । ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ଓଠ ଦୁଇଟି ଧୀରେ ଲମ୍ବି ଉଠିଲା, ଆଉ ହାତ ଦୁଇଟିରେ ତାକୁ ଛାତି ପାଖକୁ ଭିଡ଼ି ନେବାକୁ ମନ ବଳାଇ ଥିଲେ । ଦୁ'ଜଣଙ୍କର ଆଖି ଆସ୍ତେ ବୁଜି ହୋଇ ଆସୁଥିଲା ।

ଅଦୂରେ ଗାଈଆଳ ପିଲା ଡାକ ଛାଡ଼ିଲା—ଗାଈ···ଗଲେ ହଲେ ହଲେ···ଯେ ଘୁଞ୍ଚି ଗଲା··ଆର ଜଣକ ବି···ଆସ୍ତେ···

• ବହି ଭିତରେ ଗୋଟାଏ ନୀଳ ଲଫାପା ଓ ତା ଦେହରୁ ବାହାରୁ ଥିବା ଫ୍ରାଗ୍ରାନ୍ସର ଗନ୍ଧ ଦେଖି ସେ ଏକରକମ୍ ବିସ୍ମୟରେ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠି ଲଫାପାଟି ଖୋଲିଲା—ଦେଖିଲା ଲେଖା ଅଛି:—

ଆଦରର,   'ରୁପମହଲ'

ସ୍ୱପ୍ନା   ତା ୧୪·୨·୧୯୬୫

ବହି ଭିତରୁ ଚିଠି ପାଇ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବ ବୋଧ-ହୁଏ । ମନ ଗହନ ନିଭୃତ କୋଣ ଭିତରୁ ନଚାହିଁଆ ପବନ ବାହାରି ଆସୁଥିବ ଜୋରରେ ଆଉ ତୁମ ନରମ ବୁକୁ ତଳେ ଜଗାଇ ଦେଇ ଆସୁଥିବ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଜଟିଳ ପ୍ରଶ୍ନ···

ସେଦିନ ସଞ୍ଜ କଥା, ଆଜି ମନେ ପଡ଼ି ଚିନ୍ତା ମୋର ଗୁମୁରି ଉଠୁଛି ଆଉ ଆଖି ଆଗରେ ନାଚି ଉଠୁଛି ସେଇ

ନିସ୍ତବ୍ଧିଆ ଆମ୍ବତୋଟା ପାଖରେ ତୁମର ସେହି ମନଭୁଲା ରୂପଟି··· ଯାହା ମୋର ଅବଶ ହୃଦୟରେ ଦେଇ ଯାଉଛି ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ହୃତ୍‌କମ୍ପ ଆଉ ଶରୀରର ପ୍ରତି ରନ୍ଧ୍ରେ, ରନ୍ଧ୍ରେ, ଚେଇଁ ଉଠୁଛି ଗୋଟାଏ ଗୋଟାଏ ପୁଲକ ।

ରାତିର ଶାନ୍ତିମୟ ଅଙ୍କରେ ବିଶ୍ରାମ ନେଲାବେଳେ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ସ୍ୱପ୍ନ। ସପନ ରାଇଜର ପରୀ ରୂପେ ଦେଖେ । ସେତେ-ବେଳେ ଜଣାଯାଏ··· ଯେମିତି ତୁମକୁ ପାଖରେ ଅତି ନିକଟରେ ପାଇଛି···ରୁପେଲି ପରଦାରେ ନାଚି ନାଚି ତୁମେ ଯେମିତି କହୁଛ ସେହି ସଞ୍ଜର ମଧୁ ବୋଲା କଥା ପଦକ·····ସତେ ତୁମେ··· ।

ତୁମ ପାଖକୁ ଲାଗିଯାଏ···ମୁଁ···କିନ୍ତୁ ଏତିକିବେଳେ ସପନଟା ଓଲଟ ପାଲଟ ହୋଇଯାଏ···ତୁମେ ଲୁଚିଯାଅ ସେହି ରୁପେଲି ପରଦାର ପଛ ପଟେ···ମୁଁ ବାଉଳା ମନରେ ଅନେକ ଖୋଜେ କିନ୍ତୁ ପାଏନା ତୁମକୁ···ପୁଣି ଥରେ ଦେଖିବାକୁ··· ବୋଉ ଆର ଘରୁ ଡାକ ଛାଡ଼େ ପରିରେ···ପରି··· । ନିଦ ମୋର ପତଳା ହୋଇଯାଏ ଆଖି ଖୋଲି ଚାହେଁ କୋଠରିଟା ଅନ୍ଧାର ···ନିଘୋଡ଼ ଅନ୍ଧାର···

ତୁମେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ନ ପାର···କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଯାହା ତୁମପାଇଁ ସାଇତି ରଖିଛି ଆଉ ଥରେ ଭେଟ ହେଲେ ଦେଇ ଦେବି ତୁମର ସେହି ସୁକୋମଳ ଅଙ୍ଗ ବଲ୍ଲରୀରେ । ଭାବୁଥିବ, ଏପରି ବଜାରି ଢଙ୍ଗର ଚିଠି ଲେଖିବାଟା ଶିକ୍ଷିତ ମହଲରେ । ଛି ତା ଭାବିବାଟା ନିତାନ୍ତ ଅଶୋଭନୀୟ କାରଣ ତୁମେ 'ଲଭ ଲେଟର' ଜରିଆରେ ଚିଠି ଲେଖି ଶିଖିନା··· । ତୁମ ପାଇଁ ମୋର ଦରଦ କେତେ ତାହା ନିଜେ ମୁଁ ଅନୁଭୂତିରେ ଆଣି

ପାରିନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏପରି ଶ୍ରେଷ୍ଠ କାଗଜରେ ଲେଖିବା ସମ୍ଭବ ପର ହୋଇ ପାରିବକି ?

ମୋ ପାଖରେ ଥିଲେ ଦେଖନ୍ତ ସ୍ୱପ୍ନା ! ତୁମକୁ ତୁମକୁ ଅନ୍ତର ଖୋଲି ସବୁ କହି ଦିଅନ୍ତି । ତେବେ ଜାଣନ୍ତ ତୁମ ପାଇଁ ମୋର କେତେ ସୁନେଲି କଳ୍ପନା ଆଉ ବୁକୁ ତଳେ କେତେ ଉଚ୍ଛୁଳା ମମତା । କିନ୍ତୁ ତୁମର 'ପ୍ରେମଡଙ୍ଗୀ' ମିଳନ ଜୁଆରେ ଦରବୁଡ଼ା ହୋଇ ଭାସିନି । ପ୍ରୀତିର ଖର ପବନ ଖେଦେଇ କରି ବହିନି ତୁମର ଯୌବନ—ଉଚ୍ଛୁଳା ନଈରେ··· । ତେଣୁ କହି-ପାର ଏହା ମୋର କଳ୍ପନାର କାଉଁରୀ··· ।

ମାଟିର ମଣିଷ ମୁଁ ତୁମକୁ ପାଇ ସୁନାର ସଂସାର ଗଢ଼ିବି । ଏହି ଆଶାହିଁ ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ଛପାଇ ରଖିଛି । ଦୁନିଆ ଦେଖା ବିବାହ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଭାବିଛି ତୁମେ ଆଉ ମୁଁ ଦୁହେଁ ମନର ଦେବତା ସାକ୍ଷୀ ରଖି ପ୍ରୀତି ମହଲରେ ପ୍ରେମର ଦୀପାଳି ଜଳାଇ ଦେବା ଯୋରରେ ଯଦି ତୁମେ ନାହିଁ ନ କହି ହଁ ବୋଲି କୁହ···

ଭାବୁଛ ସମାଜ ତୁମକୁ ଘୃଣା କରିବ···କରୁ ସ୍ୱଚ୍ଛ କଣ···? ତୁମକୁ ମୁଁ ବକ୍ଷ ପାତି କୋଳକୁ ଆଉଜେଇ ନେବି··· । ଆଉ ସେଇ ମୂକ ସମାଜକୁ ଦେଖାଇ ଦେବି 'Love marriage' (ପ୍ରେମ ବିବାହ)ର ବିଶେଷତ୍ୱ କଣ···। ତୁମେ ଅଷ୍ଟମ ଶ୍ରେଣୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପଢ଼ିଲଣି ଭାବିଦେଖ ନାରୀ ଶିକ୍ଷାର ଅଗ୍ରଗତି କେତେ ଆଉ ସେମାନଙ୍କର ସ୍ୱାଧୀନ ହେବାର ପ୍ରଚେଷ୍ଟା କେତେ··· ? ଭୟ କରୁଛ କାହିଁକି ?

ସେଫଟନ୍ଙ୍କା ଚିଠିରେ ଏଣିକି ତୁମ ପାଖକୁ ଯେଉଁ ସବୁ ଚିଠି ପଠାଇବି ତାହା ଏକ ନୂତନ ବୈଜ୍ଞାନିକ କାଳିରେ ଲେଖିବି । ଚିଠିଟିକୁ ଟିକେ ନିଆଁରେ ଦେଖେଇ ଦେବାପରେ ସାଧା କାଗଜକୁ

ମୋ'ରି ଅକ୍ଷର ସବୁ ପଢ଼ି ପାରିବ···ତୁମ ପାଖକୁ ଗୋଟାଏ କାଳି ପଠାଉଛି ନିକଟରେ···। ଏ ଚିଠିଟିକୁ ପଢ଼ିସାରି ଚିରିଦେବ ରଖିବ ନାହିଁ । 'ବିପଦ' ।

ସେପରନ୍ତା ଡାକକୁ ଚାହିଁ ରହିଲି ଉତ୍ତର ଦେବ । ଚିଠିଟା ଟିକେ ଲମ୍ବା ହୋଇଗଲା । ଏ ଅଭ୍ୟାସଟା ବହୁ ଦିନରୁ ରହିଯାଇଛି; କ୍ଷମା ଦେବ ସେଥି ସକାଶେ ଆଶା କରେ ଘୃଣା କରିବ ନାହିଁ । ଶେଷ ଚୁମ୍ବନ ଦେଲି···ଚୁଃ··· । ଇତି ।

ତୁମର
ସେହି ଦିନର
'ପଥିକ ବନ୍ଧୁ'

ପ୍ରେମର ଅଫିମ ନିଶାରେ ସ୍ୱପ୍ନାର କଅଁଳ ହୃଦୟ ସତେଜ ହୋଇ ଉଠିଲା । ସେ ଚିଠିଟାକୁ ଓଲଟ ପାଲଟ କରି କେତେଥର ପଢ଼ିଲା । ଏପରିକି ଚିଠିଟିର କେତେଧାଡ଼ି ମନେ ରହି ଯାଇଥିଲା ତା'ର । ଘୁଡରେ କିଛି ସମୟ ଚୁପିଧରି ମନଭିତରେ ଖୁରୁଖୁରୁ ହସିଲା ବହେ···ସେ ଗୋଟାଏ ଚୁମ୍ବନ ଦେଇ ତା ମନ ଲାଖି କେଇଟି ଧାଡ଼ି ତଳେ ନାଲି ଗାର କରି ଦେଲା କଲମରେ ···

ସେଦିନ ବେଳାଭୁଡ଼ର ଘଟଣା ତା ମନଭିତରୁ ଦାରନାଷ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା, ଚିଠିଟା ପଢ଼ିବା ପରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଆଖି ଆଗରେ ନାଚି ଉଠିଲା ।

ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ଚେହେରା ସ୍ୱପ୍ନାର ହୃଦୟ ଫଳକରେ ରହି ରହି ନାଚି ଉଠିଲା । ତାଙ୍କରି ବିଷୟ ନେଇ ଚିନ୍ତାଧାରା ତୀବ୍ର ହୋଇ ଉଠିଲା । କାହିଁକି ସେ ମୋତେ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ଅନ୍ତର ଦେଇ—ତାଙ୍କୁ କଣ ମୁଁ ଏତେ ସୁନ୍ଦର ଦିଶେ ? ସୁଦକ୍ଷ-

ଯୁବତୀଙ୍କ ମିଳନ ସତେ କଣ ସେମାନଙ୍କୁ ସରଗ ପୁରକୁ ଭୁଲି ଆସିଲା ପରି ମାଲୁମ ହୁଏ । ପ୍ରେମ ବିବାହରେ କଣ ଏହା ବିଶେଷ ତୃପ୍ତିକର ହୋଇଥାଏ···? ଏମିତି ଅଡୁଆ ସୂତାରୁ ଖିଅ ବାହାରିଲା ପରି ଗୋଟି ବଡ଼ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ପ୍ରଶ୍ନ ଜାଗି ଉଠିଲା । ପ୍ରେମ ବିବାହ ଓ ବୈବାହିକ ବିବାହ ଏ ଦୁଇଟିକୁ ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ତଉଲ କରି ଭାବିଲା ସେ । ଏ ଦୁଇଟି ଭିତରେ ପ୍ରଭେଦ କଣ ···?

ପିତା ମାତା ଓ ସମାଜର ନିୟମାନୁଯାୟୀ ବିବାହକୁ "ବୈବାହିକ ବିଭା" କହନ୍ତି ଆଉ ନିଜର ମନକୁ ବାପା ମା ସମାଜର ବନ୍ଧନ ଛିଣ୍ଡାଇ ବିବାହକୁ ପ୍ରେମ ବିବାହ । ଏଥିରୁ କେଉଁଟି ଭଲ ? ନିଜର ମନକୁ ଦୁଇଟି ପ୍ରାଣୀ ଅନ୍ତର ଦେଇ ଭଲ ପାଇବା ମନକୁ ମନ ଖାପ୍ ଖାଉଛି କି ନା ଭାବି ବିବାହ କଲେ ଜଣା ଯାଏ ନିଜର ଦାମ୍ପତ୍ୟ ଜୀବନ ସୁଖକର ହୋଇ ପାରିବ ଆଉ ବାପ ମା'ଙ୍କ ମୁହଁରେ ଜାଣି ଜାଣି ନିଆଁ ଦେବାକୁ ହୁଏ । ଏଥିରେ ଦାୟୀ କିଏ ? ନିଜେ । ତେଣୁ ଏହା କଦାପି ସୁଖକର ନୁହେଁ ଦୁଃଖକର । ଦୁର୍ବହ ଅନ୍ତର ସହିତ୍ ଆଶୀର୍ବାଦ ଅଭିଶାପ ପାଲଟି ଯାଏ । ଦାମ୍ପତ୍ୟ ଜୀବନ ଅକାଳରେ ପୋଡ଼ି ଜଳି ପାଉଁଶ ହୋଇଯାଏ । ସ୍ୱପ୍ନା ମନଭିତରେ ଗୋଟାଏ କୋହ ଉଠିଲା—। ପ୍ରେମ ବିବାହ କରିବ ନାହିଁ । କି ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ଅନୁରୋଧ ରକ୍ଷାକରି ପାରିବ ନାହିଁ । ସେ ତାଙ୍କ ମନକୁ ମୋତେ ସ୍ତ୍ରୀ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି । ମୁଁ ତ ଗ୍ରହଣ କରି ନାହିଁ । ତେବେ ମୁଁ କାହିଁକି ଜାଣି ଜାଣି ନିଆଁରେ ଡେଇଁ ଦେବି ।

ଦ୍ୱାର

ପୁଣି ଅନ୍ୟ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତା’ ମନ ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଟାଣି ହୋଇ ଯାଉଥିଲା । ବାଟ ଅବାଟ ନ ମାନି ତାଙ୍କରି କଥାକୁ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାନ ଦେଇ ଅମଡ଼ା ପଥରେ ଛୁଟି ଯାଉଥିଲା ।

ଘୁଇ ନେଉଟି ନ ଥାଏ ।

ବାହାରୁ ଡାକ ଶୁଭିଲା—ଚିଠି ଆସିଛି, ‘ସ୍ୱପ୍ନାକୁମାରୀ ରାଉତରାୟ’ ।

ସେ ଭାବନା ରାଇଜରୁ ଫେରି ପଦାକୁ ଚାହିଁଲା ।

ସେତେବେଳକୁ ସ୍ୱପ୍ନାର ମା ଉମା ଦେବୀ ଡାକ ପିଅନ ହାତରୁ ଚିଠି ଆଣି ସାରିଥିଲେ ।

ସେ ତାକୁ ଡାକଲେ କଣ୍ଢେଇ ଦେଖିଲୁ ଏ ଚିଠି
ପିଅନ୍ ଯୋଡା ଉସ୍‌ମସ୍ କରି ଚାଲିଗଲା ।
ସ୍ୱପ୍ନା ଚିଠି ଖୋଲି ବଡ଼ପାଟିରେ ପଢ଼ିଲା—

କଟକ, ସେକେଣ୍ଡାରୀଏଠ୍
ତା—

କଲ୍ୟାଣୀୟା,

ମା ମୋର,

ଅନେକ ଦିନରୁ ଚିଠି ଦେଇନି ବୋଲି ରାଗିଛୁ ବୋଧ ହୁଏ । ଆଉ କାହିଁକି ଚିଠି ପତ୍ର ଦେଉନୁ । ମୁଁ କଣ କରିବ କରଣୀ ଚାକିରୀରେ ଟ ୬୦୯, ଟ ୭୦୯ ଟା ଟଙ୍କା ମୋଟେ । କଟକ ସହର ଖୋରାକୀ ବାବଦ୍ ଟ ୩୦୯ ରୁ ବେଶୀ ଚାଲି ଯାଉଛି । ତୋ ଲେଖିଥିବା ପାର୍କର ଫାଉଣ୍ଟେନ୍ ପେନ୍‌ଟା ଏମ ସରେ ପଠାଇ ପାରିବି ନାହିଁ । ଆସନ୍ତା ମାସକୁ ଦରମା ପାଇଲେ ପାର୍ଶଲ କରି ପଠାଇବ । ଘୋଷା ହେବୁନି ।

ମନ ଦେଇ ପାଠ ପଢୁଥିବୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁ ଯୁଗ ହେଲାଣି ପାଠ ନ ପଢ଼ିଲେ ନ ଚଳେ । ଘରେ ଯାହା ଅଲଣା ତରସିଜା ଥିବ ଖାଇ ପିଇ ସ୍କୁଲରେ ପଢୁଥିବୁ । ଖେଚଡ଼ ପିଲାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ପଡ଼ିବୁନି ପାଠ ଖରାପ ହେବ । ତୋ ମାଷ୍ଟ୍ର ଅନିଲବାବୁ ମୋ ପାଖକୁ ଲେଖିଥିଲେ ଇଂଲିସରେ ତୁ ଭାରି ଡଲ ଅଛୁ ସେଥିପାଇଁ ଟିଉସନର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବା ପାଇଁ । ଅନିଲବାବୁଙ୍କୁ ପଚାରିବୁ ସେ ଯଦି ଟିଉସନ କରନ୍ତି ତେବେ ଭଲ ଆଉ ଯଦ୍ୟପି ଘରେ ମାଷ୍ଟର ରଖି ପଢ଼ିବାକୁ ମାଷ୍ଟର ବରାଦ କରନ୍ତି ଟିଉସନ୍ ହେବୁ । ଯାହା ଖର୍ଚ୍ଚ ହେଲେ ହେବ ।

ମନ ଦେଇ ପାଠ ପଢ଼ ମୁଁ ତୋତେ କଟକରେ ଆଣି, ଏ ପଢ଼ାଇବା ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବି, ଚିଠି ପାଇ ଚିଠି ଦବୁ । ହେଳା କରିବୁ ନାହିଁ । ମୁଁ ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଛୁଟିରେ ଘରକୁ ଯିବି । ଇତି ।

ତୋର

ଶୁଭାକାଙ୍କ୍ଷୀ ବାପା

ଉମା ଦେବୀ କହିଲେ—ସରିଲା ? ହଉ ଆ—ଖାଇବୁ ବେଳ ଗଡ଼ି ଗଲାଣି । ସ୍ୱପ୍ନା ନରମ ଗଳାରେ କହିଲା—ତୁ ଯା ମୁ ପଢ଼ା ପଢ଼ି ସାରି ଯାଉଛି ।

ଉମା ଦେବୀ ଟିକେ ବିରକ୍ତ ପ୍ରକାଶ କରି କହିଲେ—ଆଉ ଶନିବାର ବୋଲି କଣ ଦିନ ରାତି ପଢୁଥିବୁ ଅଖିଆ ଅପିଆ—ଆ କାଲି ରବିବାର ସବୁ ପାଠ ପଢ଼ିବୁ ।

× × ×

ଅନିଲବାବୁଙ୍କ ରୁମ ଭିତରେ ପଶି ଆସୁ ଆସୁ ପ୍ରକାଶବାବୁ ହସି ହସି କହିଲେ Good after noon ଅନିଲବାବୁ ।

ଅମଳବାବୁ ଗୋଟାଏ ବହି ଖେଲାଉଥିଲେ । ତା' ଉପରୁ ମୁହଁ ଟେକି ମୃଦୁହସି କହିଲେ Good after noon, good after noon ମାଇଁ ଫ୍ରେଣ୍ଡ ।

ସେ ପ୍ରକାଶବାବୁ ଚେୟାରରେ ବସିବା ପାଇଁ ଇଙ୍ଗିତ୍ ଦେଲେ ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ପାଖରେ ପଡ଼ିଥିବା ଚେୟାର ଟି ଅଧିକାର କରୁ କରୁ ସିଗାରେଟ୍ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପକେଟରେ ହାତ ପୂରାଇଲେ ।

ମୃଦୁ ହସି ଅମଳବାବୁ କହି ଉଠିଲେ—ତେବେ ଏ ସିଗାରେଟ୍ ଗୁଡ଼ାକ କଣ ପୋପାଡ଼ି ଦେବ ?

—କାହିଁକି···?

—ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ମୋ ରୁମ୍‌ରେ ବସି ତୁମ ସିଗାରେଟ୍ ଟାଣିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ, ତେବେ ଏଗୁଡ଼ା କଣ ହେବ ···?

ଟେବୁଲ୍ ଉପରୁ ଗୋଲଡ୍‌ଫ୍ଲେକ୍ ଟିଣଟି ଆଣି ଫିଟାଉ ଫିଟାଉ ପ୍ରକାଶବାବୁ ପଚାରିଲେ:— ଏତେ ତନାଘନା ମୋତେ ଡକାଇଲ କାହିଁକି ବନ୍ଧୁ ଅମଳ ?

ଆନନ୍ଦରେ ମୁଖ ବିକୃତ କରି ସେ କହିଲେ—ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଡକାଇଛି ନିଶ୍ଚୟ କହିବି, ଏତେ ଘୁମଆଁ କାହିଁକି ? କୁଆଡ଼େ କଣ ଘୁଡ଼ି ଦେଇ ଆସିଛକି ···?

—ତାହା ତ ସତ ! ତେବେ ମନଟା ମୋର ସବୁବେଳେ ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ହୋଇ ରହିଛି ।

—ତୁମେ ବଡ଼ ବିଚଳିତ ହୋଇ ଉଠିଛ ପ୍ରକାଶବାବୁ ।

ତେଣୁ ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ ସେ ଗୁପ୍ତ କଥା ତୁମକୁ କହି ହେବନି, ଆଗ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ସହକାରେ ବସି ରୁହ, ତା'ପରେ···

ଅନିଲବାବୁଙ୍କ ମନର କଥା ପ୍ରକାଶକରି ସେ କହିଲେ—ତେବେ ସେଇ ସ୍ୱପ୍ନା କଥା ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କିଛି ନୁହେଁ । କଣ ସେ କଥା କୁହ, ଶୀଘ୍ର କୁହ ବନ୍ଧୁ···।

ଅନିଲବାବୁ ଫେଁ କରି ହସି ଉଠି କହିଲେ— ହଁ ସେହି ସ୍ୱପ୍ନା ତୁମର 'ରୂପମହଲ'ର ତାରକା । ତୁମର ଭାଗ୍ୟ ଭଲ ନିଶ୍ଚୟ ତାକୁ ଜୀବନ ସଙ୍ଗୀନି କରି ପାରିବ ଜଣାଯାଏ··· ।

ଟିକେ ଗୁମ୍ ଖାଇଯାଇ ସେ କହିଲେ — ଏହା ତୁମର କେବଳ କଳ୍ପନା ବନ୍ଧୁ—ନା, ନା କଳ୍ପନା ନୁହେଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବାସ୍ତବତା, ତୁମେ ନିଶ୍ଚୟ ତାର ମନକୁମନ ଛୁଇଁକୁ ଛୁଇଁ ମିଳାଇ ପ୍ରେମ ସମୁଦ୍ରର ଲହରୀ ଗଣି ପାରିବ ।

ମୁଖରେ ଧୀରେ ହସ ଫୁଟାଇ ପ୍ରକାଶବାବୁ କହି ଉଠିଲେ, ଯାହା କିଛି ହୋଇ ପାରିବ ତୁମରି ଇଙ୍ଗିତରେ । ମୁଁ ଜୀବନ ସାରା ତୁମକୁ ମନେ ରଖିବି । ଆଉ ଦିନେ ସେହି ଋଣ ସୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବି··· ।

—ମୋରି ପ୍ରପୋଜାଲ ଅନୁସାରେ ତୁମେ ଲଭ୍ ଲେଟର ତା ପାଖକୁ ପଠାଇ ଦେଇଛ ତ ?

—ହଁ, ଆଜିକୁ ଆଠ ଦଶ ଦିନ ହେବ ପଠାଇ ସାରିଛି ।

ତେବେ ତୁମେ ଠିକ୍ କରିଛ । ଜ୍ଞାନବାବୁଙ୍କ ପାଖକୁ ସେ English ରେ ଭଲ ପଢୁନି ବୋଲି ଚିଠି ଦେଇଛି ।

ବିସ୍ମୟରେ ପ୍ରକାଶବାବୁ ପଚାରିଲେ —ତାଙ୍କର କଣ ଜଣେ ଟିଉଟର ଶିକ୍ଷକ ରଖିବାକୁ ଅର୍ଥ-ଜୋର ଅଛି··· ?

ନା ତାଙ୍କର ଆର୍ଥିକ ଶକ୍ତି ସେପରି ଭଲ ନହେଁ । ତଥାପି କିଛି କିଛି ଦେଇ ପାରିବେ······ । ତୁମର କଣ ସେଠାରୁ ଦରମା ଆଣିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ଅଛି··· ? କେବଳ ସ୍ୱପ୍ନାର ମଧୁବୋଲା

କଥା ପଦକରେ ଜୀବନ ସାରା Pay ଆଗଷ୍ଟ ପାଇ ପାରିବ ।
ଏହା କଣ ତୁମ ପକ୍ଷରେ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ ... ?

କୁଣ୍ଡଳାକୃତରେ ଧୂଆଁ ଛାଡ଼ୁ ଛାଡ଼ୁ ସେ ଅନିଲବାବୁଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଚେୟାର ଟାଣି ଆଣିଲେ ଓ ଧୂଆଁ ମିଶା ହସଟିଏ ହସି କହିଲେ—ସେତିକି ମୋର ଲୋଡ଼ା ଅନିଲବାବୁ । ଯଦି ସେଠାରେ ଡିଭୋର୍ସ କରି ମୋତେ monthly କିଛି ଦେବାକୁ ହୁଏ ତାହା ମଧ୍ୟ ଦେବାକୁ ସ୍ୱୀକୃତ ଅଛି ।

ଦୁଇ ବନ୍ଧୁ ହେଁ ହେଁ ହୋଇ ହସି ଉଠିଲେ ।

ତୁମେ ବଡ଼ ସରଦାରକ ପ୍ରକାଶବାବୁ !

ତୁମ ଅନୁଭୂତି ଓ ଅଭିଜ୍ଞତା ଅପେକ୍ଷା ମୋର କମ୍ ନୁହେଁ ? ନଚେତ୍ ତୁମଠାରୁ ଶିଖିବାକୁ ହେଉ ନ ଥାନ୍ତା... ।

ଅନିଲବାବୁ କହିଲେ, ଖାଲି ଯୁକ୍ତିରେ ଜିଣିବ ନା ପ୍ରକୃତରେ ଜାଣିଛ କିଛି ?

ପ୍ରକାଶ ବ୍ୟଥାଭରା ସ୍ୱରରେ କହି ଉଠିଲେ, ଆଚ୍ଛା ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାର ଜୀବନ ନଷ୍ଟ କରିଛି କିଏ... ?

—ଏ କଥା ମିଛରେ କାନ୍ଥରେ ବାଡ଼ରେ ତୁମେ କେଇଥର ଲେଖି ଥିଲ ନା— ?

—ହୁଁ ଏତେ ଏତେ ଲମ୍ବ ପ୍ରେମପତ୍ର ଲେଖୁଥିଲ କିଏ, ଆମେ ?

ଆହୁରି ବର୍ତ୍ତମାନ ମିମା ବୋଲି ଗୋଟିଏ ଯୁବତୀକୁ ଭୁଲି ଚେଷ୍ଟା କରା ଯାଉଛି ପୂର୍ବ ଅଭିଜ୍ଞତା ଠୁଁ ଆହୁରି ଜୋରରେ ।

ଅନିଲବାବୁ ହସି ହସି କହିଲେ—ତୁଟ ଜାନୁ ପ୍ରକାଶବାବୁ, ଦୁଇ ବନ୍ଧୁ ପୁଣି ହସି ଉଠିଲେ ।

ସେଇ ହସ ଭିତରେ ପ୍ରକାଶବାବୁ ବେସୁରା ଭାବରେ ଗୀତପଦେ ଗାଇ ଉଠିଲେ—

"ପ୍ରେମ ଅନୁଭୂତ କରିଲା ଦିନୁ···
ରୂପର ଜୁଆରେ, ପରଶ ଆଶାରେ···
ଘୁରି ବୁଲି ବୁଲି···
ପାଇବାକୁ ସେହି ମନ ଲଖି ପ୍ରିୟା
ସଜ ଫୁଟା ଫୁଲ ମିନୁ"

ଅନିଲବାବୁ ହସି କହିଲେ ଧନ୍ୟବାଦ୍···ଧନ୍ୟବାଦ୍···ଏ କବିତାଂଶ ମୋତେ ଉପହାର ଦେବାକୁ ଆଣିଥିଲ କି···ବନ୍ଧୁ···? ଏମିତ ଚିନ୍ତା ଚିନ୍ତା ସ୍ୱରରେ ବୋଲି ଗୀତଟାର ମର୍ଯ୍ୟଦା କମେଇ ଦେଲ··· ଗଲାବେଳେ ମୋତେ ଲେଖି ଦେଇ ଯିବ··· ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ହସି କହିଲେ···ହଉ···ସେ ଠିଉସନ ବିଷୟ କଣ ହେଲା···?

—ତୁମକୁ ସେଥିପାଇଁ ଆଧୁନିକ ରୁଚି ସମ୍ପନ୍ନ love letter ଯାହାକୁ କହନ୍ତି ତାହା ଦିନ୍ ଦିନ୍ ନୂଆ ରକମ ଛାଞ୍ଚରେ ଲେଖିବାକୁ ହେବ ।

—ହୁଁ, ହୁଁ···ସେ ଅଭିଜ୍ଞତା ମୋର ଅନେକ ଦିନରୁ ଆସି ଯାଇଛି···ତୁମେ ଜାଣିନା ବନ୍ଧୁ—ପ୍ରେମମୂଳକ କବିତା କେତୋଟି ନବ୍ୟ ଯୁଗର ପତ୍ରିକାରେ ସ୍ଥାନ ପାଇ ସାରିଛି······ ଆଉ ବର୍ତ୍ତମାନ କେତେକ Editor ଙ୍କର ଅନୁରୋଧ ପତ୍ର ଟେଲ୍‌ରେ ଫାଇଲ୍‌ରେ ପଡ଼ି ରହିଛି···।

—ସତେ ? ତା ହେଲେ ତୁମେ ଜଣେ ଖ୍ୟାତନାମା କବି ବୋଲି "ସ୍ୱପ୍ନମହଲ"ରେ ସୁପରିଚିତ ହୋଇ ପାରିବ ।

ଦାରଜଳା ସିଗାରେଟ୍‌ଟାକୁ ପାଟିରେ ଦେଉଁ ଦେଉଁ ପ୍ରକାଶବାବୁ ଟେଁ କରି ହସି ଉଠିଲେ…।

ଅନିଲବାବୁ ଅଳ୍ପ ହସି କହିଲେ…ତୁମେ ଯେବେ ସ୍ୱପ୍ନା ଭଲ ପାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛାକର ତେବେ ଲୋକ ଦେଖାଣିଆକୁ ଧରମ ଭାଇ ପରିଚୟ ଦିଅ ।

—ଧରମ ଭାଇ ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେଲେ, ସେ ଯଦି ସେଇ ଧରମ ଭାଇର ବ୍ୟବହାର ମୋତେ ଦେଖାଏ, ତେବେ ମୁଁ ତା' ପାଖରେ ପ୍ରେମ ନିବେଦନ କରିବି କେମିତି… ? ଆଉ ମୋର ଦେଇଥିବା ପ୍ରେମ ପତ୍ରଟି ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ ସିନା, ହୁଁ… ମୁଁ ତାକୁ ଦୁନିଆଁ ଦେଖାକୁ ଭାଇ ହିସାବ କରି ଯଦି ପ୍ରେମ ପତ୍ର ଦିଏ ସେ ତ ଏକଥା ପ୍ରଘଟ କରିଦେବ ନା ସ୍ତ୍ରୀ…ତେବେ ମୁଁ ମୁହଁ ଦେଖାଇ ଚଳିପାରିବି ତ… ?

ଅନିଲବାବୁ କଥାଟାରେ, ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇ କହିଲେ:— ତୁମେ ବଡ଼ ଦୁର୍ବଳ ପ୍ରକାଶବାବୁ ! ଏଇ କଥାଟାକୁ ଏତେ ଭୟ କରୁଛ… ? ସେ ନିଶ୍ଚୟ ତୁମର କଥାରେ ମଜିଯାଇ ତୁମର ପ୍ରେମକୁ ସ୍ୱାଗତ କରିବ । ଆଉ ତୁମର ସାମାନ୍ୟ କିଛି ଇଙ୍ଗିତରେ କୋଳକୁ…ଆଉଜି ଆସିବ…। ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଚିଠି ପତ୍ର ଗୁଡ଼ିକ ବଡ଼ ସାବଧାନ୍ ସହିତ ଆଦାନ ପ୍ରଦାନ କରି ତାର କଠିନ ମନକୁ ତରଳାଇ ନିଅ । ଆଉ ଦିନେ ସ୍ୱପ୍ନାର ଅଭିଭାବକ ମା'କୁ ଧରମ ମା କରି ନେଇ କୁହ ସ୍ୱପ୍ନା ଭଲ ଇଂରାଜି ପଢ଼ି ପାରୁନି ତେଣୁ ମୁଁ ତାକୁ କିଛିଦିନ ଟିଉସନ କରିବି… ଏକଥା ଶୁଣି ତାର ମା ନିଶ୍ଚୟ ତୁମର କଥାରେ ଏକମତ ହେବ । ତୁମେ ସେହିଦିନୁ ସ୍ୱପ୍ନାର ଟିଉସନ ମାଷ୍ଟର ହୋଇ ରହିବ… ଆଉ ତା'ପରେ ସ୍ୱପ୍ନା…ଆଉ…ତୁମେ…

ଉଣେଇଶ

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଅନିଲବାବୁଙ୍କ କର ମର୍ଦ୍ଦନ କରି ଗାଇ ଉଠିଲେ—

“ଥାପିତରେ କହ ତଥାପିତରେ ପ୍ରିୟବନ୍ଧୁ ଥିବାକ ଗୁଡ଼ିବ ପ୍ରାଣ”···ଦୁଇବନ୍ଧୁ ହସର ଲହରୀରେ ଘର ଝଙ୍କି ଦେଲେ ।

× × ×

ବାହାରେ ଜହ୍ନ ଆଲୁଅ ବିଛୁଡ଼ି ହୋଇ ପଡ଼ିଛି ।

ଗାଁ ଦାଣ୍ଡ ନିଶୁନିଆଁ ନିଶୁନିଆଁ ହୋଇ ଆସିଲଣି । ଝରକାଟା ଦରମୁକୁଳା ହୋଇଛି, ବେଳେବେଳେ ଫୁଲାଏ ପବନ ସେଇ ଫାଙ୍କ ଦେଇ ଘରଭିତରକୁ ପଶିଆସୁଛି । ଝରକା କବାଟଟା ସଂଗୀତର ମୂର୍ଚ୍ଛନା ତୋଳୁଛି । ଲଣ୍ଠନଟା ଜଳୁଛି ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଟେବୁଲ ପାଖରେ ଚେୟାରରେ ବସି କଣ ଭାବୁଥିଲେ କଲମଟା ପାଟିରେ ପୂରେଇ···

ପାଖ ଟେବୁଲ ଉପରେ, ଛ, ସାତ ଖଣ୍ଡ ଉପନ୍ୟାସ ଇତସ୍ତତଃ ଭାବରେ ପଡ଼ିରହିଛି । ପବନରେ କେତୋଟି ବହିର ପୃଷ୍ଠା ସବୁ ଫଡ୍ ଫଡ୍ ହୋଇ ମୁକୁଳା ହୋଇ ଯାଉଛି ।

ସେ ଟେବୁଲ ଉପରେ ବାଁ ହାତର କହୁଣି ଭରା ଦେଇ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ମୁଣ୍ଡ ଟିପୁଛନ୍ତି···। ଆଗରେ ପଡ଼ିଥିବା ନିଜ କବିତାକୁ ନିରିଖି ଦେଖୁଛନ୍ତି ।

ହଠାତ୍ ପେଚାଟା ବିକଟ ଶବ୍ଦ କରି ଝରକା ପାଖରେ ଫଡ୍ ଫଡ୍ ହୋଇ ଉଡ଼ିଗଲା । ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କର ମନଟା ଗୋଲମାଲ ହୋଇଗଲା···।

ସେ କାଗଜ ଉପରୁ ମୁହଁ ଟେକି ଚାହିଁଲେ ଝରକାକୁ··· ଦେଖିଲେ ଗୋଟାଏ କଙ୍କ ରେଲିଂ ଦେହରେ ବସିଛି···ସେ ଭାବିଲେ ପେଚାଟା କଙ୍କକୁ ଝାମ୍ପୁଥିଲା ନିଶ୍ଚୟ···।

କୋଡ଼ି ଏ

ତା'ପରେ ସେ କବିତାକୁ ସଂଶୋଧନ କରି ଆଧୁନିକ ରୁଚି ସଂପନ୍ନ ହେଲାକି ନାହିଁ ଭାବି ପୁଣି ନିଠେଇ କରି ପଢ଼ିଲେ ।

ନିଶୁନସ୍ତ

ସ୍ୱପ୍ନମହଲ

ସ୍ନେହର ସ୍ୱପ୍ନା···

ସେଦିନର କଥା, ପାଶୋରି ଦେଲକି
ନୂଆ ସାଙ୍ଗସାଥୀ ମେଳେ
ତେଣୁ ମୋ ଆଦର, ଲେଖା ଚିଠିକୁ
ଫିଙ୍ଗିଦେଲ ଅବହେଳେ ।
ମୋର ମନ କଥା, କଲମ ମୁନରେ
ଲେଖି ଥିଲି ମୁହିଁ ଯାହା
ପଢ଼ି ତୁମେ ସ୍ୱପ୍ନା, ଘୃଣା କଲ ଅବା
ନକରି ପସନ୍ଦ ତାହା ।
ଚିଠି ଦେଲାପରେ, ଆସନ୍ତା କାଲିକି,
ବସିଥାଏ ସିନା ଚାହିଁ···
ଦିନପରେ ଦିନ, ଗଲା ବିଂଶଦିନ
ଉତ୍ତର ପାଇଲି ନାହିଁ ।
ଡେର ପୁରିକରି, ହେଲାଣି ତୁମକୁ
ଆସ୍ପିକରି ଯେ ଚଉଦ···
ଅଚଖା ସୋହାଗ, ବୁଝିନାହଁ ତୁମେ
ତୋଲିନା ପ୍ରେମ ସଉଧ···
ତେଣୁ କି ତୁମରେ ମୋର ପ୍ରେମ ପତ୍ର
ଆଣିଲା ମନେ ସରମ···

ଏକୋଇଶ୍

ନବୁଇଁ କାଉଁରି, ହେଉଛୁ ଘାଉଁଟୀ
ବୁଝିନା ସାର ମରମ ···।

× × ×

ଯେବ୍ବାନ ସଞ୍ଜରେ, ତୁମରି ହାତକୁ
ମୋ ହାତ ଧୀରେ ଛୁଇଁଲା···
ମୋ ଯୁବକ ହୃଦେ, ମିଳନର ଝଡ଼
ଖରେଇ କରି ବହିଲା—
ବାହୁ ବେଷ୍ଟନରେ, ନେବାପାଇଁ ଭିଡ଼ି
ମନ ହେଲା ଛନ ଛନ···
ସେ କାଳେ ଅଦୂରେ, ଗାଈଆଳଟୋକା
ଡାକ ଦେଲା ଘନ ଘନ ।
ମୁହେଁ ଦେଇଲୁଗା, ଚ୍ଲି ଗଲ ତୁମେ,
ନ ଚାହିଁଲ ଫେରି ବାରେ···
କିନ୍ତୁ ମୁହିଁ ହାୟ, ଚାହିଁ ରହିଥିଲି
ସେହି ସଞ୍ଜ ଅନ୍ଧକାରେ···।

× × × ×

ଆଖିକୋଣେ କମ୍ପା, ଛପାଇ ରଖିଛ ।
ଏପରି ଧାରୁଆ କାତ···
ମୋପରି ଯୁବକେ, ମାରିଦେଇ ବାରେ
ଦମ୍ଭ ହୀନ କଲ ଘାତ···।
ଚିବୁକ ରଙ୍ଗକୁ, ପାଇଛନ୍ତି ତୁମେ,
ଫୁଜିଣ ହର ଗଉରୀ···
ଗନ୍ଧ ଗନ୍ଧବାରି, ରହିକ ପାରଇ
ବାଏ ଯେ 'ପ୍ରେମ ମଧୁରି' (ଭଉଁରୀ)

ବାଇଶ

ଉଡ଼ିଲା ଘୁଡିରେ, କୁଞ୍ଚିଲା କେଶର
ବେଣୀ ଥିଲା ଦୁଇ କେରି···
ହୃଦ କ୍ୟାମେରାରେ, ଫଟୋଉଠି ତୁମେ,
ରହିଗଲ ସେହିପରି ।
ଚିଠିପାଇ ଚିଠି; ଉତ୍ତରଟି ଦେବ,
ନ ଭାବିବ କିଛି ମନେ···
ଯିବ ନାହିଁ ତାତ, ରହିଲି ମୁଁ, ଇତି
ପ୍ରଣୟ ପିପାସୁ···
'ଜଣେ' ।

ଚିଠିଟା ନାଲ ଲଫାପାରେ ବନ୍ଦକରି ଗୋଟାଏ ଉପନ୍ୟାସ ଭିତରେ ପୁରାଇ ଦେଲେ ।

ୱାଲ କ୍ଲକରେ ବାଜି ଉଠିଲା ସମୟ ସଙ୍କେତ ଏଗାରଟା ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଘଡ଼ିଟିକୁ ଚାହିଁ ଚେୟାରରୁ ଟିକେ ପଛକୁ ଘୁଞ୍ଚାଇ ଉଠି ଗଲେ ଖଟ ଉପରକୁ···

ଲଣ୍ଠନ ଆସ୍ତେ କମେଇ ଦେଲେ ।

ଆଖିକୁ ନିଦ ଆସୁ ନ ଥାଏ । ସ୍ୱପ୍ନାର ଅଭୁଲା ଛବି ରହି ରହି ନାଚି ଉଠୁଥାଏ । ଆଖିରୁ ଯେମିତି ନିଦ ଘୁଞ୍ଚି ଯାଇଛି । ସାରା ରାତିଟା ସକାଳେ ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କୁ ସେମିତି ଅନୁଭୂତ ହେଲା ।

ସ୍ୱପ୍ନାକୁ ପାଇବାର ଆଶା ମନଭିତରେ ସତେଜ ଉଠୁଛି । ସୁନେଲି ଭବିଷ୍ୟତର ଚିତ୍ରପଟ କଡ଼େ କଡ଼େ ଗୁଳୁଛି ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କର ଭାବନାର ସୁଅ···। ତାଙ୍କ ଭାବନାକୁ ସମର୍ଥନ କଲାପରି କାନ୍ଥ ଘଡ଼ିଟା କହୁ ଥାଏ ··· ଠିକ୍ ··· ଠିକ୍ ··· ଠିକ୍ ···ଠିକ୍··· ସମତାଳରେ ।

ସ୍ଥିର ହୋଇ ଶୋଇ ପାରିଲେନି ସେ । ସ୍ୱପ୍ନା ପାଖକୁ ତାଙ୍କର ଯୁବକ ମନଟା ବାଟ ଅବାଟ ନ ମାନି ଛୁଟିବାକୁ ଲାଗିଲା । ସେ କବାଟ ଖୋଲି ବାହାରକୁ ଆସିଲେ । ବାୟୁମଣ୍ଡଳରେ ଖଣ୍ଡିଆ ବଉଦ ଗୁଡ଼ାକ ପାଖକୁ ପାଖ ଲଗା ଲଗି ହୋଇ ଛୁଟି ଥାଆନ୍ତି···ବେଳେବେଳେ ସେହି ଫାଙ୍କରେ ଜହ୍ନ ଆଲୁଅ ମେଞ୍ଚା ମେଞ୍ଚା ହୋଇ ପଡ଼ିଯାଉଛି ।

ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ମନ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ ଆସିଲା । ମନ-ଭିତରେ ଦୁଇଟି ପ୍ରଶ୍ନ—ଯିବେ କି ନାହିଁ ।

ସ୍ୱପ୍ନା କ'ଣ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜେଗିଥିବ ? ନା କଦାପି ନୁହେଁ । ଯଦି ଜେଗିଥାଏ ତେବେ ଏତେ ରାତିରେ ଡାକିଲେ କ'ଣ ଉଠିବ···? ଯଦି ସନ୍ଦେହ କରି କବାଟ ନ ଫିଟାନ୍ତି ତେବେ ଛଅ ମାଇଲ ବାଟଯାଇ ସବୁ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଯିବ··· ?

ଏମିତି ବାରଆଡ଼ୁ ବାର କଥା ଭାବି ଭାବି ଶେଷରେ ଠିକ୍ କଲେ ନିଶ୍ଚୟ ଯିବେ, ତେଣିକି ଯାହା ହେବାର ହେବ ।

ସେ ପିଣ୍ଡାରୁ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ସାଇକେଲ ଗଡ଼ାଇ ପଦାକୁ ଆସିଲେ ଆଉ ବାହାରପଟୁ ଚାବି ଲଗାଇ ଦେଲେ । ସାଇକେଲ ଡାଇନାମାର କରେଣ୍ଟ ଲଗାଇ ଦେଲେ··· ।

ସାଇକେଲଟି ତୀର ବେଗରେ ଛୁଟି ଚାଲିଲା ।

କଲ୍ୟାଣପୁର···

ରାତ୍ରୀର ନୀରବତା ଭଙ୍ଗକରି ବେଳେବେଳେ ଚାଲୁଆ ହୁକେ···ହୋ···ହୁକେ···ହୋ ରଡ଼ି ଛାଡ଼ୁଛନ୍ତି । ଗଛ ଲତା ଗୁଡ଼ାକ ନିସ୍ତବ୍ଧ । ବେଳେବେଳେ ଗାଁ ମୁଣ୍ଡ ବାଉଁଗଛରେ ଠିକେ ଠିକେ ପବନ ବାଜି ସାଁ ସାଁ ଶବ୍ଦ କରୁଛି । ଗ୍ରାମର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗୃହ ଅନ୍ଧାର । ରାତ୍ରିର ଶାନ୍ତିମୟ ଅଙ୍କରେ ଶୋଇ-ଯାଇଛନ୍ତି ସଭିଏଁ···।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ସାଇକେଲର ଗତି କମାଇ ଓହ୍ଲାଇ ପଡ଼ିଲେ । ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଡାଇନାମାଠା ଲିଭିଗଲା । ସେ ଗ୍ରାମଆଡ଼କୁ ସରସ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁ ଗୋଟାଏ ସ୍ୱସ୍ତିର ନିଶ୍ୱାସ ମାରିଲେ ।

ଏତେ ରାତିରେ କେଉଁଠିକି ଯିବେ··· ?

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଟେଲଉଠି ଚାହିଁଲେ, ହାତେ ଉଚ୍ଚର ଖଣ୍ଡେ ଠେଙ୍ଗା ଧରି ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି ଜଣେ ଦୀର୍ଘାକୃତି ଲୋକ, ମୁଣ୍ଡରେ ତାର ପଗଡ଼ି ଦେହରେ କଳା ରଙ୍ଗର ଜାମା ଖଣ୍ଡେ, ମୁହଁଟା ତା'ର ସେପରି ବାରି ହେଉ ନ ଥାଏ । ତାକୁ ଜାଣିବାକୁ ବାକି ରହିଲାନି ଏ ଜଣେ ଚୌକିଦାର ବୋଲି·····

ସେ ରହି ରହି କହିଲେ—ଏଇ କଲ୍ୟାଣ ପୁର·····

ଟିକେ ଚୋଉ ଦେଇ ସେ କହିଲା—କାହା ଘର, ପାଖକୁ···

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଦୁଃଖରେ, ଆହତ ହେଲା ଭଳି କହିଲେ—

ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରବାବୁଙ୍କ ଘର ପାଖକୁ·····

ଆପଣ ନାଁଟା କହିବେକି··· ?

ଗମ୍ଭୀର ଭାବରେ, ସେ କହିଲେ—ପ୍ରକାଶ କୁମାର ପଟ୍ଟନାୟକ ।

ଚୌକୀଦାର, ପାଖକୁ ଟିକେ ଘୁଞ୍ଚି ଆସି ନରମ ସ୍ୱରରେ କହିଲା—ମୋ ମତରେ ଆପଣଙ୍କପରି ଶିକ୍ଷିତ ଲୋକ ଏତେ ରାତିରେ···ଚୌକୀଦାରର କଥା ଅପୂରଣ ରହିଗଲା ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ବାଧା ଦେଇ କହିଲେ—ତୁମେ ମୋତେ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ବାଟ ଦେଖାଇ ଦିଅ ଚୌକୀଦାର ମୋର ବିଶେଷ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି ରାତି ଅଧ କଣ ତିନି ପ୍ରହର କଣ ମୋତେ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଚୌକୀଦାର ବିସ୍ମୟରେ ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ମୁହଁକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କରି କହିଲା—ମୋ ଉପରେ ରାଗିବାର କୌଣସି

କାରଣ ନାହିଁ ବାବୁ । ଆସନ୍ତୁ, ଆପଣଙ୍କୁ ତାଙ୍କଘର ଦେଖାଇ ଦେଉଛି ।

ଏହା କହି ଚୌକିଦାର ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରବାବୁଙ୍କ ଘର ଆଡ଼କୁ ମୁହଁ କରି ଚାଲିଲା, ସେ ସାଇକେଲଟି ଗଡ଼ାଇ ଗଡ଼ାଇ ତା ପଛରେ ଆଗକୁ ଗୋଡ଼ ବଢ଼ାଇଲେ । ଚୌକିଦାର ଚାରି ଛ' ପାଦ ଯାଇଁ ଟିକେ ପଛକୁ ଚାହିଁ ରହି ରହି କହିଲା—ଜ୍ଞାନବାବୁ ତ ଘର ପାଖରେ ନାହାନ୍ତି, କେବଳ ତାଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ଝିଅ ଘରେ ଅଛନ୍ତି ଆପଣଙ୍କର ଜ୍ଞାନବାବୁ କେବେ ଦେଖା ହୋଇଥିଲେ । ସେ ଚିନ୍ତିତ ଭାବରେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ—କଟକରେ ଏଇ ଦୁଇ ଚାରି ଦିନ ତଳେ ମୋତେ କହିଥିଲେ ଘରକୁ ଆସିବେ ବୋଲି, ଯେତେଦୂର ବିଶ୍ୱାସ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଘରକୁ ଆସିଥିବେ, କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଯେ ନାହିଁ କରୁଛ ତେଣୁ ମୋତେ ଭାବିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି··· । ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ଝିଅ ମୋତେ ଚିହ୍ନି ନାହାନ୍ତି ତେବେ ସେମାନେ ମୋତେ ସନ୍ଦେହ କରି ପାରନ୍ତି···ସେ ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ହୃଦୟର କୁଟିଳତା ବୁଝି ନ ପାରି ସମବେଦନା ସ୍ୱରରେ କହିଲା—ହଉ ଯାହା ହେବାର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆପଣ ଆସନ୍ତୁ । ସେମାନେ ଆପଣଙ୍କର ଚିହ୍ନା ନ ଥିଲେ କୌଣସି ଭାବିବାର କଥା ନାହିଁ କଟକରେ ତ ଜ୍ଞାନବାବୁ ଚିହ୍ନନ୍ତି··· ।

ଛବିଲ ଅନ୍ଧକାର ଭିତରେ ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ଓଠରେ ଧାରେ ହସ ଫୁଟି ଉଠି ପୁଣି ଲିଭି ଗଲା ।

ଚୌକିଦାର ସଙ୍ଗରେ, ପ୍ରକାଶବାବୁ ଗୋଟିଏ ଦରଜା ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ସେ ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ ଡାକିଲା—ଜ୍ଞାନବାବୁ, ଜ୍ଞାନବାବୁ ଘରେ ଅଛନ୍ତି··· ?

ଉତ୍ତର ଆସିଲା—କିଏ··· ?

—ମୁଁ ଚୌକିଦାର··· ।

କବାଟ ଖୋଲି, ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଜଣେ ପ୍ରୌଢ଼ା ପଦାକୁ ଆସି ହାତରେ ଧରିଥିବା ଲଣ୍ଠନଟା ପିଣ୍ଡା ଉପରେ ଥୋଇ-ଦେଲେ । ପ୍ରକାଶବାବୁ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟିକୁ ଚାହିଁ ଭଦ୍ର ଭାବରେ ପଚାରିଲେ,—

ଆପଣ ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରବାବୁଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ··· ?

ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରବାବୁଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଅରୁଣା ଦେବୀ ବିସ୍ମୟରେ ତାଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ଶୁଷ୍କ କଣ୍ଠରେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ—ହଁ··· ।

ସାଇକେଲଟା ଡେରି ଦେଇ ଆଗକୁ ଟିକେ ଘୁଞ୍ଚି ଆସି ନମ୍ର ଭାବରେ କହିଲେ—ନମସ୍କାର··· ।

ସ୍ୱପ୍ନା ଅରୁଣା ଦେବୀଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଆସି ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କୁ ଦେଖି ଚମକିପଡ଼ି ବିସ୍ମୟରେ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଭାବିଲା, ଏତେ ରାତିରେ ସେଦିନ ସଞ୍ଜର ପଥିକଙ୍କର ଆସିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କଣ··· ? ଆଗରୁ କଣ ଏଇ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଚିଠି ଦେଇଥିଲେ ?

ମନ ତା'ର ଚକିରି ଖାଇଲା, ଏମିତି ଅସମୟରେ ଆସିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ତାକୁ ଜାଣିବାକୁ ବାକି ରହିଲା ନାହିଁ । ସଲ୍ଲଜ ଭାବରେ ଅରୁଣା ଦେବୀଙ୍କ ଆଢ଼ୁଆଳରେ ଆଖି ତା'ର ଲାଖି ଯାଇଥିଲା ତାଙ୍କର ଦରଦଭରା ହସ ହସ ମୁହଁଟିରେ ।

ମୁହଁ ତାର ଆନନ୍ଦରେ ଲାଲ ହୋଇଯାଇ ଥିଲା । ଆଉ ଛାତିରେ ଗୋଟାଏ ଅବେଳର ଛନକା ପଶି ତା'ର ସରଳା ମନକୁ ଉତଳା କରି ପକାଇଥିଲା ।

ଦୁଇ ଜଣଙ୍କର ଚାରି ଚକ୍ଷୁ ଏକାବେଳେ ମିଳିଗଲା । ସ୍ୱପ୍ନା ଟିକେ ମୁରୁକି ହସି ଦେଲା ପ୍ରକାଶବାବୁ ମଧ୍ୟ ।

ଏହି ଉଚ୍ଛୁଳା ହସ ଭିତରେ ଲୁଚି ରହିଥିଲା ଗୋଟାଏ ନୂତନ ଆକର୍ଷଣ···ନୂତନ ଉନ୍ମାଦନା ।

ଆଉ ବେଶୀ ସମୟ ଠିଆହୋଇ ପାରିଲା ନାହିଁ···ସେ ଝଡ଼ ବେଗରେ ପଳାଇ ଗଲା ଘରକୁ ।

ଅରୁଣାଦେବୀ ଫେରିପଡ଼ି ଡାକିଲେ — କଣ୍ଢେଇ···କଣ୍ଢେଇ···ପାଣିଢ଼ାଳେ ଆଣିଲୁ ।

ସ୍ୱପ୍ନାକୁ ହସ ଲାଗିଲା···ସେ ଲୋଟାରେ ପାଣି ଲୋଟାଏ ଧରି ପହଞ୍ଚି ନାଦ ମଲା ମଲା ହେଲା ପରି କହିଲା :—ଏତେ ରାତିରେ ଆପଣଙ୍କୁ ଆସିବାକୁ ଭୟ ହେଲାନି ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ମନରୁ ସବୁ ଭାବନା ତଡ଼ିଦେଇ ଉତ୍ତର ଦେଲେ :—ନା ଭୟ କଣ···? ଏଇ ଦୁଇମାଇଲ ଦୂରରେ ଜଣେ ବନ୍ଧୁଙ୍କର ଘରପାଖକୁ ଯାଇଥିଲି ସେଠାରେ ତାଙ୍କ ଭେଟ ନ ପାଇବାରୁ ଘରକୁ ପଳାଇ ଯିବାକୁ ଭାବିଲି ଏତେ ରାତି ହେଲାଣି ଏଇ ଗାଁରେ ରହିଯିବି, ସେଇ ଯୋଗୁ ଚାଲି ଆସିଲି ।

ସ୍ୱପ୍ନାର ମା ଅରୁଣା ଦେବୀ ବାଧା ଦେଇ କହିଲେ :—ହଁ ଭଲ କରିଛ ।

ଚୌକିଦାର ଚାଲିଗଲା ।

ଗୋଡ଼ ଧୋଇ ସେ ଘରଭିତରକୁ ପଶି ଯାଉଁ ଯାଉଁ କହିଲେ :—ଅପରିଚିତ ଭାବରେ ଆପଣଙ୍କ ଘରେ ଆତିଥ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିବା ମୋ ପକ୍ଷରେ···।

ସ୍ୱପ୍ନା ଚଞ୍ଚଳ କଣ୍ଠରେ ବାଧା ଦେଇ କହିଲା-ଆସନ୍ତୁ, ରାତି ବେଶୀ ହୋଇଗଲାଣି······

ଚାପା ହସର ଭଙ୍ଗି ଦେଖାଇ ସେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ—ତଥାପି ଅଚିହ୍ନା ଭାବରେ ଅସମୟରେ···

ସ୍ୱପ୍ନା ମୁରୁକ ହସି କହିଲା···ଉଁ·· ଅସମୟ···କଣ···?

ଅରୁଣା ଦେବୀ କମ୍ବଳ ଖଣ୍ଡେ ପକାଇ ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କୁ ବସିବାକୁ ଇଙ୍ଗିତ ଦେଲେ···।

ସେ ବସିବାକୁ କୌଣସି କୁଣ୍ଠାବୋଧ ନ କରି ବସି ପଡ଼ିଲେ । ସ୍ୱପ୍ନା ଘୁଞ୍ଚିଗଲା ପଛକୁ······

ଦରଫୁଟା ହସ ଧାରେ ଲାଖି ରହିଥିଲା ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ଓଠ ଦେହରେ । ସେ ଖିଆଲରେ ଘରର ଆସବାବ ପ୍ରତି ନଜର ପକାଇ ଅରୁଣାଦେବୀଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଆଖି ଫେରାଇ ଆଣିଲେ ।

ଗୋଟାଏ ଥାଳରେ କିଛି ଜଳଖିଆ ରଖି ଅରୁଣାଦେବୀ କହିଲେ — ରୁଖା ସୁଖା ଯାହାକିଛି ଘରେ ଥିଲା ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଓଠରେ ହସ ଫୁଟେଇ କହିଲେ—ଏ ବ୍ୟବସ୍ଥା ସବୁ କଲ କାହିଁକି ? ମୁଁ ତ ବାଟରେ ଜଳଖିଆ କରି ଆସିଥିଲି ।

ସେ ଟିକେ ଓଜ୍ଜ୍ୱଣା ଟାଣି ସଲ୍ଲଜ ଭାବରେ କହିଲେ— ଏ ସାମାନ୍ୟ ଜଳଖିଆ ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଅରୁଣାଦେବୀଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ ଆମେ ଏମିତି ଘରେ କଣ ଖାଉଁ କି ?

ରାତି ପାହି ଦିନ ହେଲା ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଏଇ ରାତିକ ଭିତରେ ସ୍ୱପ୍ନାର ମା ଅରୁଣା ଦେବୀଙ୍କୁ ଧରମ ମା' କରି ଦେଇଥିଲେ ଓ ସ୍ୱପ୍ନାକୁ ହିଉପନ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇଥିଲେ । ତେଣୁ ଅରୁଣାଦେବୀଙ୍କ ଗୋଟାଏ ନୂଆ ମମତା ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଜାଗିଉଠିଲା ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଘରକୁ ଫିରିବାପାଇଁ କହିବାରୁ ସେ ତାଙ୍କୁ ବାଧା ଦେଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେ କାର୍ଯ୍ୟର ବାହାନା କରି ଘରକୁ

ଫେରିଲେ । ଆସିଲା ବେଳେ ସ୍ୱପ୍ନାର କଅଁଳ ହାତରେ ଦଶଟଙ୍କିଆ ନୋଟ ଖଣ୍ଡେ ଓ ତତ୍‌ସହ ପ୍ରଣୟସୂଚକ ବାର୍ତ୍ତାଟି ସାବଧାନ ସହିତ କାଇଦାରେ ଦେଇ ଆସିଥିଲେ ।

ସ୍ୱପ୍ନା ଲୁଚେଇ ରଖିଥିଲା ତାକୁ···ବ୍ଲାଉଜ ଭିତରେ··· ଛାତି ସନ୍ଧିରେ···ସାଇକେଲ ଚାଲିଲା···ଆଗକୁ···।

କିନ୍ତୁ ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କର ଶେଷ ଅନୁରୋଧ ସ୍ୱପ୍ନାର ମନେ ପଡ଼ି ଟାଣି ନେଉଥିଲା ପଛକୁ···

× × × ×

ନିଜର ମା' କଥା ଏଡ଼ିଦେଇ ପ୍ରକାଶବାବୁ, ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ର-ବାବୁଙ୍କ ଘରେ ଟିଉସନ କରିବା ପାଇଁ ଏକମାସ ହେବ ରହିଲେଣି ।

ଅରୁଣା ଦେବୀ ନିଜର ପୁଅ ଜୟନ୍ତ ପରି ପ୍ରକାଶକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ଓ ସେଇ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖନ୍ତି । ସେ ଖାଇବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅରୁଣା ଦେବୀ ଚେଇଁ ରହିଥା'ନ୍ତି । ପ୍ରକାଶବାବୁ ସ୍ୱପ୍ନାକୁ ଧରମ ଭଉଣୀ ହିସାବ କରନ୍ତି ଦୁନିଆକୁ ଆଖୁଆଳ କରିବା ପାଇଁ । କିନ୍ତୁ ମନର କଥା ସ୍ୱପ୍ନାକୁ ଖୋଲି କହି ପାରନ୍ତିନି । ତାକୁ ଦେଖିଲେ ମନଭିତରେ ଖଣ୍ଡିଆ ଭୂତ ଚେଇଁ ଉଠେ । ତାଙ୍କର ଯୁବକ ଛାତି ଧଡ଼୍ ପଡ଼୍ ହୋଇଯାଏ । ଆଖି ଆଗରେ ତାର ରୂପ ନୂଆ ରକମ ଦିଶେ । ସେ ସମସ୍ତ ଉନ୍ମାଦନାକୁ ଚାପି ରଖି ଭାବନାକୁ ଭୁଲେଇ ନିଅନ୍ତି ଅନ୍ୟ ଆଡ଼େ······

୧୦ ଟାରେ ସେ ସ୍କୁଲକୁ ଯାଏ···

ଫେରେ ସାଢ଼େ ଚାରିଟା ବେଳକୁ··· । ଏହି ପାଞ୍ଚ ଛ'-ଘଣ୍ଟା ସମୟ ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କୁ ବଡ଼ କଷ୍ଟରେ କଟେଇ ନେବାକୁ ହୁଏ ······

ତିରିଶ

ଛୋଟ ପିଲା ଜୟନ୍ତ ବୟସ ଚାରି ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ଭିତରେ··· ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଚିନ୍ତିତ ଭାବରେ ବସିଥିଲା ବେଳେ ସେ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ଧାଇଁ ଆସେ ପାଖକୁ··· । ଆଉ, ତାର ଭଙ୍ଗା ଭୁଷା ଖେଳନାଙ୍କୁ ସଜାଡ଼ି ଦେବାକୁ ଜିଗର, ଧରେ··· ।

ସେ ଆଦରରେ କୋଳ କରି ନିଅନ୍ତି ତାକୁ ।

ଅରୁଣା ଦେବୀ ପାଟି କରି କହନ୍ତି—ଓ ଯେଉଁ ରୁପକାନ୍ତି ହେଇଚିତ ଲୁଗା ପଟା ମଇଲା ହେବ । ଆଡ଼କୁ ଆ··· ।

ଜୟନ୍ତ କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ହୋଇ କୁହେ··· ଆଉ କାଇଁ··· ମୁଁ ଦବନି···ପଙ୍କାଛୁ ବାଇ ମୋ ଥାକୁର ସଜାଲ ଦବପା······।

ସେ ଆଉଟିକେ କୋଳରେ ଚାପି ଧରି ତା'ର କଅଁଳିଆ ଗାଲରେ ଗୋଟିଏ ଚୁମା ଦେଇ କହନ୍ତି— ରହ ତୋତେ କିଏ ବାହାର କରି ନେବ ? ତୋ ଭଙ୍ଗା ଠାକୁର ସଜାଡ଼ି ଦେଉଛି; ଏହାକହି ସେ କାଦୁଅ ଟିକେରେ ଯୋଡ଼ି ଦିଅନ୍ତି ।

ଜୟନ୍ତ ତା ଠାକୁର ନେଇ ଆନନ୍ଦରେ ନାଚି ନାଚି କହେ—ପଙ୍କାଛୁ ବାଇଭି ବଲ ତାକୁ ମିଠେଇ କାନିକରି ଦେବ୍ବ ।

ଅରୁଣା ଦେବୀ ଓ ପ୍ରକାଶବାବୁ କରି କରି ହୋଇ ହସି ଉଠନ୍ତି ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ବସିବା ଜାଗାରୁ ଉଠିଯାଇ ପିଲାଙ୍କ ପରି ତା ପାଖରେ ଅଳିକରି କହନ୍ତି—କାହିଁ ମିଠେଇ ଦେ ନଇଲେ ଆଉ ଠାକୁର ସଜାଡ଼ି ଦେବିନି ।

ସେ ହସି ହସି କହେ ମୁହଁ ହଲେଇ ହଲେଇ—ଏଇନା କି ? ଦେଇ ବାହା ଘଲକୁନା । ଅରୁଣା ଦେବୀ ଓ ପ୍ରକାଶବାବୁ ପୁଣି ହସି ଉଠନ୍ତି ।

ଏକତ୍ରିଂଶ

ସାଢ଼େ ଚାରିଟା ବାଜେ, ସ୍ୱପ୍ନା ଘରକୁ ଫେରେ, ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ମନର ଶୁଖିଲା ନଈଟା ଉଚ୍ଛୁଳି ପଡ଼େ । ମନଟା ନାଚି ଉଠେ । ସେ ସୁନେଲି କଳ୍ପନାର ଆହୁଲ ଧରି ସେହି ନଈ ଭିତରେ ମନେମନେ ଭଉଁରି ଖେଳନ୍ତି ଅନେକ । ସ୍ୱପ୍ନା ତାଙ୍କର ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ଗୋଟାଏ ଦୁଷ୍ଟାମୀ ହସ ହସି ଦେଇ ଘର ଭିତରକୁ ଚାଲିଯାଏ ।

ସଞ୍ଜ ଗଡ଼ିଗଲେ ସ୍ୱପ୍ନା ପଢ଼ି ବସେ ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ତାର କ୍ଲାସ ପାଠ ପଢ଼େଇବା ସକାଶେ ପାଖରେ ବସି ପଢ଼ାନ୍ତି । ଆଉ ତାକୁ ପଚାରନ୍ତି-- ଅନିଲବାବୁ କଣ କରୁଥିଲେ··· ? କି ଚିଠି ପତ୍ର ଅଛି··· ?

ସ୍ୱପ୍ନା କୌଣସି କୁଣ୍ଠା ବୋଧ ନ କରି କହେ:—ଆପଣଙ୍କ ବିଷୟ ପଚାରୁଥିଲେ··· । କାଲି ଆପଣ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବେ··· ସେ କହିଛନ୍ତି, ଆଉ ଏଇ ଚିଠି ଖଣ୍ଡେ ଲଫାପାରେ ବନ୍ଦକରି ଦେଇଛନ୍ତି ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଚିଠିଟିକୁ ଆଗ୍ରହରେ ନେଇ ଲଣ୍ଠନଟି ଅନ୍ୟ ପାଖକୁ ରଖି ଲଫାପା ଖୋଲି ଚୁପ୍ ଚୁପ୍ ହୋଇ ପଢ଼ନ୍ତି··· । ଆଉ ମନେମନେ କାହିଁକି କେଜାଣି ହସନ୍ତି । ସ୍ୱପ୍ନା ବୁଝି ନ ପାରି ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ପଢ଼ା ପଢ଼ିରେ ବେସ୍ତ ରହେ······ ।

ଦୁଇ ଦିନେ [illegible]ନେ ଦୁଇ ବନ୍ଧୁ ଚିଠି ପତ୍ର ଏହିପରି ଆଦାନ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି । ସ୍ୱପ୍ନା କିଛି ବୁଝି ପାରେନା କିମ୍ବା ଭିତରେ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କଣ ତାହା ଜାଣି ପାରେନା ।

ସ୍ୱପ୍ନା ତାର Home task ବୁଝି ନ ପାରି ପଚାରେ--ପ୍ରକାଶବାବୁ ମୁରୁକି ହସି କହନ୍ତି ବୁଝି ପାରିଲ ନାହିଁ ··ତେବେ ଭଲକରି ବିଶ୍ଳେଷଣ କରି ବୁଝାଇ ଦେଉଛି

ସ୍ୱପ୍ନାକୁ ହସ ଲାଗେ··· ସେ ହସ ଚୁପି ରଖି ବହି ଉପରେ ଆଖି ବୁଲାଏ ଅରୁଣା ଦେବୀ ରୋଷେଇରେ ବ୍ୟସ୍ତଥାଇ ବେଳେ ବେଳେ ପଦାକୁ ଆସି କହନ୍ତି, ତାକୁ ଟିକେ ବାପ ଭଲ-କରି ବୁଝେଇଦେ··· ତୋର ହାଉଡ଼ି ଭଉଣୀଟା ପଢୁ ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ବନ୍ଦ କରି ଟିକେ ଚୁପା ହସର ସହିତ କହନ୍ତି ହଁ··· ଏଇ ମାସକରେ ତାକୁ ବାଟେଇ ଦେଉଛି ।

ଅରୁଣା ଦେବୀ ଆନନ୍ଦରେ ହୁଁ, ମାରି ରୋଷେଇ ଘରକୁ ପଶି ଯାଆନ୍ତି ।

ଦିନେ ଦିନେ ଜୟନ୍ତ ସ୍ୱପ୍ନାକୁ ବହି ମାଗେ ପଢ଼ିବାକୁ । ସେ ନାହିଁ କଲାରୁ ସେ ଜବରଦସ୍ତି ଝାଣି ନେଇ ଯାଏ···। ସ୍ୱପ୍ନା ଆସ୍ତେ ଚୂପୁଡ଼ାଟିଏ ଦେଇ ବହିଟା ତା'ହାତରୁ ଛଡ଼େଇ ନେଇଯାଏ । ଆଉ ସ୍ୱପ୍ନାକୁ ଗୋଟାଏ ଚୁପୁଡ଼ା ମାରି ରୋଷେଇ ଘରକୁ ପଳାଇ କହେ ବୋଉ···ଦେଈ ମତେ ମାଇଲା ।

ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁହଁରେ ହସ ଭଉଁରୀ ଖେଳିଯାଏ··।

ରୋଷେଇ ସରିଲେ ଅରୁଣା ଦେବୀ ଆସି ଡାକନ୍ତି, ଥାଉ ସେତିକ; ରାତି ବେଶୀ ହେଲାଣି··· ଭୋକ ହେବଣି, ଆଜି ସେତିକ ଥାଉ କାଲିକି ପଢ଼ାଇ ଦେବୁ··· ପଢ଼ା ବନ୍ଦ ହେଲା ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଓ ସ୍ୱପ୍ନା ଉଠିଯାଆନ୍ତି ଖାଇବା ପାଇଁ···।

ସ୍ୱପ୍ନାକୁ ଖାଇବାକୁ ପ୍ରକାଶବାବୁ ଡାକନ୍ତି, ସେ ଘୁଁଇଁ ଫୁଇଁ ହୁଏ । ପ୍ରକାଶବାବୁ ଅରୁଣା ଦେବୀଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ କହନ୍ତି— ମାଉସୀ, ସ୍ୱପ୍ନା କେମିତି ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଖାଉନି, ଖାଲି ସବୁଦିନେ ନାହିଁ ନାହିଁ କରୁଛି···। ସେ ତାଙ୍କର ଆଦରର ଝିଅ ସ୍ୱପ୍ନାକୁ ତାଗିଦ୍ କରି କହନ୍ତି—ଲାଜ କଣ ସେ ପା ତୋ' ଭାଇ···ତୋତେ ପାଠ ପଢ଼ାଇଲେ କଣ ହେଲା ? ଛି ହଣ୍ଡିଟା ସବୁଦିନେ ଏଇ ଲାଜେଇ ଗୁଣ ତୋର ଗଲାନି···।

ସେ ଚୁପ୍ ହୋଇ ସାଙ୍ଗରେ ଖାଇ ବସେ । ମନ ଭିତରଟା ନାଚି ନାଚି ଉଠୁଥାଏ । ବେଳେବେଳେ ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ଖି···ଖିଁ···ହୋଇ ହସିଉଠେ···ପ୍ରକାଶବାବୁ ମଧ୍ୟ··· ।

ଖିଆ ପିଆ ସରିଗଲେ ଦୁହେଁ ଆଉ ଘରକୁ ଚାଲି ଯାଆନ୍ତି ପାଠ ପଢ଼ିବା ବାହାନା କରି ଗପ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ··· । ଅରୁଣା ଦେବୀ ବିଛଣାରେ ଏକଡ଼ ସେକଡ଼ ହେଉ ହେଉ ତାଙ୍କ କେତେବେଳେ ନିଦ ହୋଇଯାଏ··· । କେତେବେଳକେ ସ୍ୱପ୍ନା ଆସି ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଶୁଏ ସେ ଜାଣି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ ।

× × ×

ଗୋଟିଏ ରାତିର କଥା ।

ମାର୍ଗଶିର ମାସର ଶୀତ । ବାହାରେ ଜମାଟ ଅନ୍ଧାର । କାକର ମିଶା ବାୟୁମଣ୍ଡଳରୁ ବେଳେବେଳେ ଫୁଲାଏ ଲେଖାଏ ହାଲୁକା ପବନ ଘର ଭିତରକୁ ଫାଙ୍କ ଦେଇ ଖିଲ ଖିଲ ହୋଇ ପଶି ଆସି ମଣିଷ ଦେହକୁ ଓ କଲିଜାକୁ ଥରେଇ ଦେଉଛି । ମାଘ ମାସର ହାଡ଼ ଭଙ୍ଗା ଜାଡ଼ଠୁ ଆହୁରି ଜାଡ଼ ସେ ବର୍ଷ ଲୁକାଣିଆ ହୋଇ ଥାଏ ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଦେହରେ ଖଣ୍ଡେ ଏଣ୍ଡି ଚାଦର ପକାଇ ସ୍ୱପ୍ନାର ପଢ଼ିବା ଘରେ କୁଙ୍କୁରି କାଙ୍କୁରି ହୋଇ ବସିଥିଲେ ।

ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ଦେଇଥିବା ଉପନ୍ୟାସ ଖଣ୍ଡେ ସ୍ୱପ୍ନା ଖୋଲାଉ ଥିଲା । ଝରକା ଫାଙ୍କ ଦେଇ ଉତ୍ତର ପବନ ମେଞ୍ଚାଏ ପଶି ଆସି ତା'ର ଦେହରେ ଗୁଞ୍ଜି ହୋଇ ଯାଉଥିଲା । ସେ ପିନ୍ଧି-ଥିବା ଶାଢ଼ୀକୁ ଦେହରେ ଚାପି ଧରି ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ଟିକେ ମୁରୁକି ହସି ଦେଲା ।

ଚଉବିଶ

ଯୁବକ ପ୍ରକାଶବାବୁ ସେହି ଦୃଶ୍ୟଟିକୁ ଭୋକଲା ଆଖିରେ ନିରୀକ୍ଷଣ କରି ପାଖକୁ ଟିକେ ଲାଗି ଆସି, ଓଠରେ ଧାରେ ହସ ପହଁରେଇ କହିଲେ—ଏଇ ଗୁଦରଟା ଟିକେ ଦେହରେ ପକାଅ ··· ଶୀତ କମିଯିବ······ ।

ସେ ତା'ର ଲାଲ ଓଠରେ ହସର ଜୁଆର ଖେଳାଇ ଉତ୍ତର ଦେଲା—ନା, ମୁଁ ଲୁଗା ଘୋଡ଼ାଇ ହେଲଣି···ଆପଣ ଗୁଦର ଘୋଡ଼ାଇ ହୋଇ ଥାଆନ୍ତୁ··· ।

ସୋହାଗ ମିଶା କଣ୍ଠରେ ପ୍ରକାଶବାବୁ କହିଲେ—ତୁମେ ବଡ଼ ଲାଜେଇ ସ୍ୱପ୍ନା । ଆସ ପାଖକୁ ଟିକେ ଲାଗି ଆସ । ଦୁହେଁ ଘୋଡ଼େଇ ହବା···ଶୀତଟା ଭାରି ଜୋରରେ ହେଉଛି ।

ଏହା କହୁ କହୁ ସେ ସ୍ୱପ୍ନା ଦେହରେ ନିଜର ଏଣ୍ଡି ଗୁଦରଟା ପକାଇ ଦେଲେ ।

ସ୍ୱପ୍ନା ଦୂରେଇ ଯାଉଥିଲା···

ସେ ତା'ର ସୁଗୋଲ ବାହୁ ଯୋଡ଼ିକୁ ଟିକେ ଚିପିଦେଇ ପାଖକୁ ଟାଣି ଆଣିଲେ···।

ଚମକି ପଡ଼ି ଲାଜ ଲାଜ ହୋଇ କହିଲା—ଉଁ···

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଗୁଦର ମିଶା ବାଁ ହାତକୁ ତାର କାନ୍ଧ ଉପରେ ପକାଇ ଡାହାଣ ହାତରେ ତା'ର ମସୃଣ ଚିବୁକକୁ ଆସ୍ତେ ହଲେଇ ଦେଇ ହସି ହସି କହିଲେ—ଉଁ···କଣ··· ?

—ମୋତେ ଲାଜ କରୁଛ··· ? ଏହା ପରେ 'ପୁଣି ତ ପ୍ରେମବିବାହ କରିବ··· ?

ସେ ଟିକେ ଜୋର ଦେଇ କହିଲା···ପ୍ରେମବିବାହ··· !

ପ୍ରକାଶବାବୁ ତା'ର ପାଟିକୁ ଚୁପିଧରି କହିଲେ—ଆସ୍ତେ । ସେ ଘରେ ମାଉସୀ ଅଛନ୍ତି···ହବ ଶୁଣିପାରନ୍ତି ତେବେ

ପଇଁତ୍ରିଶ

ସ୍ୱପ୍ନାର ଛାତି ଦପ୍ ଦପ୍ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା—ଧୀରେ ଧୀରେ କହିଲା···ମୋତେ ଛାଡ଼ନ୍ତୁ ମୁଁ କେବେ ହେଲେ ପ୍ରେମ ବିବାହ କରି ପାରିବି ନାହିଁ । ଆପଣ ମୋତେ ସେ ପଥରେ ନଅନ୍ତୁ ନାହିଁ ପ୍ରକାଶଭାଇ ଛାତିଟା ଥରି ଉଠୁଛି···ସତେ ଯେମିତି ମୋ ଅନ୍ତର ଭିତରେ କିଏ କହୁଛି···ମଣିଷ ଭୁଲ୍ କରେ ଥରେ··· ସେଇ ଭୁଲ କଦାପି ସେ ଜାଣି ଶୁଣି କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରେନା । ଯେବେ କରେ ତେବେ ଜୀବନଟା ତା'ର ହା ହୁତାଶରେ ପୋଡ଼ି ଜଳି ପାଉଁଶ ହୋଇଯାଏ । ତେଣୁ ମୋତେ କ୍ଷମାକର···ମୁଁ କେବେହେଲେ ବାପା, ମା, ଓ ସମାଜ ବନ୍ଧନ କାଟି ସେଥିରେ ସୁଖୀ ହୋଇ ପାରିବି ନାହିଁ··· । ବିବାହ ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ସବୁ ଅର୍ପଣ କରିପାରେ ମାତ୍ର ଯାହାପାଇଁ ନାରୀର ଗର୍ବ ସେତକ ହରାଇବାକୁ ମୁଁ ଚାହେଁନ ପ୍ରକାଶବାବୁ—ମତେ କ୍ଷମାକର···ଆପଣ ମୋତେ ବଳାନ୍ତୁ ନାହିଁ ସେ ବିଷୟରେ ।

ଗମ୍ଭୀର ଭାବରେ ପ୍ରକାଶବାବୁ କହିଲେ···ଉଁ···ତୁମେ ଗୋଟାଏ ଓଲି···ପ୍ରେମ ବିବାହର ମର୍ଯ୍ୟାଦା କଦାପି ବୁଝି ପାରିନା···ଏପରି ଭାବିବାଟା ତୁମ ପକ୍ଷରେ ବିଶେଷ ଭୁଲ, କାରଣ ତୁମେ ମନକୁ ମନ ମିଳେଇ ଗତ କଲଣି ଅନେକଦିନ ଆଗରୁ । କିନ୍ତୁ ବୁଝି ପାରିନା ମୋର ମନର ସରସତା କେତେ ତୁମ ପାଇଁ···ତୁମକୁ ଦେଖିଲେ ମୋର ମନଟା ଯା···ହୁଏ··· ସେ କଥା ମୁଁ ଜାଣେ···ଆଉ ଉପରେ ଉପରେ ପହୁଁରି ତୁମେ··· ଭାବିଛ ମୁଁ ତୁମକୁ କୋଳକୁ ଆଉଜେଇ ନେଇ ପୁଣି ଠେଲି ଦେବି···ଛି ସ୍ୱପ୍ନା ଆଁବାଲତା ମନରୁ ପୋଛି ପକାଅ । ଆଉ କୁହ ମୋତେ···Love marriage କରିବ କି···ନା···

ସ୍ୱପ୍ନା ଓଠରେ ଜିଭ ବୁଲେଇ ବୁଲେଇ···କହିଲା—କଣ କହିବି···ସବୁ ତ ଆପଣ ବୁଝି ପାରୁଛନ୍ତି···

ଅନ୍ତର ଖୋଲା ହସଭିତରେ ପ୍ରକାଶବାବୁ···ସ୍ୱପ୍ନାର ପ୍ରୁରିଲା ଗାଲରେ ଗାଢ଼ ଚୁମ୍ବନ ରେଖା ଆଙ୍କିଦେଲେ । ତା'ର ମୁହଁ ଲାଜରେ ଗୋଟିସାରା ଲାଲ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା ଆଉ ତା'ର ଓଠଟା ରହି ରହି ଥରି ଉଠୁଥିଲା । ଲଣ୍ଠନର ଆଲୋକ କମେଇ ଦେଲେ ପ୍ରକାଶବାବୁ—

× × × ×

ଦୁଇଦିନକୁ କହି ପ୍ରକାଶବାବୁ ରହିଯାଇଛନ୍ତି ଦୀର୍ଘ ୪ ମାସ । ସ୍ୱପ୍ନା ନୂତନ ପରଶ ରେଖାର ଆଶା କରି ତହଲ ବିକଳ ହୋଇଛି ଅନେକ···ମନେମନେ ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କୁ ଖୋଜିଛି ଅନେକ··· । ପ୍ରକାଶବାବୁ କୌଣସି ଚିଠିପତ୍ର ଦେଇ ନାହାନ୍ତି··· ସ୍ୱପ୍ନା ୪୬ ଖଣ୍ଡ ଚିଠି ଲେଖିଛି ତାଙ୍କ ପାଖକୁ କିନ୍ତୁ ଚିରି ପୋପାଡ଼ି ଦେଇଛି ସବୁ ମନଦୁଃଖରେ···ଆଉ ଶେଷକୁ ଖଣ୍ଡେ ଚିଠି ଲେଖି ଥୋଇଛି ଦେବାପାଇଁ କିନ୍ତୁ ଏତିକିବେଳେ ସେ ଆସିଛନ୍ତି···ତା'ର ଅଜଣାରେ···

ଏଇ ଚିଠିଖଣ୍ଡକ ତା'ର ଜୀବନ ନକ୍ସାକୁ ଓଲଟ ପାଲଟ କରି ଦେଇଛି···ସବୁ···

× × × ×

ସିଗାରେଟ୍ ଖଣ୍ଡେ ପାଟିରେ ଦେଇ ସେ ସ୍ୱପ୍ନାର ପଢ଼ା ଘର ଭିତରକୁ ପଶିଗଲେ ଆଉ ଖଣ୍ଡେ ଚୌକି ଉପରେ ବସି ଯାଇ ଖଣ୍ଡେ ବହି ଥାକରୁ ଟାଣି ଆଣିଲେ । ସେଇ ବହି ଥାକରୁ ଦୁଇ ଖଣ୍ଡ ଭଙ୍ଗା ଭଙ୍ଗି କାଗଜ ଗଳି ପଡ଼ିଲା । ପ୍ରକାଶବାବୁ କାଗଜ ଦୁଇ ଖଣ୍ଡିକୁ ହାତରେ ତୋଳି ଆଣିଲେ ଆଉ ପ୍ରଥମ ଖୋଲି

ସଇଁତ୍ରିଶ

ରଙ୍ଗର କାଗଜଟିକୁ ଖୋଲିଲା କ୍ଷଣି ଆଖି ଦି'ଟା ଆନନ୍ଦରେ ଫୁଲି ଉଠିଲା ଆଉ ଓଠରେ ଧୀରେ ହସ ଫୁଟି ଉଠିଲା । ସେ ଝାପ୍‌ସା ଅନ୍ଧାରରୁ ଟିକେ ଘରଗୃହକୁ ଟିକେ ଘୁଞ୍ଚାଇ ବସି ପଡ଼ି ନାଳ ରଙ୍ଗର କାଗଜ ଓରଫ ଚିଠି ଟିକୁ ଦେଖିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ଗୋଟାଏ କଡ଼କୁ ଗୋଲାପ ଫୁଲଟିଏ ନାଲି ଓ କଳା ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗାଇ ଦିଆଯାଇ ଥାଏ ।

କଲ୍ୟାଣ ପୁର
(ନରୁଣ ନିଳୟ)
ତା···

ମାନନୀୟ,

ପ୍ରଣାମ ଗ୍ରହଣ କରିବ ।

କ ସମ୍ବୋଧନ କରି ଚିଠିଟା ଲେଖିବି ବୋଲି ଭାବି ଭାବି ସ୍ଥିର କରି ପାରିଲି ନାହିଁ । ତେଣୁ କ୍ଷମା ଦେବ । ସେ ଦିନ 'ଆପଣ' ନ କହି ତୁମେ ସମ୍ବୋଧନ କରିବାକୁ କହିଥିଲ । ସେଇ ଯୋଗୁ ଲେଖିଲି···ତୁମେ··· ।

ପାଞ୍ଚଟା ଯୁଗ ବିତିଗଲା ତଥାପି ତୁମର ଅବୁଝା ମନ ବୁଝିଲି ନାହିଁ । ମନରେ ମୋର ସ୍ଥିରତା ନାହିଁ । ଏପରି ଅସ୍ଥିର ମନ ନେଇ ଲେଖିଲା ବେଳେ ହୃଦୟ ମୋର ଥରି ଉଠୁଛି··· । ଆଖିରେ ତତଲା ଲୁହ ଜକେଇ ଆସୁଛି । ତୁମେ ପାଖରେ ଥିଲେ ଦେଖନ୍ତ··· ।

କାହାପାଇଁ ମମତ ଲୁହୁଡ଼ି ଭିତରେ ଘୁରି ଘୁରି କେମିତି ଛଟପଟ ହୋଇ ନିରିଖି ଚାହୁଁଛି, ସେହି ଲୁହୁଡ଼ି ଘେରା ଦୂର ଦିଗ୍‌ବଳୟ ଆଡ଼େ·····କାହାକୁ···

ସତେ କଣ ପାସୋରି ଦେଲ···ଆଉ କେବେ ଆସିବ ? ଏମିତି ବଦଳିଗଲ କଣ···ମଣିଷ··· । ଦେବତାଙ୍କଠାରୁ ଆହୁରି ···ମାୟା ବଢ଼ିଲାଣି । କେଇଟି ଦିନ ଭିତରେ ମୋତେ ଆପଣାର

ଅଠତ୍ରିଶ

କରି ନେଲ...କାହିଁକି ? କଣ ଜୀବନ ସାରା କନ୍ଦେଇ କନ୍ଦେଇ ମାରିବାକୁ ? ଆଖିରୁ ଲୁହ ନଗିଡ଼େଇ ନିଗିଡ଼େଇ କଣ ଆଖି ଫୁଟେଇ ଦେବାକୁ ତୁମର ଇଚ୍ଛା ?

ଏଇଥିପାଇଁ ମୋ କାନ ପାଖରେ କହୁଥିଲ ପ୍ରେମ ବିବାହ, ଚମତ୍କାର । ସୁନ୍ଦର ତୁମ ପୁରୁଷ ଜାତିଟା । ଲମ୍ପଟ ଭ୍ରମର ଫୁଲ ରାଣୀର ମନ ନେଇ ମଧୁ ଚୁମ୍ବନ କରି ଛାଡ଼ି ଦିଏ...ଫୁଲ ବଞ୍ଚୁଛି ଝଡ଼ି ପଡ଼େ ସିନା କିନ୍ତୁ ଫୁଟି ରହେନା...ବୁଝିଲ ତ ?

ଭାବିଥିଲି କାଉଁରୀ ପରଶ ସବୁ ଦିନେ ପାଇ ଯୁବତୀ ଜୀବନଟା ବିତେଇ ଦେବି... । କିନ୍ତୁ ଜୀବନ ନାଟକର ପହିଲି ଅଙ୍କରୁ ଯବନିକା ପତନ ହୋଇଯିବ ବୋଧ ହୁଏ... । ଗୋଟାଏ ରାତିର କଥା ମନେ ପଡ଼ିଲେ ଛାତି ଭିତରଟା କୋରଣାରେ ରାମ୍ପି ଦେଲାପରି ଜଣାଯାଏ... । ଭଲ ପାଆନ୍ତି କଣ ଏଇଥି ସକାଶେ... ?

ତୁମ ଗଲା ପରଠୁ ମୁଁ ଆଉ ସ୍କୁଲକୁ ଯାଉନି । ବୋଉର ଶାସନ ଚାବୁକ୍ ତଳେ ଭାତ ତରକାରି ରାନ୍ଧିବାକୁ ହେଉଛି । ବାପା ବୋଉଙ୍କର ଆଦେଶ ନମେ ମୋତେ ଗୋଟାଏ ନୂତନ ସଂସାର ଗଢ଼ିବାକୁ ହେବ ଆଉ ଜଣେ ଅଜଣା ଲୋକର ମନକୁ ମନ ମିଳୁ ବା ନ ମିଳୁ ହାତକୁ ହାତ ମିଶାଇ ଦବାକୁ ହେବ ଏଇ ଆସନ୍ତା ମାସକୁ... ।

ଯଦି ମୋତେ ଅନ୍ତର ସହିତ ଭଲ ପାଅ—ତେବେ ଚିଠି ପାଇ ଶୀଘ୍ର ଆସିବ ଡେରି କରିବ ନାହିଁ । କାରବୁଦ୍ଧ ମୁଁ—ବାହାର ଲୋକଙ୍କୁ ତ ଦେଖିବା ଦୂରର କଥା—ସେମାନଙ୍କ ଛାଇ ପଡ଼ିଲେ ବୋଉର ନାହିଁ ଡେଉଁଛି । ଏ ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ କାଳରେ ଲେଖୁନି, ଲେଖୁଛି ଅନ୍ତର ଚିପୁଡ଼ା ଲୁହ ଖାଲି ନୁହେଁ ଲହୁରେ ମଧ... । ଚିଠିଟି ଲେଖିଲା ବେଳେ ଅଧେ ଅଧେ ଅକ୍ଷର ଠ ସୁଙ୍କ

ମାରି ଲେଖିଛି । ତୁହ ଜାଲକାରେ ଭଲ ଭାବରେ ବିଶ୍ରୁନ— ଲେଖିବା ଦୋଷ ଧରିବନି । ତୁମେ ଜଣେ ଆଧୁନିକ ଲେଖକ । ଯାହାକି ତୁମର କେତେ ଖଣ୍ଡ ହସ୍ତଲିପି କବିତାମାନଙ୍କରୁ ବୁଝିହୁଏ । ସେଇ ଧରଣର ଚିଠି ଲେଖିବାକୁ ଅନେକ ଚେଷ୍ଟା କରିଛି କିନ୍ତୁ ସେପରି ହୋଇ ପାରୁନି । ଆଶା କରେ ଘୃଣା କରିବ ନାହିଁ ।

ଆଜି ତୁମର ସେ ସବୁ ଚିଠିର ଉତ୍ତର ଏଇ ଖଣ୍ଡିକରେ ଦେଲି । ଖୋଲିକରି ଲେଖୁଛି—ମୁଁ କେବେ ହେଲେ ନନ୍ଦିନୀଙ୍କ ପରି କହି ପାରିବି ନାହିଁ—ମୁଁ ଲଭ ମ୍ୟାରେଜ କରିବି ବୋଲି । ତୁମେ ଯାହା କୁହ, ଘୋଷା ହୁଅ—କିନ୍ତୁ ମୁଁ ସେହି ପଦକ ବାପା ମା'ଙ୍କ ଆଗରେ କହି ପାରିବି ନାହିଁ ।

ଆସିକରି ବୋଉକୁ କୁହ ମୁଁ ସ୍ୱପ୍ନାକୁ ବିବାହ କରିବି— ତା ହେଲେ ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ——

ବାପାଙ୍କୁ ବୋଉ ତୁମରି କଥା କହୁଥିଲା ଏଇ ଅଳ୍ପ ଦିନ ତଳେ କିନ୍ତୁ ସେ ନାହିଁ କରିଥିଲେ—'ଧରମ ହେଉ କରମ ହେଉ ଭାଇ ତ । କିପରି ଏପରି ଅସମ୍ଭବକୁ ସମ୍ଭବ ଆମେ କରିବା ମହାପ୍ରସାଦ କିଣ ଗୁଡ଼ ? ଏଥିରୁ ସମସ୍ତ ବୁଝିବ— ମୋ ମନର କଥା ଯାହା ଜଣାଇ ଦେଲି । ହେଳା କରିବ ନାହିଁ— ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବ··· ପରେ ସବୁ କଥାଭାଷା । ଅକୁହା କଥା ଗୁଡ଼ାକ ବାକି ରହିଗଲା···ଲେଖିବାକୁ କଲମ ଚାଲୁନି··· । ରାତି ବହୁତ ହୋଇ ଗଲାଣି, ଆଖି ପତାରେ ହିମହଣ ପଥର ଲଦି ହେଲାପରି ଲାଗିଲାଣି···ଆସିଲେ···ଆଉସବୁ··· । ନମସ୍ତେ··· । ଇତି ।

ତୁମର
ଆଦରର
ସ୍ୱପ୍ନା କୁମାରୀ

ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ 'ମୁଖମଣ୍ଡଳଟା ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇ ଉଠିଲା। ପ୍ରଥମେ ସେ ଭାବି ପାରିଲେନି ସ୍ୱପ୍ନା ଏପରି ଚିଠି ଲେଖିବ, ତାଙ୍କ ମନରେ ପରତେ ନ ଥିଲା···। ଆଉ ତା'ର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଏପରି ପାଞ୍ଚଟା ମାସ ଭିତରେ ହୋଇ ଯିବ ଯାହା ବିଶ୍ୱାସ ନ ଥିଲା···। କେବଳ ଅନିଲବାବୁଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହରୁ ଓ ତାଙ୍କରି ଇଙ୍ଗିତରେ ଏ କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପାରିଛି ଭାବି ମନଟା ତାଙ୍କର ବୋହ୍ମଶ୍ରେଣୀରେ ଅଣନିଶ୍ୱାସି ହୋଇ ଦୌଡ଼ିଲା ପରି ଅନିଲ-ବାବୁଙ୍କଠାରୁ ସ୍ୱପ୍ନା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଥାନ ଅଥାନ ବାଟ ଅବାଟ ନ ମାନି ଦୌଡ଼ିଲା।

ଆଉ ଖଣ୍ଡିକ ଦେଖିଲେ ସ୍ୱପ୍ନାର ବାପା ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରବାବୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବାର ଥିଲା ପ୍ରକାଶବାବୁ ନିଜ ଚିଠିଟି ପକେଟରେ ରଖିଦେଲ···।

ଜୟନ୍ତ ଧାଇଁ ଆସି ତାଙ୍କୁ କୁଣ୍ଢେଇ ପକେଇ କହିଲା··· ବୋଉ ଲୋ ବୋଉ ପକାଛ ବାଇ ଆସିଲଣି···।

ଅରୁଣା ଦେବୀ ଆର ଘରୁ ଜରରେ ଥରି ଥରି ଉଠି ଆସି କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ହୋଇ କହିଲେ—ଆରେ···ବାପା ତୋ ମନ ଏତେ ଅକାଟ।

ସେ ଅରୁଣା ଦେବୀଙ୍କ ପାଦରୁ ଧୂଳି ନେଇ ମୁଣ୍ଡରେ ମାରୁ ମାରୁ କହିଲେ—ମାଉସୀ କ୍ଷମା କରିବ। ସିଆଡ଼େ ଭାରି କାମ ପଡ଼ିଲା ଟିକେ ହେଲେ ଅବସର ମିଳିଲା ନାହିଁ···

ଅରୁଣା ଦେବୀ ସକେଇ ହୋଇ କହିଲେ—ମୁଁ ତ ମରିଥିଲେ ଆଜକୁ ଆଠଦିନ ହୋଇ ସାରନ୍ତାଣି···

ବାଧା ଦେଇ ସେ କହିଲେ···ଛି···ମାଉସୀ ଜର କଣ ଭଲ ହୋଇ ଯିବନି···ଏମିତ କଥା କହୁଛ···।

ଘରେ ସ୍ୱପ୍ନା ନ ଥିଲା ଯାଇଥିଲା ବାଡ଼ିରୁ ଅଦାଟିକେ ଖୋଳି ଆଣିବା ପାଇଁ । ବୋଉର କାହା ସହିତ ଗପ ସପ ଓ ଜଣେ ଚିହ୍ନା ଲୋକର ପାଟି ପରି ବାରି ପାରି ସେ ଅଦା ଖୋଳା ବନ୍ଦ କରି ବାଡ଼ି ଦରଜା ଖୋଲି ଆସୁ ଆସୁ ଭାବିଲା ବୋଉକୁ ତ ବର୍ତ୍ତମାନ ଖାଇପୁଟ୍ଟା ତାତ, ବେଳେବେଳେ କଣ ଗୁଡ଼ାଏ ଏଣୁ ତେଣୁ ବାୟାଣୀଙ୍କ ପରି ଗପି ଯାଉଛି ଜର ଦେହରେ କାହିଁକି ପଦାକୁ ଆସିଲା···ସେଇଥୋଗୁ ବାଡ଼ି ଦରଜା ଖୋଲି ବଡ଼ ପାଟିରେ ଡାକ ଦେଲା—ବୋଉ ବୋଉ···ତୁ କାହିଁକି ଏମିତ ଜରରେ ଉଠି ଆସିଲୁ ଏଇନା ପର କଣ ଗୁଡ଼ାଏ ଗପୁଥିଲୁ···

ଥାଉ ସେ ଗପ ପରେ·········ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କୁ ଦେଖି ସ୍ୱପ୍ନାର କଥା ତଣ୍ଟି ପାଖରେ ଅଧେ ରହିଗଲା ସେ ଜିଭ କାମୁଡ଼ି ପକାଇ ପଳାଇ ଗଲା ଭିତର ଶାଳକୁ··· ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଆଖିପତା କୁଞ୍ଚିତ କରି କିଛି ସମୟ ସେହି ଆଡ଼େ ରହି ପୁଣି ମାଉସୀଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଆଖି ଫେରାଇ ଆଣି-କହିଲେ ତମେ ଯା ମାଉସୀ କାହିଁକି ଥରି ଥରି ବିଛଣାରୁ ଉଠି ଆସିଲ ଏହା କହି ସେ ଅରୁଣା ଦେବୀଙ୍କୁ ବିଛଣା ପାଖକୁ ଖୁଆ ଧରି ଗୁଡ଼ିଦେଲେ ।

ଅରୁଣା ଦେବୀ ବିଛଣାରେ ଗୋଡ଼ ଦେଉ ଦେଉ ଭଙ୍ଗା ଗଳାରେ ଡାକିଲେ —କଣ୍ଢେଇ···କଣ୍ଢେଇ କୁଆଡ଼େ ଗଲୁକି ପ୍ରକାଶ ଆସିଛି ଲୋ ଜଳଖିଆ ବରାଦ କର···ମୁଁ ତ ଉଠି ପାରୁନ···ବାପା ମୋର ଏତେ ଦିନେ ଆଇଚି କଣ କରିବି···

ବାଧା ଦେଇ ସେ କହିଲେ-ଆଉ ତୁମେ କିଛି ଗପାଗପି କରନା ଦେହରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଭାରି ଜ୍ୱର··· । ମୁଁ ନିଜେ ଜଳ-ଖିଆ ବରାଦ କରୁଛି···ଏହା କହି ସେ ତାଙ୍କର ମୁଣ୍ଡ ଚିପି ଦେଲେ ଆସ୍ତେ···ଆସ୍ତେ ।

ଅରୁଣା ଦେବୀ ଥରି ଥରି କହିଲେ—ଥାଉ ଭୁ···ଆଗେ ଜଳଖିଆ କର ମୋ ମୁଣ୍ଡ କିଛି ବଥା ବଥି କରୁନି···

ସ୍ୱପ୍ନା ଏତିକିବେଳେ ପାଣି ଢାଳେ ଆଣି ଥୋଇ ଦେଇ ଲଜ ଲଜ ହୋଇ ପ୍ରଣାମ କଲା ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ନ ଜାଣିଲା ପରି କହିଲେ କୁଆଡ଼େ ଯାଇ ଥିଲୁକି ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେଖା ନ ଥିଲୁ ।

ଜୟନ୍ତ ତା'ର ଦୋଭୁଣ୍ଡିଆ କଥାରେ କହିଲା—ଛିଏଗା ବୋଉ ଓଳିଅ ଖାଇବ ବୋଲି ଅଦା ଆଣିବାକୁ ଯାଇଥିଲା ।

ସ୍ୱପ୍ନା ଆଉ ସମୟ ଡେରି ନ କରି ଜଳଖିଆ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଚାଲିଗଲା···

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଅରୁଣା ଦେବୀଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ସେହିପରି ଚିପି ଦେଉଥା'ନ୍ତି ।

ସ୍ୱପ୍ନା କିଛି ସମୟ ପରେ ଗୋଟାଏ ଥାଳିରେ କିଛି ଚୁଡ଼ା ଭଜା କଦଳୀ ଦିଓଟି ନଡ଼ିଆ କୋରା ଓ ଚିନି ଘେନି ପ୍ରବେଶ କଲା ।

ସେ ହାତ ଗୋଡ଼ ଧୋଇ ଜଳଖିଆ ଖାଇବାକୁ ବସିଲେ ଆଉ ଜୟନ୍ତ ବସିଲା ତାଙ୍କ ପାଖରେ···

ସ୍ୱପ୍ନା ଟିକେ ମୁରୁକି ହସି ଲଜ ଲଜ ହୋଇ କହିଲା··· ଆଉ ଅଳ୍ପ ଚୁଡ଼ା କଦଳୀ ଦିଅଁ···

ସେ ଖୁସି ହସର ସହିତ କହିଲେ ପେଟଟା ଏମିତି କେତେଡ଼କି··· ?

× × ×

ଦୁଇଦିନ ପରର କଥା ।

ଖାନ ଯାଇ ରାତି ୧୦ଟା ହେଲାପରେ ସେ ଶୋଇବାକୁ ଗଲେ... । ବିଛଣାରେ ପଡ଼ିରହି କେବଳ ଏକର ସେକର ହେବାଛଡ଼ା ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କୁ ନିଦ ହେଲାନି ।

ଖାଲି ସ୍ୱପ୍ନ କଥା ରହି ରହି ମନେ ପଡ଼ିଯାଉ ଥାଏ । ଯାହାକୁ ସେ ଅନ୍ତର ଦେଇ ଭଲ ପାଇଥିଲେ ସେ ଆଜି ତାଙ୍କୁ କଳ୍ପନା ସୁଅରେ ଭସାଉଛି କେବଳ । ଏପରି ଗୋରାତକତକ ଚେହେରା...ଗୋଲଗାଲ ଶରୀର ରଖିଛି କାହିଁକି କଣ ମୋତେ ଏମିତି ମରିଚୀକା ରୂପ ଦେଖେଇ ଦୌଡ଼ାଇ ଦୌଡ଼ାଇ ଶେଷରେ ନିରାଶ କରି ମାରିବା ପାଇଁ ?

ବେଳେବେଳେ ଠିକ୍ ମୋର ମନ ଭୁଲେଇଲା ଭଳି ହସ ଧାରେ ଓଠରେ ସହଂରେଇ ଦେଉଛି...ଆଉ କଣ ମୋତେ ଅନ୍ତର ଦେଇ ଭଲପାଉନି...? ଏ ଦି' ଦିନଭିତରେ ସେପରି ଆଗଭଳି ଫୁସ୍ ଫୁସିଆ କଥାତ କହୁନି...କେବଳ ମୁଁ ବେଳେବେଳେ ପଦେ ଲେଖା କହିଦେଲେ ସେ ମୋ କଥାରେ ଭିଟୋ ଦେଇ ହସି ଉଠୁଛି...ଆଉ ତା'ର ଖରାପ କଣ... ? କେବଳ ମାଉସୀଙ୍କ ଦେହଟିକେ ଭଲ ନାହିଁ, ଡାକ୍ତର ଆସି ତ ଦେଖେଇଲା ସେଇ ଯୋଗୁ କଣ ତା'ର ମନରେ ସରସତା ନାହିଁ... ।

ଏହିପରି ଆକାଶରୁ ପାତାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ଅନେକ ଭାବିଲେ ଶେଷକୁ ଠିକ୍ କଲେ ଏତିକବେଳେ ମାଉସୀଙ୍କୁ ଡାକ୍ତର ପରାମର୍ଶ କରି ବିଷଟିକେ ଦେଇ ଦେଲେ କାମ ଶେଷ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତା । ପ୍ରକାଶବାବୁ କୌଣସି କୂଳ କିନାରା ନ ପାଇ ଭାବନା ସୁଅରେ ସେଇପରି ଭାସୁଥିଲେ... ।

—ଶୁଭୁଛି... ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ କିଛି ବାରି ପାରିଲେ ନାହିଁ ପୁଣି କାନ ପାରିଲେ କବାଟପାଖରୁ ଶବ୍ଦ ଆସୁଛି ।

—ଶୁଭୁଛି···କବାଟ ଖୋଲ···

କଥାଟା ଧୀରେ ଧୀରେ କବାଟ ପାଖରୁ ଆସିଲା । ସେ ସମସ୍ତ ଚିନ୍ତା ମନରୁ ତଡ଼ି ଦେଇ ବାହ୍ନଣାରୁ ଉଠିଆସି କବାଟ-ପାଖରେ ଛିଡ଼ା ହେଲେ ।

କବାଟରୁ ଠିପା ଶବ୍ଦ ଶୁଭିଲା···

ସେ ଜାଣିପାରିଲେ ସ୍ୱପ୍ନା ନିଶ୍ଚୟ ତାଙ୍କୁ ଉଠିବା ପାଇଁ ଏପରି ଶବ୍ଦ ସଙ୍କେତ ଦେଉଛି ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଟର୍ଚ୍ଚ ଜଳାଇ ଭିତର ପାଖ ଡିଙ୍କିଣି ଖୋଲିଲେ ।

ସ୍ୱପ୍ନା ଘରଭିତରକୁ ପଶିଆସି ବାଷ୍ପରୁଦ୍ଧ ଗଳାରେ କହିଲା—ସେତେବେଳୁ···ଡାକୁଛି ତୁମେ ଚୁପହୋଇ ଶୋଇଛ । ···ଏତେ ବହଳ ନିଦ··· । ଏହା କହି ସେ ତଳକୁ ମୁହଁ ପୋତିଲା । ସେ ତାକୁ ଛାତି ପାଖକୁ ଆଉଜାଇ ଆଣି କହିଲେ ଉପରେ ତୁପର ମାୟାଜାଲ ବେଢ଼େଇଦେଇ ତୁମେ ମୋତେ ଘୃଣା କର ମନରେ···ଭାବିଥିଲି ତୁମକୁ ନେଇ ସୁନାର ସଂସାର ଗଢ଼ିବି···କିନ୍ତୁ ଏଇ ଦୁଇଦିନ ଭିତରେ ଯାହା ଦେଖି ପାରିଛି ସେଥିରୁ ମୋତେ ଜଣାଯାଏ—ତୁମେ ମୋତେ ଭଲ ପାଅନା କେବେ··· ।

ସ୍ୱପ୍ନା ଆଖିରୁ ଲୁହ ଗଡ଼ିପଡ଼ିଲା ।

ସେ ବିଷାଦଭରା ସ୍ୱରରେ କହିଲା—ତୁମେ ମୋର ଅବସ୍ଥା କଣ ଦେଖୁନା । ବୋଉ ଲାଗି ମୋର ମନରେ ସୁଖ ନାହିଁ···। ତଥାପି ତୁମର କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ମୁଁ ହେଳା କରି

ନାହିଁ । ଭଲପାଇବାର ସୁଯୋଗ ଠିକେ ପାଇ ପାରିନା ଏଇଥି ସକାଶେ ତୁମେ ଆଜି କହୁଛ...ମୁଁ ତୁମକୁ ଘୃଣା...କରେ...! ତା'ର ଆଖିରୁ ଲୁହଧାରେ ବହି ଆସିଲା ।

—ଛି ସ୍ୱପ୍ନା—ଏତେ ଅଭିମାନ କରନା, ଏଇ କଥା ପାଇଁକରେ...।

ସେ ନରମ ଗଳାରେ କହିଲା—ଅଭିମାନ କରିବି କାହା ଉପରେ ବୁନଆରେ କାହାକୁ ମୁଁ ଭଲ ପାଏନା...ତୁମେ ମୋତେ କାହିଁକି ଭଲପାଅ ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ତାକୁ ଘୃତ ପାଶକୁ ଟାଣିନେଲେ ।

× × × ×

ସ୍ୱପ୍ନା କାନ୍ଦକାନ୍ଦ ହୋଇ କହିଲା-ପ୍ରକାଶ ଭାଇ ମୋର ବହିଥାକ ଖୋଲିଥିଲ କି—? ସେ ଥଙ୍ଗଥଙ୍ଗ ହୋଇ କହିଲେ-ହଁ କଣ... ହେଲା...? ତୁହ କାନ୍ଦୁଛ କାହିଁକି...? ଏହା କହି ସେ ତା'ର ଆଖିରୁ ଲୁହ ପୋଛି ତା'ର ମୁହଁକୁ ଉପରକୁ ଟେକ ଓଠ ହଲେଇ ଦେଇ କହିଲେ—ଖାଲି ଠିଇକ କଥାରେ...କାନ୍ଦ ! କଣ ତୁହ...।

ଭଙ୍ଗା ଗଳାରେ ସେ କହିଲା—କହିଲା ବେଳେ ଘୃଣାଟା ଥରି ଉଠୁଛି ପ୍ରକାଶଭାଇ ! ମୁଁ ସେଇ ବହି ଥାକରେ ଦୁଇ ଖଣ୍ଡ ଚିଠି ରଖିଥିଲି, ଆଜି ଖୋଜି ଖୋଜି ରହିଲି । ତା ଦେହରୁ ଖଣ୍ଡେ ଚିଠି କିଏ ନେଇ ଯାଇ ମୋର ସର୍ବସ୍ୱ ଅପହରଣ କରିଛି...କାନ୍ଦି ଉଠିଲା ସେ । ପ୍ରକାଶବାବୁ ବୋଧ ଦେଇ କହିଲେ—ମୁଁ ସେଥିରୁ ତୁମ ବାପାଙ୍କ ପାଖକୁ ଚିଠିଟା କାଲି ଡାକରେ, ଦେଇଛି...ଆଉ ଏଥିରେ କାନ୍ଦିବାର କଣ ଅଛି...?

ସ୍ୱପ୍ନା ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା—ତୁମେ କଣ କରିଛ ପ୍ରକାଶ ଭାଇ···ମୋତେ ଜୀଇଁ ଥାଉ ଥାଉ ମାରି ଦେଇଛ···ତୁମେ···!

ସେ ବିସ୍ମୟରେ ଭ୍ରୂ କୁଞ୍ଚିତକରି କହି ଉଠିଲେ—କଣ···? ତୁମର ମୁଁ ଅନିଷ୍ଟ କରିଚି ସ୍ୱପ୍ନା···କୁହ···!

ସେ ଭଙ୍ଗା ଗଳାରେ ଉତ୍ତର କଲା ବାପାଙ୍କ ପାଖକୁ ଲେଖିଥିବା ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ ଥୁଆ ହୋଇଛି ସେଇ ବହିଥାକରେ କିନ୍ତୁ ତୁମ···ପାଖକୁ ଲେଖିଥିବା ଚିଠି··· ଖଣ୍ଡିକ···ନାହିଁ ପ୍ରକାଶଭାଇ। ଭେଁ···ଭେଁ କରି କାନ୍ଦି ଉଠିଲା ସେ।

ଦୁଃଖରେ ଆହତ ହୋଇ ସେ କହିଲେ—ଏଁ କଣ··· ହେଲା ବାପାଙ୍କ ପାଖକୁ ଲେଖିଥିବା ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ ଅଛି···ସ୍ୱପ୍ନା···

ଆଖିରୁ ଲୁହ ପୋଛୁ ପୋଛୁ ସ୍ୱପ୍ନା କହିଲା—ହଁ···ଚାଲ ତୁମେ···ଦେଖିବ । ତୁମେ ମୋର କଣ କରିଛ···। ସେ କାନ୍ଦି ପଢ଼ାଘର ଭିତରକୁ ଚାଲିଗଲା। ପ୍ରକାଶବାବୁ ତା ପଛେ ପଛେ ଚାଲିଲେ······

ବହିଥାକରୁ ସେ ବହି ଖଣ୍ଡେ ଆଣି ତାଙ୍କ ହାତକୁ ବଢ଼େଇ ଦେଲା । ପ୍ରକାଶବାବୁ ଖୋଲି ତା ଭିତରୁ ବାପାଙ୍କ ପାଖକୁ ଲେଖିଥିବା ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ ଦେଖି ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲେ—ମୁଁ କଣ କରିଛି ସ୍ୱପ୍ନା···ସତରେ ଜାଣି ଜାଣି ତୁମକୁ ଜୀଅନ୍ତା ମାରି ଦେଇଛି···ତୁମେ ମୋତେ କ୍ଷମାକର··· ମୁଁ ତୁମର ସମସ୍ତ ପୋଡ଼ିକପାଳ ପାଉଁଶ କରି ଦେଇଛି···ଯାହା ଅଭିଶାପ କରିବ କର ପଛେ···ମୋତେ କ୍ଷମା କର···ମୁଁ ମସ୍ତବଡ଼ ଭୁଲଟା ହାତେ ହାତେ କରି ଦେଇଛି···। ସେ ବଡ଼ ବଡ଼ ଆଖିରେ ହାତକୁ ଚାହିଁ କହି ଉଠିଲେ—ଏଇ ପିଶାଚ···ସଇତାନ ହାତ ମୋ ପାଖକୁ ଲେଖିଥିବା ଲଭ ଲେଟର ତୁମର ବାପାଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇ ଦେଇଛି···

ସ୍ୱପ୍ନା କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ଉଠି କହିଲା…ଲଭଲେଟରେ ବାପାଙ୍କ ପାଖରୁ…ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ଆଖିରେ ନାଚି ଉଠିଲା ଲୁହ…।

ତା'ର ଆଖିରେ ନାଚି ଉଠିଲା ଲୁହ ସହିତ ବାପାଙ୍କ ହାତରେ 'ଲଭ୍ ଲେଟର'…ଦୁଃଖରେ ମର୍ମାହତହୋଇ ପ୍ରକାଶ ବାବୁ ଗ୍ଲଲିଗଲେ ବାଡ଼ି ପଠକୁ… ସ୍ୱପ୍ନା କାଠ ପାଲଟି ଗଲାପରି ଠିଆହୋଇ ରହିଲା ।

ଅରୁଣା ଦେବୀ ଥରି ଥରି ଘରୁ ବାହାରି ଆସି ଥରା ଗଳାରେ କହିଲେ…ଆଲୋ କଣ୍ଢେଇ—କଣ କାହିଁକି ସେତିକି ବେଳୁଁ କାନ୍ଦୁଚୁ ଆଉ ଚୋକା ଗଲା କୁଆଡ଼େ ।

ଆଖିରୁ ଲୁହ ପୋଛୁ ପୋଛୁ ସେ କହିଲା-ତୁ ସେଥିରୁ କଣ ପାଇବୁ—ଆଖିରେ ଗୋଟାଏ ଉଡ଼ାପୋକ ପଡ଼ିଗଲା ।

ସେଇଦିନ ରାତି…ଅଧ ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଥରି ଥରି କରି ଡାକିଲେ—ସ୍ୱପ୍ନା…ସ୍ୱପ୍ନା…

ସେ ଆଖିର ଲୁହ କାନିରେ ପୋଛି ଆସ୍ତେ କବାଟ ଫିଟାଇ ଘର ଭିତରୁ ପଦାକୁ ବାହାରି ଆସିଲା ।

ତା ହାତ ଧରି ପ୍ରକାଶବାବୁ ଗ୍ଲଲି ଆସିଲେ ଦରଜା ପିଣ୍ଡେଇ…ବାହାରକୁ ସ୍ୱପ୍ନା ଥରିଲା ଗଳାରେ କହିଲା—ନା…ନା ତୁମେ ଯାଅ…ମୁଁ କଦାପି ବୋଉକୁ ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ ଛାଡ଼ି ଯାଇ ପାରିବି ନାହିଁ ।

ତାର ହାତକୁ ଟିକେ ଚାପି ଦେଇ ସେ କହିଲେ—ତୁମେ କଣ ପାଗଳୀ ହେଲ ସ୍ୱପ୍ନା… । ବୋଉର ଦେହ ସୁସ୍ଥ ଅସୁସ୍ଥ ଯାଏ ଆସେନା କହିଛି। ଯଦି ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ଅନେଇ ବସିବ ସେବ ଶୁଶ୍ରୂଷା କରିବାକୁ ତେବେ…ତୁମର କଣ ହେବ…ଜାଣିଛ—

ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ପାଖରୁ କଥାଟା ଛଡ଼େଇ ନେଇ ସେ କହିଲା—ମୁଁ···ଜାଣେ ତଥାପି···କଣ ବର୍ତ୍ତମାନ କ୍ଷେତ୍ରରେ କରିବାକୁ ହେବ ତାହାହିଁ ଠିକ୍ କରୁଛି । ପ୍ରକାଶ ଅନ୍ଧାର ଭିତ-ରେ ସ୍ୱପ୍ନାର ମୁହଁକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କରି ଉତ୍ତର ଦେଲେ ବର୍ତ୍ତମାନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବୋଉର ସେବା···ଠିକ୍ ଉପଯୁକ୍ତ ହେଲେ । ମଧ୍ୟ ଆଉ ଟିକେ ଭାବ । କେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ କଲେ ତୁମେ ସୁଖୀ ହୋଇ ପାରିବ···

—ମୋତେ ସୁଖର ପଥ ଦେଖିବାକୁ ହେଲେ ବୋଉର ତତଲ ନିଶ୍ୱାସରେ ମୋତେ ଜଳି ଯିବାକୁ ହେବ—ଯେଉଁ-ଥିରେ କି ମୋର ଦାମ୍ପତ୍ୟ ଜୀବନରେ ସୁଖର ମିନାର ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିବ ।

—ତୁମେ ଏପରି ଗୋଟାଏ ଭ୍ରମ ଧାରଣାର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଶେଷରେ କଳଙ୍କର ପସରା ମୁଣ୍ଡେଇ ବୁଲିବ···ସିନା । ଭାବୁଛ ବୋଉ ଅଭିଶାପରେ ତୁମେ ସୁଖୀ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ···ଛି । ସେ ଗୋଟାଏ କଳ୍ପନାର କାଉଁରୀ ଓ ଅନ୍ଧ-ବିଶ୍ୱାସର ପ୍ରଥମ ନିଦର୍ଶନ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କିଛି ହୋଇ ନ ପାରେ······

—ତେବେ ବୋଉକୁ ସେବା କରିବା ମୋ'ର ଧର୍ମ ନୁହେଁ କି ··· ?

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଅପମାନିତ ହୋଇ ଟିକେ ବିରକ୍ତି ପ୍ରକାଶ-କରି କହିଲେ—ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମଠାରୁ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର କିମ୍ବା ନୀତିଶାସ୍ତ୍ର ଶୁଣିବାର ବେଳ ନୁହେଁ···ସେ ସବୁ ପରେ···।

ବର୍ତ୍ତମାନ କୁହ···ଆମର ପ୍ରୀତି ମହଲରେ ପ୍ରେମ ପ୍ରଦୀପ ଜଳାଇ ସୁଖୀହୋଇ ପାରିବ ନା···ଦପ୍‌କରି ଲିଭେଇ ଦବ···

ସ୍ୱପ୍ନା ବ୍ୟଥା ଭରା କଣ୍ଠରେ କହିଲା—ଲିଭିଯାଉ ପଛେ··· ସେ ପ୍ରେମ ପ୍ରଦୀପ···ଭାଙ୍ଗି ଯାଉ ପଛେ ପ୍ରୀତିମହଲ, ମୁଁ କଦାପି ହାର ପାରିବି ନାହିଁ··· ।

ଶୁଖିଲା ଓଠରେ ଥରେ ଜିଭ ବୁଲେଇ ଆଣି ସେ କହିଲେ—ଆଗରୁ ମୋତେ ଏକଥାଟା ତୁମର କହିଦେବାର ଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋତେ ଏପରି ଆଶାର କୁହୁଡ଼ିରେ ପକ୍ଷହୀନ ଭାବରେ ଉଡ଼ିବାକୁ ହୋଇ ନ ଥା'ନ୍ତା। ପୁଣି ଥରେ ପଚାରୁଛି କୁହ···ମୋ ସଙ୍ଗରେ ଯାଇ ସରଗ ସୁଖ ପାଇବ ନା ଏଠାରେ ଘର କୋଣରେ ପଡ଼ି ରହି ହାତ ପାପୁଲିରେ ଲୁହ ପୋଛିବ··· ।

ସ୍ୱପ୍ନାର ମନେ ପଡ଼ିଲା ସେଇ ନିଜ ଲେଖା ଚିଠିର କେଇଧାଡ଼ି । ଅନ୍ତର ତା'ର କୁହୁଳି ଉଠିଲା—ବାପା ଯେତେବେଳେ ସେ ଚିଠିଟା ଖୋଲି ପଢ଼ିଥିବେ···ଇସ୍··· । ସ୍ୱପ୍ନା ଆଉ ଭାବି ପାରିଲା ନାହିଁ ଆଖି କୋଣରେ ଲୁହ ଜକେଇ ଆସିଲା ।

ସେ ଦୁଃଖରେ ଆହତ ହୋଇ କହିଲା—ତା' ହେଲେ ତୁମେ କଣ କହୁଛ··· ପ୍ରକାଶ ଭାଇ··· ।

—ଆଉ କହିବି କଣ—? ସେତେବେଳୁ ତ କହୁଛି ଏଠାରୁ ପଳାଇ ଯିବା···ଉଡ଼ା ଚଢ଼େଇ ପରି···ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର··· । କାରଣ ଚିଠିଟା ନିଶ୍ଚୟ ତୁମର ବାପା ପାଇ ସାରି. ତାହାକୁ କାମୁଡ଼ି ଏଇ କାଲି ପଅରି ଭିତରେ ପହଞ୍ଚିବେ ଯେତେବେଳେ··· ତୁମର ଅବସ୍ଥା କଣ ସେତେବେଳେ ହେବ···ଭାବି ପାରୁଛ ତ ?

ଥରିଲା ଗଳାରେ ସ୍ୱପ୍ନା କହିଲା—ତୁମେ କଣ ଜାଣି ଜାଣି ସେ ଚିଠିଟା ବାପାଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠେଇ ଦେଇଛ···? ପ୍ରକାଶ ଭାଇ···ସତ କହିଲ ?

ଗମ୍ଭୀର ଭାବରେ ସେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ—ତା'ହେଲେ ତୁମେ ମୋତେ ଅବିଶ୍ୱାସ କରୁଛ···ନିଶ୍ଚୟ··· । ଜାଣିଥିଲି ତୁମର ହୃଦୟଟା ଅତି ସରଳ···କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଖୁଛି··· ତୁମେ ତା'ର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓଲଟା ବାଟରେ ଗତି କରୁଛ··· । ଆଚ୍ଛା ସ୍ୱପ୍ନା ମୁଁ ତୁମକୁ କେଉଁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖେ···?

—ସ୍ତ୍ରୀ ଦୃଷ୍ଟିରେ···

ହସର ଜୁଆର ଖେଳେଇ ସେ କହିଲେ—ତେବେ··· କୌଣସି ପୁରୁଷ ତା'ର ପ୍ରିୟ ବାନ୍ଧବୀକୁ ହନ୍ତସନ୍ତ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ତ ଦୂରର କଥା ଇଚ୍ଛା ମଧ କରେକି··· ?

ଆଗକୁ ଗୋଡ଼ ବଢ଼ାଉ ବଢ଼ାଉ ସେ କହିଲା—ନା···

—ତେବେ ମୁଁ କଣ ତୁମକୁ ଭଲ ପାଏନା···?

ନରମ ଗଳାରେ ସେ କହିଲା—ନିଶ୍ଚୟ ଭଲ ପାଅ··· ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ହାତକୁ ଟିକେ ଚାପି ଦେଇ କହିଲେ— ତୁମେ ଅମତ କୁଅନା ଆସ···ସମାଜର ସୈତାନ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବଞ୍ଚିଯିବ ତେବେ···

ସ୍ୱପ୍ନା ଧୀରେ ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ହାତକୁ ତା ଛାତି ଦେହରେ ଚାପି ଧରି କହି ଉଠିଲା—ମୋତେ ଛୁଇଁ ନିୟମ କର··· । ଜୀବନରେ କେବେ ଯଦି ମୁଁ ଭୁଲ କରେ ତେବେ ଦୂରକୁ ଠେଲି ଦେବନି··· । ବାପା ବୋଉଙ୍କର ସ୍ନେହ ସରଧାକୁ ଏଡ଼ି ଦେଇ ତୁମରି କଥା ଉପରେ ନିର୍ଭର ରଖି···ତୁମର ଜନ୍ମ ମାଟି ଉପରେ, ଛାତିକୁ ଛାତି ମନକୁ ମନ ମିଳେଇ ଦୌଡ଼ିବାକୁ ଯାଉଛି··· ଆଉ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସାକ୍ଷୀ ରଖି ତୁମକୁ ବର ବରି ନେଉଛି ଅତି ଆପଣାର ଭାବି··· ।

କୁହୁଳିଆ ଜହ୍ନ ଆଲୁଅରେ ଦୁହିଁଙ୍କର ଗୁରିକୁ ମିଳନ ହୋଇଥିଲା···କେଇ ସେକଣ୍ଡ ପାଇଁ···।

ପୂରିଲା ସ୍ଥତର ସ୍ପର୍ଶରେ ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ସ୍ଥତଟା ଖୁବ୍ ଜୋରରେ ଧଡ଼ପଡ଼ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା, ତଥାପି ସେ... ଆବେଗତାକୁ ଚାପି ରଖି କହି ଉଠିଲେ—ମୁଁ ବି ତୁମକୁ ଆଜି, ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସାକ୍ଷୀ ରଖି ସହଧର୍ମିଣୀ ରୂପେ ବରଣ କରି ନେଲି ବୋଲକୁ ।

ଆଉ ମୋର ଜୀବନର କର୍ମମାଠି ଉପରେ ତୁମକୁ ଧରି ସମତାଳରେ ଦୌଡ଼ିବେବା କଳୁ ପଛେଇବ ନାହିଁ ତୁମେ— ତା'ପରେ ଦୁହିଁଙ୍କର ଓଠ କଛି ସମୟ ପାଇଁ ଏକାଠି ହେଲା । ଦୁଇଟି ପ୍ରାଣୀ ସେଇ ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ଆଗେଇ ଚାଲିଲେ... କେଉଁ ଆଡ଼େ...କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ ।

× × × ×

ସମ୍ବଲପୁର ସହର ।

ଗୋଟାଏ ଏକମହଲା କୋଠା ଭଡ଼ା ନେଇ ଆଜିକୁ ଦୁଇ ମାସ ହେବ ରହିଛନ୍ତି ପ୍ରକାଶବାବୁ । ସାଙ୍ଗରେ ତାଙ୍କର ସହଧର୍ମିଣୀ...ସ୍ୱପ୍ନା ।

କୋଠାର ଆଗକୁ ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ଫୁଲ ଗଛଗୁଡ଼ିଏ ଲଗା-ଯାଇଛି । ସେହି ଗଛମାନଙ୍କରେ ନାଲି, ହଳଦୀ, ଧଳା ନାନା ରଙ୍ଗର ସୁନ୍ଦର ଫୁଲ ଫୁଟି କୋଠାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି କରାଉଥିଲା । ଡ୍ରଇଁ ରୁମ୍‌ଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଧୁନିକ ଧରଣର ସାଜ ସଜା ହୋଇଥାଏ । କୋଠରୀ ଭିତରେ ଠିଙ୍ଗା ହୋଇ ଥିଲା କେତୋଟି ନୃତ୍ୟ ତାରକାଙ୍କର ଆଲୋକ ଚିତ୍ର... ।

ସିଗାରେଟ୍ ଖଣ୍ଡେ ମୁହଁରେ ଦେଇ ଦେଇ ପ୍ରକାଶବାବୁ ଚେୟାର ଉପରେ ବସି ପଡ଼ିଲେ ଆଉ ସ୍ୱପ୍ନାକୁ ଆର ଚେୟାରରେ ବସିବାକୁ ଇଙ୍ଗିତ ଦେଲେ ।

ଶାଢ଼ୀର କାନକୁ ଦାନ୍ତରେ ଧରୁ ଧରୁ ସେ ହସି ହସି ବସି ପଡ଼ିଲା··· ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଟେବୁଲ ଉପରକୁ ନଇଁ ପଡ଼ି ଦୁଇ ହାତକୁ ଓଠ ତଳେ ଦେଇ ମୁରୁକି ହସି ପଚାରିଲେ—କାଲି ସିନେମାରେ ସବୁଠୁ ନାଚ କାହାର ଭଲ ହୋଇଥିଲା ?

ସେ କହିଲା—'ନର୍ଗିସ୍'ର ··

କାଲି ସୋ ଦେଖିଲା ବେଳେ ନର୍ଗିସ୍ ଓ ତୁମକୁ ଏକ ନକ୍ତରେ ତଉଲ କରି ଦେଖିଲି··· ତୁମେ ତା ଅପେକ୍ଷା··· ଢେର ବେଶୀ··· ।

ପୂରିଲା ଗାଲରେ ହସ ଭଉଁରୀ ଖେଳିଗଲା । ସେ ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଟିକିଏ ସରମ ବୋଳା ଚାହାଣୀରେ ଚାହିଁ କହିଲା— କେଉଁଥିରେ···

ମୃଦୁ ହସି ପ୍ରକାଶବାବୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ—ରୂପରେ—

—ଉଁଃ···ସିଏ ଆଉ ମୁଁ ···

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଟିକେ ଚେୟାରର ଆଗକୁ ଢୁକାଇ କହିଲେ— ଗୁଣରେ ବେଶୀ ହୋଇ ପାରେ କିନ୍ତୁ ରୂପରେ ନୁହେଁ ।

—ମୋ ପରି ନାରୀର ରୂପ ତୁମ ଆଖିକୁ ଆକର୍ଷଣ କରି ପାରୁଛି ଯେ କେବେ ହେଲେ ସମ୍ଭବ ?

ଟିକେ ଜୋର ଦେଇ ସେ କହିଲେ—ଯୋଗୀ ମନ ଟଳିଲା, ରୂପ ଥାଉଁ ଥାଉଁ ତୁମେ ଯେବେ ହେବ ରୂପହୀନା ତେବେ ରୂପ ବିଚାରର ପରୀ ହେବ କିଏ··· ?

ପ୍ରଶ୍ନ ସୂଚକ ଭଙ୍ଗିରେ ସେ ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ରହିଲା ।

—ସ୍ୱପ୍ନା ତୁମେ ବୁଝି ପାରିନା ରୂପ ଓ ଗୁଣକୁ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରି··· ମୁଁ ତୁମର ଭ୍ରମ ସଂଶୋଧନ କରି କହୁଛି ଶୁଣ—ରୂପହିଁ

ଦୁନିଆରେ ସର୍ବ ଶ୍ରେଷ୍ଠ— ଯାହାଙ୍କୁ କି ସ୍ୱର୍ଗର ଦେବତାଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ମନୁଷ୍ୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ···ଭଲ ପାଆନ୍ତି··· । ତୁମ ମନରେ 'କିପରି' ବୋଲି ପ୍ରଶ୍ନ ଜାଗି ଉଠୁଥିବ···ଶୁଣ ତାକୁ ବୁଝେଇ ଦେଉଛି··· ।

ସ୍ୱପ୍ନା ତାରଲ ଗଳାରେ କହି ଉଠିଲା—ତୁମେ ଯାହା ବୁଝେଇବ ତା ମୁଁ ଆଗରୁ ବୁଝିପାରୁଛି·····। ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମକୁ ପ୍ରଶ୍ନ କରୁଛି—ରୂପ ଯାହାର କଳା, ଯାହାକୁ ତୁମେ କହୁଛ କଳା ମୁଗୁନି ରଙ୍ଗ ଆଉ ଦାନ୍ତ ବେହେଡ଼ା ସେପରି ସ୍ତ୍ରୀ ଯଦି ଗୁଣବତୀ ହୋଇ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ଚରଣ ତଳେ ବସି ରହି ତାଙ୍କର ଆଦେଶକୁ ଅପେକ୍ଷା କରେ ତାଙ୍କରି ଚରଣ ସେବାରେ ସର୍ବଦା ନିୟୋଜିତ ହୋଇଥାଏ···କିନ୍ତୁ ଆଉ ଜଣେ ଭାରି ରୂପସୀ, ଦେହ ସଜଫୁଟା ଫୁଲ ପରି···କିନ୍ତୁ ଗୁଣ ତା'ର ଅତି କଦର୍ଯ୍ୟ । ତେବେ ତୁମେ କେଉଁଟିକି··· ଉଚ୍ଚ ଆସନରେ ବସେଇବ··· ?

—ଯୌବନର ପହିଲି ନିଶାରେ ରୂପ ପ୍ରଥମେ ଆନନ୍ଦ ଦେଇଥାଏ—ମାତ୍ର ଜୀବନ ତରଣୀ ଯେତେବେଳେ ସଂସାର ସମୁଦ୍ରରେ ଭାସିଚାଲେ, ଆସେ ଝଡ଼, ଆସେ ଝଞ୍ଜା··· ସେତେବେଳେ ରୂପର ମୋହ ନ ଥାଏ— 'ଗୁଣ'ହିଁ କରେ ପ୍ରକୃତ ଆକର୍ଷଣ । ରୂପ ଚାଲିଯିବ ସତ ମାତ୍ର ଗୁଣ ଦିନକୁ ଦିନ ଫୁଟି ଉଠିବ । ମୋର ଦୃଢ଼ ଧାରଣା···ତୁମେ ମତେ ଜୀବନସାରା ତୁମର ସୁଗୁଣଦ୍ୱାରା ମୁଗ୍‌ଧ କରିବ ।

ଟେବୁଲ ଉପରୁ କାଗଜ ଖଣ୍ଡେ ଧରି ଚିରୁ ଚିରୁ ସେ କହିଲା— ହଁ ଗୋଟାଏ କଥା, ମୋର ରୂପ ତୁମର ମନକୁ ଆକର୍ଷଣ କରିଛି ବୋଲି ତୁମେ ମୋତେ ସ୍ତ୍ରୀ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ

କରିଛୁ···ସମୟ୍ର ଆସିବ ମୋର ରୂପର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯିବ । ସେତେବେଳେ ତୁମେ ହୁଏତ······

—ତଥାପି ତୁମକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ପାରିବ ନାହିଁ । ଆଜି ଯେଉଁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖୁଛି ତାଠୁଁ ଆହୁରି ଭଲ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିବ । ତୁମର ରୂପ ଯେଉଁ ଦିନ ଯିବ, ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଚିର ସୁନ୍ଦର ହୋଇ ରହି ନ ଥିବ । ମୋର ମଧ୍ୟ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଆସିବ ।

ନୀରସ କଣ୍ଠରେ ସେ କହିଲା—ଏଠା ତୁମ ଅନ୍ତରର ଖୋଲସିଆ କଥା ନୁହେଁ । ହୃଦୟ୍ରର ପ୍ରତି ରନ୍ଧ୍ରେ ରନ୍ଧ୍ରେ ଛପି ରହିଛି ବିଶ୍ୱାସଘାତକତାର 'ତଦ୍‌କା ବିଷ' । ସୁଁ···ସୁଁ ହୋଇ କାନ୍ଦି ଉଠିଲା ସ୍ୱପ୍ନା··· ।

ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ଆଖି ବଡ଼ ବଡ଼ ହୋଇ ଆସିଲା । ସେ ଚେୟାରରୁ ଉଠି ନିଜର ଭୁଲ୍ ମର୍ମେ ମର୍ମେ ଅନୁଭବ କରି ପାରିଲେ । ସେ ସ୍ୱପ୍ନାର କାନ୍ଦ ଦେଖି ଆଉ ସମ୍ଭାଳି ହୋଇ ପାରିଲେନି । ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ କହି ଉଠିଲେ ସ୍ୱପ୍ନା ! ମୁଁ କଦାପି ହୃଦୟ୍ରରେ ଗରଳ ରଖି ତୁମକୁ ବିବାହ କରିନି··· ତୁମେ ଯାହା ଭାବ ପଛେ ମୁ ତୁମ ପାଖରେ ହୃଦୟ୍ରର ଦେବତା-ସ୍ୱାମୀ··· ।

ଏହା କହି ସେ ତା ପାଖକୁ ଲଗିଯାଇ ତା'ର ବିଷାଦ ଘେରା ମୁହଁକୁ ବକ୍ଷ ଉପରକୁ ଆଉଜାଇ ଆଣିଲେ ।

ଭଙ୍ଗାସ୍ୱରରେ ସେ କହିଲା—ଯାଆ ତୁମେ 'ବିଷର ଦେବତା'···

ସେ ବ୍ୟଥା ଭଗ୍ନ ସ୍ୱରରେ କହିଲେ-ନା, ନା, ତୁମେ ଭୁଲ ବୁଝନା ସ୍ୱପ୍ନା । ମୁଁ ତୁମକୁ ଅନ୍ତର ସହିତ ଭଲପାଏ । ମୋର ଏଇ ଭଲ ପାଇବା ଭିତରେ କୌଣସି କପଟତା ନାହିଁ ।

ବକ୍ଷ ଉପରୁ ମୁହଁ ଉଠେଇ ସେ ରହି ରହି କହିଲା-ତୁମେ କହିପାର କିନ୍ତୁ ମୁଁ ପାରିବି ନାହିଁ ।

କୋରରେ ପ୍ରକାଶବାବୁ ତାକୁ ବକ୍ଷ ଉପରକୁ ଟାଣି ନେଇ ଆଖିରୁ ଲୁହ ପୋଛି ଦେଇ କହିଲେ – ଛି । ଅବୁଝା ହୁଅନା··· ।

ବାହାର ଡାକ ଶୁଭିଲା — କଶୋର୍··· କଶୋର — ନୂଆ ପତ୍ରିକା ମନମତାଣିଆ ଗଳ୍ପ କବିତା ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ସ୍ୱପ୍ନାର ମସୃଣ ଚିବୁକ ହଲାଇ ଦେଇ କହିଲେ — କିଣିବା ? ନୀରସ କଣ୍ଠରେ ସେ କହିଲା — ତୁମର ଇଚ୍ଛା ।

ଟିକେ ମୁରୁକି ହସି ପ୍ରକାଶବାବୁ କହିଲେ — ମୁଁ ଏକାକୀ ସବୁଦିନେ କାହିଁକି ଇଚ୍ଛା କରିବି···ତୁମରି ଇଚ୍ଛାହିଁ ଆଜି-ଠୁଁ ଲୋଡ଼ା ।···

ସ୍ୱପ୍ନା ବିଷାଦଭୋଳା ମୁହଁରେ ହସ ଧାରେ ଫୁଟାଇ କହିଲା — ହଉ···ଆଣ ।

× × × ×

ସୂର୍ଯ୍ୟ ପଶ୍ଚିମ ଆକାଶର ଶେଷଭାଗରେ ପହଞ୍ଚି ଖିଲ ଖିଲି ହୋଇ ହସି ଉଠିଲେ-ଆସ୍ତେ ସଞ୍ଜ ପୃଥିବୀ ଉପରକୁ ନଇଁ ଆସିଲା । ପ୍ରକାଶବାବୁ ଓ ସ୍ୱପ୍ନା ବଜାରରୁ ଫେରିଲେ । ଇଲେକ୍‌ଟ୍ରିକ୍ ଲାଇଟ୍ ଜଳିଉଠିଲା ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଦୈନିକ ଖବର କାଗଜ ଖୋଲାଉ ଖୋଲାଉ ଦେଖିଲେ ଗୋଟାଏ ନୂଆ 'ଚଳଚିତ୍ର' ସିନେମା କାଲି ଆସିଛି । ତା ନାଁ — "ମିଲନ୍" । ସେ ସ୍ୱପ୍ନାକୁ ଡାକିଲେ—

ସ୍ୱପ୍ନା ପ୍ଲେଟରେ ୪ଖଣ୍ଡ ପରଠା କିଛି ଆଳୁ ବାଇଗଣ ସନ୍ତୁଳା, ଆଉ କିଛି ମାଂସ ତରକାରୀ ସହ ପ୍ରବେଶ କରି କହିଲା — କାହିଁକି··· ଭାରି ଯୋରରେ ଡାକରା ହେଉଛି—।

ସେ କହିଲେ—ଏ ବା'ଦନ ହେଲ ସିନେମା ଦେଖି ଯିବାକୁ ନାହିଁ । କାଲି ଗୋଟାଏ ନୂଆ ଖେଳ ଆସିଛି··· "ମିଲନ୍" ନିଶ୍ଚୟ ଯିବାକୁ ହେବ ।

ସ୍ୱପ୍ନା ଟୁପା ହସି କହିଲ-ଭଲ କାଁଠିଏ ତ ହୋଇଛି···ହଉ ଖାଇସାର । ସେକେଣ୍ଡ ସୋ ବେଳକୁ ଯିବା···ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ସାତ ୭ଟା ଖାଇକରି ଯାଉଁ ଯାଉଁ ଡେରି ହେବ ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ହୁଁଟିଏ ମାରି ଖାଦ୍ୟସାମଗ୍ରୀ ପାଖରେ ବସିଲେ···। ସ୍ୱପ୍ନା ଭୁଲରେ ପାଣି ଗ୍ଲାସଟି ଛାଡ଼ି ଦେଇ ଆସିଥିଲା—ଗଲା ଆଣିବାକୁ । ସେ ଡାକିଲେ—ସ୍ୱପ୍ନା—ସ୍ୱପ୍ନା···।

ନୀରବରେ ହସି ସେ ପାଣି ଗ୍ଲାସଟି ଥୋଇ ଦେଇ ଠିଆ ହେଲା । ଛନଛନିଆ ଓଠକୁ ଦାନ୍ତ ସନ୍ଧିରେ ରଖି ଦେଇ ଥିଲା କିନ୍ତୁ ଦାରକାର ହସର ଛଟା ତା'ର ଫୁଲିଲା ଗାଲ ଦୁଇଟିକୁ ଫୁଲେଇ ରଖିଥିଲା ଟିକେ···ପ୍ରକାଶବାବୁ ତାକୁ ଚାହିଁ ଟିକେ ହସି ଦେଇ ନରମ ଭାବରେ ଡାକିଲେ ଆସ···ଏତେ ଲାଜ ସରମ ସବୁ ଦନେ କଲେ ଚଳିବନି···ମୋ ପାଖରେ ତୁମର ଆଉ କଣ ଅଚିହ୍ନା ଅଛି କି···

ସେ ଫିକ୍ କରି ହସି ଟେବୁଲ ଦେହକୁ ଆଉଜି ଛିଡ଼ା ହେଇ ବଲବ୍ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ରହିଲା ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଉଠିଯାଇ ତା'ର ନରମ ସୁଗୋଲ ବାହୁ ଦୁଇଟିକୁ ଆସ୍ତେ ଚିପି ଦେଇ ଖାଇବା ପାଖକୁ ଟାଣି ଆଣିଲେ, ସେ ଚୁପ ହୋଇ ହାତକୁ ଲୁଗା ତଳେ ଲୁଚାଇ ବସିଲା । ପ୍ରକାଶ ବାବୁ ପରଟାରୁ ଖଣ୍ଡେ ଛିଣ୍ଡେଇ ସ୍ୱପ୍ନାର ପାଟିରେ ପୂରେଇ ଦେଲେ ।

ଟିକେ ପଛକୁ ଘୁଞ୍ଚି ଯାଇ ସେ କହିଲା ଉଁ···

ପ୍ରକାଶବାବୁ ମାଂସରୁ ଖଣ୍ଡେ ତା' ପାଟିରେ ଗୁଞ୍ଜି ଦେଉ ଦେଉ କହିଲେ ଏମିତି ନ ଖାଇ ନ ପିଇ କପରି ଗୋଲ ଗାଲ ଚେହେରାଟା ହେଲାଣି ।

ଏଥରକ ସେ ଏକରକମ ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ଉପରକୁ ଯାଇଁ କହିଲା ତୁମେ ଖାଅ···ମୋ କଥା ତ ପରେ···ଏହା କହି ସେ ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ପାଟିରେ ପରଟାରୁ ଖଣ୍ଡେ ଛିଣ୍ଡେଇ ଗୁଞ୍ଜି ଦେଲା । ସେ ହିଁ···ହିଁ ହୋଇ ହସି ଉଠିଲେ ।

ଖିଆପିଆ ସରିଲା ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଟେବୁଲ ଉପରେ ବସି ଆନନ୍ଦରେ କହିଲେ —ସିଗାରେଟ୍ ପ୍ଲିଜ୍ ।

ଅଳ୍ପ ହସି ସେ କହିଲା—ହୁଁ···ଭାରି ଖୁସି ତ ?

ଏହା କହି ସେ ସିଗାରେଟ୍ କେଶ୍‌ଟା ବଢ଼ାଇ ଦେଲା ତାଙ୍କ ହାତକୁ ।

ରୂପରାଣୀର ସ୍ୱାମୀ ଯେ ତା'ର କିଛି ଅଭାବ ଥାଏ କି— ଜର୍ଜେଟ୍ ଶାଢ଼ୀର କାନକୁ ମୁହଁରେ ଦେଇ ହସିଲା ସେ । ହାତରେ ଥିବା କଶୋର ପତ୍ରିକାଟି ଖସିପଡ଼ିଲା ।

ଭ୍ରୂ କୁଞ୍ଚିତ କରି ସେ କହିଲେ—ଆଣନା ସେ ବହି । ଦେଖିବା କ'ଣ ଭାରି ଯୋରରେ କହୁଥିଲା ମନମତାଣିଆ ଗଳ୍ପ-କବିତା । ବହିଟି ଟେକି ଦେଲା ସ୍ୱପ୍ନା ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଏ ମୁଣ୍ଡ ସେ ମୁଣ୍ଡ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖେଳେଇ ଗଲେ ପରସ୍ତେ ।

ନଜିରି ଗ୍ରହିଁଲେ ଗୋଟିଏ କବିତାକୁ । ଆଉ ହସ ହସ ମୁହଁରେ ଡାକଲେ ସ୍ୱପ୍ନାକୁ··· ଯେ ନଇଁପଡି ପତ୍ରିକାଟିରେ ଆଖି ବୁଲେଇ ନେଇ କହିଲା··· ଏ 'ଓଭରକାଉଟ'ଟା କଏ କା

ସାଖିକୁ ଦେଇଛି···ପଢ଼ିଲ···ଲେଖାଟା ଭଲ ହୋଇଥିବ ଜଣାଯାଏ । ପ୍ରକାଶବାବୁ ବହିଟାକୁ ତା ଆଡ଼କୁ ଠେଲିଦେଇ କହିଲେ ମୋର ପଢ଼ିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ତୁମେ ପଢ଼······

ସ୍ୱପ୍ନା ମନେ ମନେ ପଢ଼ିଲା—

ଭେକଦୂତ

ଲେଖକ—ଦୂରଦେଶୀ ବନ୍ଧୁ ଜଣେ

ସଅଳ ସଅଳ ଯିବୁରେ ଦର୍ଦ୍ଦୁର ନ କରିବୁ ଦଣ୍ଡେ ଡେରି ।
ରଭସ ରଭସ, ହୋଇ ଚାଲିଥିବୁ, ନ ଯିବୁ ଉରଗେ ଭରି । ୧ ।
ବହୁ ଦୂର ବାଟ, ନୁହଇଁ ନିକଟ ଚାହିଁଲେ ନ ପାଏ ଆଖି ।
ଭର ନ କରିଣ, ଚାଲିବୁରେ ପ୍ଲବ, ନ ରହିବୁ ପଥେ ଲାଖି । ୨ ।
ପଥେ ମହୀଲତା, ଦେଖିଲେ ରେ ଭେକ, ନ ଚାଖିବୁ ତା ସୁଆଦ,
ଲେକ୍ଷ୍ମି ଶଫ ତଳେ, ନ ରହିବୁ ତଳେ ବ୍ୟାଳହିଁ ତୋର ବିପଦ ।୩।
ସାପୁ ଗଛ ମୂଳ କରୁ ତୁ ଆଦର, ନ ଯିବୁ ତାହାର କତ ।
ଭଗ୍ନ ପ୍ରହୀ ପାଖ, ନ ଯିବୁରେ ଭେକ, ଖସଡ଼ା ତୋ ପାଦ ଅତ ।୪।
ପଥରେ ଆଶାର ପଡ଼ିଲେ ତୋ ପର, କାଶରେ ନ ଯିବୁ ଚାଲି ।
ମହାନ ଆଶାରେ ରହିଲି ଏଠାରେ ଚାହିଁ ତୋ ପଥକୁ ଖାଲି ।୫।
ଯିବୁ ଢେଙ୍କାନାଳ କରି ଅନୁକୂଳ ପଛକୁ ନ ଚାହିଁ କେବେ ।
ଦେଖିବୁ ମୋହର ପ୍ରାଣବାନ୍ଧବୀକୁ ସେଇଠାରେ ଯାଇ ତେବେ ।୬।
ଭିଲେଜ ଛାଡ଼ିଣ କଲେଜେ ପଢ଼ୁଛି ଛାଡ଼ି ବାପା ମାଆ ଭାଇ ।
ପାଶୋରି ଦେଲାକି ମୋତେ ତାଙ୍କ ସାଥେ ଚିଠି ଆଉ ଦେଉ ନାହିଁ ।
ପୂରିଲା ଛାତରୁ ପହିଲୁ ପରଣ, ରେଖାକି ଗଲାଣି ଲିଭି ।
ଚିରୁଡେ ଚମ୍ବନ କଥା ମନେପଡ଼ି ମନ ହେଉ ନାହିଁ ? Heavy ।୮।

Like ଭିତରେ Love ଲୁଚିଥାଏ ଜାଣି ପାରିନ କି ସେହୁ ।
ମନର ଦରଜ ମରେ କି ତା ବିନା ମୋର ଏ ଯୁବକ ଦେହୁ ।୧୦।
ପଚାରିବୁ ତାକୁ ନ କରିଣ ଡର ତୋର ବଡ଼ ଗାଣ୍ଠି ମେଲି ।
ତୋର ଗାଣ୍ଠିଗୁଞ୍ଜା ମୋ ଲେଖା ପତ୍ରର ଯାହାପାଇଁ ଆଜି ଦେଲି ।
ଲଅଭ ମ୍ୟାରେଜ ବିନ୍ଦୁ ଆ ଭିତରେ ଦେଇଣ ଗୁପ୍ତ ପତ୍ରର ।
ବାଛନ୍ତି ସିନା ନିଜ ମନ ଲାଖି ବାଉଣ୍ଠି କନିଆ-ବର ।୧୧।
ଓଠ ମିଶାମିଶି, ଛୁଉ କଷାକଷି, ଚଉଠି ଘରର ଆଗୁ ।
ହୋଇ ଥିଲେ ସିନା ଓରିମାନା ମେଣ୍ଟି ମନ ହେଉଥାଏ ଲଘୁ ।୧୨।
ଯତାୟତ ହୋଇ ଫେରି ତୁ ଆସିବୁ ଆଣିବୁ ଉତ୍ତର ଭାଷା ।
ଆସନ୍ତା ମାସରେ 'କଶୋରେ' ଦେଖିବା କରି ମୁଁ ରହିଲି ଆଶା ।୧୩।

ଦି'ଟା ନିଶ୍ବାସରେ ସ୍ୱପ୍ନା ଚିଠିଟାକୁ ପଢ଼ି ଦେଇ ପ୍ରକାଶବାବୁ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ଟିକେ ମୁରୁକି ହସି ଦେଲା ।

ଫେଁ କରି ହସି ଉଠି ସେ କହିଲେ—ଲେଖକଟା ପ୍ରେମ କବିତା ଲେଖିବାରେ କଲମଟାକୁ ଆଣ୍ଠୁରେ ଧରିଛି ।

ଟିକେ ଲାଜେଇ ଯାଇ ସେ କହିଲା—ତୁମଠାରୁ କଣ ବେଶୀ ।

ଦରଜଳା ସିଗାରେଟ୍‌କୁ ଦମେ ଟାଣି ସେ କହିଲେ— ମୁଁ ଏପରି ଗୋଟାଏ 'ମଳୟ ଦୂତ' କି 'କୋଇଲି ଦୂତ' ପଠାଇ-ଥିଲେ ଭଲହୋଇ "ଥା'ନ୍ତା···। ଏମିତ ବେଦୁତଆ ବବାହଟା କିଛି ଉତ୍କୃଷ୍ଟ ଧରଣର ହୋଇ ପାରିଲା ନାହିଁ ।

ସ୍ୱପ୍ନାର ନାଲି ରଙ୍ଗର ଓଠରେ ଧୀରେ ହସ ଫୁଟି ଉଠିଲା ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ହସି କବାଟ ବନ୍ଦକରି ଦେଲେ ।

ବଲବ୍‌ଟା ଲିଭିଗଲା । କୋଠରିଟା ଅନ୍ଧାର । ନିଘୋଡ଼ ଅନ୍ଧାର······ ।

× × × × ×

ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ଘର ଅତି ବଡ଼ ଲୋକ ଗୃହିନ୍ତାରେ ଭଳିଆରି ନୁହେଁ । ଜମିବାଡ଼ି ପନ୍ଦର ଅଠର ମାଣ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ବାଡ଼ିରେ ପୋଖରୀ, କୂଅ, ବଗିଚା, ଆଉ ଚଳିବା ପାଇଁ ଦେଢ଼ ଖଞ୍ଜା ଘର । ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ବାପା ଭୁପେନ୍ଦ୍ର ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କୁ ନ ଚିହ୍ନେ କିଏ ? ଧୋବା, ବାରିକ ବାଡ଼ି ତଳେ ବନ୍ଧା ହୋଇ ଥିଲେ ।

ସରକାରି ବେସରକାରି ଭଦ୍ର ଲୋକେ ଭୁପେନ୍ଦ୍ର ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ ଘର ପଶୁରି ୨ ଆସୁଥିଲେ । ପଟ୍ଟନାୟକ ସେମାନଙ୍କୁ ଭଲ ଅଭ୍ୟର୍ଥନା କରୁଥିଲେ— । ଗାଁରେ ନ୍ୟାୟ ନଶାପ ହେବ ତ ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କୁ ଡାକ । କାହାର କସୁର ସେ ମୁହେଁ ୨ ବତେଇ ଦେବେ··· । ଏବେ ନୁଗୁଣିଆ ନ୍ୟାୟ ନଶାପ କାହିଁକି— ?

ସେ କାହାଠାରୁ ତଣ୍ଟେଇ କରି ଦି' ପଇସା ନେଉ ନ ଥିଲେ । ସେଇଯୋଗୁ ଗାଁ ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଗାଁରେ ମଧ୍ୟ ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କୁ ଭଦ୍ରଲୋକ ପଣେ ଡାକ ନଥନ୍ତି ।

ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ଭକ୍ତି ଶ୍ରଦ୍ଧା ଦେଖାଉଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଜୀବନଦୀପ ଅକାଳରେ ଲିଭିଗଲା··· । ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଆଗରୁ ଦିଠୋପା ଲୁହ ନଗାଡ଼ି ଦେଲେ ।

ତାଙ୍କ ପରେ···ସବୁଗଲା ବଦଳି, କଥା ଫଳିଲା କଦଳୀ । ତାଙ୍କର ପୁଅ ପ୍ରକାଶ ପିଲା ଥିଲେ । ପାଠ ପଢ଼ାପଢ଼ିରେ ମନ ଥାଉ ବା ନ ଥାଉ ସ୍କୁଲକୁ ଯାଇଁ ପାଠ ପଢୁଥିଲେ । ୨୦, ୨୨ ବର୍ଷ ହେଲା ମାଟ୍ରିକ୍‌ଠା ପାସ୍ କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ ·· । ୩ ଥର ଫେଲ୍ ହେଲେ । ବିଧବା ମା ବିମଳା ଦେବୀ ଅନେକ ଥର କହିଲେ-ବାପା ପ୍ରକାଶ, ଯଦି ପଢ଼ିବୁ ପଢ଼ । ଏପରି ବଗୁଲିଆ ମିଞ୍ଜାସ କରନା । ଦେଖୁନୁ ଦୁନିଆରେ ଚୋରି ସାଙ୍ଗର

ପିଲାମାନେ ବାପା ଅଜାଙ୍କ ନା ବଜାୟ ରଖିବା ପାଇଁ କେମିତି କାମ କରୁଛନ୍ତି···ତୁ ଖାଲି ପଇସା ପତ୍ର ପାଠ ନାଁ କହି ବ୍ୟବହାର କରୁଛୁ । ଛି ବାପା, ସେ ବୁଦ୍ଧି ଛାଡ଼ି ଦେ— । ଆମର ଯେଉଁ ଜମି ବାଡ଼ି ୧୫, ୧୮ ମାଣ ଅଛି ସେଇଆକୁ ଚାଷ କର । କଣ ହବ ସେ ପାଠ । ଏଇନା ଯୁଗ ଦେଖୁନୁ-ଟେ-ଏମେ--ପାଠ ପଢ଼ି କେମିତି ଚାକରୀ ପେଇ ହହାଲ ବିକଳ ହେଉଛନ୍ତି···। ତୁ ତ କହୁଥିଲୁ ଦଶ ଜଣ ଲୋକ ଦରକାର ହେଲେ ଦଶରେ ଶୂନ ଲୋକ ଆସି ଜମା ହେଉଛନ୍ତି ।

କିନ୍ତୁ ପ୍ରକାଶବାବୁ ତାଡ଼ଯାଇ କହିଲେ—ଛି, ଚାଷ କରିବି । ଏଇ ଛୋଟ କାମ ଗୋଟାଏ ଠେକା ବାନ୍ଧି କାଦୁଅ ପାଣିରେ କାମ କରିବି । ଏଥିରେ ନା' ଅଛି ?

ବିମଳା ଦେବୀ କହିଲେ—ମୁଁ କଣ ତୋତେ ନିଜେ କାମ କରିବାକୁ କହୁଛି । ମଜଦା କୋଠିଆ ରଖି କର । ଏଇ ଜମି ବାଡ଼ି କାମ କୋଠିଆ ଚାକରିଆ ରଖି ସେ କରୁଥିଲେ ତ ? ତାଙ୍କର ନାଁ ହୋଇନା ? ଯଦି ଘରେ ରହି ନାଁ କମେଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା ଥାଏ ତେବେ ଏଇଠି କଣ ହବନ ଖାଲି ସେଇ ଚାକରିରେ ନାଁ ହେବ । ଛି । ତୋ ବାପା କହିଛନ୍ତି ଭଡ଼ି ଖୁଣ୍ଟ ଧରି ମରିବ ପଛେ ପରର ଗୋଲାମୀ ଚାକରୀ କରିବ ନାହିଁ ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ—ବୋଉ ତୁ ମୋତେ ଏତେ ଛୋଟଲୋକୀ ଚିହ୍ନାରେ ଗଢ଼ନା । ମୁଁ ଅପଗଣ୍ଡ ହୋଇଯିବି । ମୋତେ ଯଦି ସରଭିସ ନ ମିଳେ ତେବେ··· ଗୋଟାଏ କ୍ୟାମେରା ଧରି ଫଟୋ ଉଠାଇବି ।

ଟିକେ ହସି ସେ କହିଲେ—ଛି ଏଇ ବୁଦ୍ଧି । ଏତେ ପାଠ ପଢ଼ି ଗୋଟାଏ ଫଟୋ ଉଠେଇବା ପେସା କରିବୁ··· । ଏଇଥିରେ ନା ହେବ··· ?

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଗ୍ରିଗିଯାଇ ବିମଳା ଦେବୀଙ୍କୁ ଅନେକ କିଛି ଗାଳି ଗୁଲଜ କରିଥିଲେ । ସେଇ ଦିନୁ ସେ ଘର ଛାଡ଼ିବେ ବୋଲି ପଣ କଲେ··· । ସେଇ ଦିନଠାରୁ ତାଙ୍କର ସୈତାନ ଭେଣା ବାହାର କରି ସେ ରୂପମହଲରେ ରୂପନାୟକ ହୋଇ ଉଡ଼ି ବୁଲିଲେ—

୭।୮ ମାସ ପରେ ସମ୍ବଲପୁର ସହରରୁ ଧାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି ଠଙ୍କା ସରି ଯିବାରୁ । ବିମଳା ଦେବୀ ତାଙ୍କର ଅମାନିଆଁ ବଗୁଲିଆ ପୁଅକୁ ଆଜି ଦେଖି ଅନ୍ତରର ଯେତିକ ସ୍ନେହ ମମତା ଏକଜୁଟ କରି ରଖିଥିଲେ ତାକୁ ସେ··· ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ଉପରେ ଅଜାଡ଼ି ଦେଲେ ।

—ବୋହୂଟି ଭଲ । ରୂପରେ ଯେମିତ ଗୁଣରେ ବି ସେମିତ । କିଛି ଦବା ନବା କରି ପାରିବ ନାହିଁ । ଆଉ ଗୋଟେ ଜାଗାରେ ଘଣ୍ଟା, ସାଇକେଲ୍ ହେରିଙ୍କା ଦେବ କିନ୍ତୁ ବୋହୂଟି ଠିକେ ମଠ ବର୍ଣ୍ଣ । ତୋ ମନ କେଉଁଠି ମାନୁଛି କହ ସେଇଠାରେ ଜବାବ୍ ଦେବି ।

ସେ ବିରକ୍ତି ପ୍ରକାଶ କରି କହିଲେ, ବୋଉ ତୁ ମତେ ଏଇନା ସେ କଥା କହନା ମୋର ପାଠପଢ଼ାରେ ଧୂମ ଉଡ଼ୁଛି । ବିବାହ ସକାଶେ ଯେତିକ ଠଙ୍କା ସଜିଲି କରି ରଖିଛୁ ଦେଲୁ ମୁଁ ସେତିକ ନେଇ ଟିଉସନ୍ ହେବି । ବିଭା ହେବା ମୋର ଦର୍କାର ନାହିଁ । ଇଚ୍ଛାକଲେ କାଲି ଦୁଇ ଦୁଇଟା କନିଆଁ ଘରେ ପୁରେଇ ଦେବି । କଲେଜ କଥା । ପଇସା ନ ହେଲେ ପାଠ ହେବ କିମିତ । ଦେ ଠଙ୍କା ଦେ ମୁଁ ସେଇ ଠଙ୍କା ସକାଶେ ଆସିଛି······।

ବିମଳା ଦେବୀ ପାଟିରେ ମଲା ପାନ ଟିକେ ପକାଉ ପକାଉ କହିଲେ—ତୁ ଆଜିକୁ ଏତେଦିନ ହେଲା ଗଲୁ 'କେଇ ପଇସା ଘରକୁ ପଠେଇଛୁ କହିଲୁ···? ମୁଁ ତତେ ଏଇନା କଲେଜରେ ପଢ଼ିବା ସକାଶେ କେଉଁଠୁ ଆଣି ଦେବି···। ମୋ ପାଖରେ କଣ ଥାଉ ରହିଛି କି ? ସେଇ ବଗୁଲିଆ ଢଙ୍ଗ କରି କରି ତ ସବୁ ଟଙ୍କା, ପଇସା, ସୁନା, ରୁପି ଘରୁ କୁଆଡ଼େ ନେଇ ଦେଲୁ ଆଉ ଏଇନା ଆସିବ କୁଆଡ଼ୁ···। ତତେ ତ ବାର ବାର ମନା କଲି କୁଆଡ଼େ ଯାଆନା କି ସେ ଗୀତ ପାଠ ପଢ଼ାରେ ମନ ଦେଏନା। ପେଟରେ ସେଥିରେ ମନ ବଳାଉଛୁ କାହିଁକି ?

ରାଗିଯାଇ ସେ କହିଲେ— ତୁ ଯେଉଁ କଥାଗୁଡ଼ାକ କହୁଛୁ ସେଥିରେ ମୋଟେ ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ···। ଦେ ଚାବି ଦେ ମୁଁ ସିନ୍ଦୁକ ଦେଖେ—ଏହା କହି ସେ ତାଙ୍କ ଅଣ୍ଟାରୁ ଚାବି ଜବର ଦସ୍ତ କାଢ଼ି ନେଇ ଆର ଘରକୁ ଧାଇଁଗଲେ। ଛିଣ୍ଡାଡ଼ି ହୋଇ ପଡ଼ିଗଲେ···ସେ।

ବିମଳା ଦେବୀ ଥରି ଥରି କହିଲେ—ଆରେ—ପ୍ରକାଶ ମୁଁ କାହା ସକାଶେ ରଖିଛି ସବୁ ତୋରି ସକାଶେ ଏହା କହୁ କହୁ କାନ୍ଦି ଉଠିଲେ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ସିନ୍ଦୁକ ଫିଟାଇ ଦୁଇବିଡ଼ା ନୋଟ ହାତରେ ଧରିଲେ। ବିକଳ ଭାବରେ ବିମଳା ଦେବୀ କାନ୍ଦି ଉଠି ତାଙ୍କ ହାତରୁ ନୋଟ ବିଡ଼ା ଦି'ଟା ଛଡ଼େଇ ଆଣିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁ କରୁ—କହି ଉଠିଲେ—ବାପ ମୋର, ଏତେ ଅମାନିଆଁ ହେଉଛୁ କାହିଁକି। ଦେ ରଖି ଦେ।

ପଛକୁ ଘୁଞ୍ଚିଆସି ସେ ବଡ଼ ବଡ଼ ଆଖିକରି କହିଲେ— କାହିଁକି ଗୋଟାଏ ସେମିତି ହେଉଚୁ। କ'ଣ ତାମସା ଲଗେଇଚୁ।

ଛୁଡ଼, ମୋ···ଧନ ମୁଁ ନେଲି ତୋ'ର ଏଥିରେ କ'ଣ ଅଛି···।
ଏମିତ ହେଲେ ଆଉ ଦିନେ ଘର ମୁହଁ ଚୁହିଁବ ନା···।

ଏହା କହି ସେ କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ ବାହାରି ଆସିଲେ···। ପଦାକୁ···ବିମଳା ଦେବୀ ପଛରୁ କୁଣ୍ଢାଇ ପକାଇ କାଇଁ କାଇଁ କାନ୍ଦି କହିଲେ— ଠିକ୍‌ଆ ପଚ୍ଛେ ନେଲେ ନେ ସେକଥା କହନା। ଯଦି ତୋ'ର ମନରେ ଅଛିରେ ବାପା ତେବେ ମୋତେ ବିଷ ଦେଇଯା ମୁଁ ମରେ। କେତେ ଦିନ ଏଇ ଗୁକର-ବାକରଙ୍କୁ ନେଇ ଚଳିବି। ତୁ ଏମିତି···

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଶେଷ କେଇପଦ କଥା ଶୁଣି ପାରିଲେ ନାହିଁ। ସେ ତାଙ୍କର ମା'ଙ୍କୁ ଠେଲି ଦେଇ ସାଇକେଲ୍ ଉପରେ ଉଠି ଯାଉଁ ଯାଉଁ କହିଲେ ତୋ ଘର ତୁ ସମ୍ଭାଳିବୁ। ମୁଁ ଯାଉଛି

ବିମଳା ଦେବୀଙ୍କର ଆଖିରୁ ଜୁଳୁଜୁଳିଆ ଲୋକ ବାହାରିଗଲା। ସେ ଲୁହ ଶିଙ୍ଘାଣି ଏକ ଖଣ୍ଡ କରି କହି ଉଠିଲେ, ତୋ'ର ଈଶ୍ୱର ମଙ୍ଗଳ କରନ୍ତୁ।

ସାଇକେଲ୍ ଉପରେ ଥାଇଁ ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ମନ ଭିତରେ ନାଚି ଉଠୁଥିଲା ସ୍ୱପ୍ନାର ସେହି ଅଭୁଲା ମୁହଁ ଗୋଟିକ।

× × ×

ହାରମୋନିୟମ୍ ଡୁବ୍ଲିତବଲାର ବାଜଣା ଧ୍ୱନୀରେ କୋଠରିର ନିସ୍ତବ୍ଧ ବାୟୁମଣ୍ଡଳଟା ଉଦ୍‌ବାନ୍ତ ହୋଇ ଉଠିଲା।

ସ୍ୱପ୍ନା ହାରମୋନିୟମ୍‌ର କୋମଳ ପରଦାରେ ଅଙ୍ଗୁଠିଚିପ ଦେଉ ଦେଉ ଟିକେ ମୁରୁକି ହସି କହିଲା—ତୁମର ଆଜି··· ଆଗ···ତା'ପରେ···ମୋର।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ତବଲା ଉପରକୁ ନଇଁପଡ଼ି ହସି ହସି କହିଲେ—ମୋର···ଯେଉଁ କଣ୍ଠ ନା···ଛି ଗୀତ ବୋଲିବି··· ବାହାରେ ଯେ ଶୁଣିବ ସେ ଚେତ୍ ହୋଇ କ'ଣ ଶୁଣି ପାରିବ···? ସାଙ୍ଗେ ୨ ଅଚେତ୍···ହାରମୋନିୟମ୍‌ଟା ପେଁ ପେଁ କରୁ କରୁ ସେ କହିଲା—ହେଉ୍ ଗୋଟାଏ ବୋଲ'ମ···ମୁଁ ସବୁଦିନେ କଣ ଗୋଟା ବୋଲିବି···। ତୁମର ତ ଭଲ···ତଣ୍ଟି। ତବଲାରେ ଠିପ ମାରୁ ମାରୁ, ସେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ—ଦୁଃଖର ବିଷୟ୍ ବେକଟା ଅଛି ତଣ୍ଟିଟା ନାହିଁ—

ଦୁହେଁ ହସି ଉଠିଲେ···।

—ଆଚ୍ଛା ମୁଁ ଯଦି ଗୀତ ଗାଇବି ତେବେ ତୁମେ କ'ଣ କରିବ—

—ଶୁଣିବି···

—ସତେ···

—ଯୋଉ ମାଷ୍ଟର ଆସିଥିଲା ତାଙ୍କୁ ଯଦି ମାସ କ'ଟା ଖଣ୍ଡେ ରଖିଥା'ନ୍ତ···ତେବେ ଭଲ ଭଲ ଗୀତ ସାଧି ପାରିଥାଆନ୍ତ—। ପ୍ରକାଶବାବୁ ମୃଦୁ ହସି କହିଲେ— ତୁମ ଭାଗ୍ୟଟା ଖରାପ, ତାନସେନ୍ ମରି ଯାଇଅଛନ୍ତି···ଗୀତ ଓ ବାଦ୍ୟ ଶିଖେଇବା ସକାଶେ ତାଙ୍କୁ ମାଷ୍ଟର ରଖିଥାଆନ୍ତି—

ହସଗୋଳରେ କୋଠରୀଟା କମ୍ପି ଉଠିଲା।

ପରମୂହୁର୍ତ୍ତରେ ବୀଣାର ଝଂକାର ପରି ସୁନ୍ଦର ଲଳିତ ସୁରେ ସଙ୍ଗୀତର ଉଚ୍ଛ୍ୱାସ ଭାବ-କ୍ଳାନ୍ତ ବାୟୁମଣ୍ଡଳଟାକୁ ନିସ୍ତବ୍ଧ କରିଦେଲା।

ଉଷ୍ଣ ଚୁମ୍ବନ ମୋ ଛନକା ଗୁନ୍ତରେ···

ଦେଇଯାଏ ବାଉଳା ପବନ।

ଖିଲି ଖିଲି ସେ ହୋଇ, କହିଁ ଯାଏ ଟି କେତେ—
ସପନ ସାଥୀ ପାଇଁ ସାଇତା ଧନ ଯେତେ···
ମନମୋ ଚହଲି, ଛାତିରେ ଉଠୁଥାଏ ଖାଲି,
ଖସିପଡ଼େ ବସନ । ୧ ।
ବାଷ ଲଗାଇ ସବୁ ପ୍ରାଣେ ଆଘାତ ଲଗେ ··
ଅଜଣା ବନ୍ଧୁ ପାଇଁ ସୋହାଗ ଖାଲି ଜାଗେ ।
ଅଚଣା ମମତା, ପାଇବାକୁ ଚେତା,
ପାଲଟୁଥାଏ ସିନା ସପନ । ୨ ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ତବଲା ବଜେଇବା ଭଳିକରି ସ୍ୱପ୍ନା ପାଖକୁ ଲାଗିଯାଇ ପିଠିରେ ହାତ ପକେଇ ଦେଲେ··· । ଫିକ୍ କରି ହସି ଉଠିଲା ସେ । କୋଳ ପାଖକୁ ଆସ୍ତେ ଆଉଜେଇ ନେବାକୁ ସେ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ।

ସ୍ୱପ୍ନାକୁ ବିରକ୍ତି ଆସୁ ନ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ବିରକ୍ତି ପ୍ରକାଶ କରି କହିଲା—ଉଁ···ସବୁବେଳେ···

ପ୍ରକାଶବାବୁ ତା ମୁହଁପାଖକୁ ମୁହଁ ଲଗେଇ କହିଲେ—
'ମିଳନଠୁ ବେଶୀ ତୃପତ ଦେଇଥାଏ ଚୁମ୍ବନ ।
ବାହୁ ଛନ୍ଦା ଛନ୍ଦି, ହୃଦ ଲଗାଲଗି
ନୁହଁଇଟି କେବେ ଏହା ସମାନ'

ତୁମେ ଏ ଯେଉଁ ଗୀତ ବୋଲିଲ—ଏଥିରେ କବି ସମ୍ରାଟ୍‌ଙ୍କ କବିତାର ଛାୟାପାତ ହେଲା ପରି ଜଣାଯାଏ··· ।

ସ୍ୱପ୍ନା ତାଙ୍କ କୋଳରେ ଥାଇଁ କହିଲା—ହୋଇଥାଇ ପାରେ କିନ୍ତୁ ଏ ଗୀତଟି ଆମ ବସା ଆର ପାଖରେ, ଲେଖା ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲା । ମୁଁ ତାକୁ ପାଇ ଆଜି ଶିଖିଛି···ଆଉ ତୁମେ କବି ସମ୍ରାଟ୍‌ଙ୍କ କଥା କହିଲ—ତାଙ୍କପରି ପ୍ରେମରସ ଚଖା

କବି, ଭକ୍ତ ଚରଣଙ୍କ ପରି ଭକ୍ତକବି, ଅଭିମନ୍ୟୁ, ଦୀନକୃଷ୍ଣ ବଳଦେବ ରଥ; ଜୟଦେବଙ୍କ ପରି ଓଡ଼ିଶାର ସୁନାମ ଧନ୍ୟ ଦେବତୁଲ୍ୟ କବି ଆଉ ବାହାରିବେ— ?

ସେ ବ୍ଲାଉଜର ଟିପା ବୋତାମ ଟିପୁ ଟିପୁ କହିଲା—

ସାହିତ୍ୟରେ ତ ତୁମର ଜ୍ଞାନ ଖବ······

ପରମୁହୂର୍ତ୍ତରେ କୋକିଳର କୁହୁତାନ ସମ କୋଠରୀର ବାୟୁମଣ୍ଡଳଟା ନାଚି ଉଠିଲା—

ଯୌବନ ମାଦକତା ଆସି ଶୀତ ଏ ଦେହ
ଲାଜୁଆ ଆଖି କୋଣୁ ଝରି ଆସେଟି ଲୁହ
ଛପି ରହେ ନାହିଁ, ମନ ମୋର ତହିଁ
ଘରଟା ଲାଗେ ଖାଲି ନିଶୂନ । ୩ ।
ଧରଣୀ ପାଖେ ପଦ ଶବଦ ଶୁଭେ ମୋତେ
ଝରକା ଖୋଲି ଯୁଏଁ, କେହି ନାହିଁଟି ସତେ···?
ଆସେ ମୁହିଁ ଫେରି ମନ ବୁଲେ ଘୂରି,
ଲାଗେ ଏ ପ୍ରେତଶର ଭବନ । ୪ ।

ଗୀତଟି ଶେଷ ହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପ୍ରକାଶବାବୁ ସ୍ୱପ୍ନା ପାଖକୁ ଲଇଁ ଆସିଲେ । ସୁମଧୁର ବାଦ୍ୟଧ୍ୱନୀ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ସେ ସ୍ୱପ୍ନାର ସୁକୋମଳ ଅଙ୍ଗକୁ ବାହୁ ଦ୍ୱୟରେ ଚାପି ଧଇଲେ ।

× ×

ଭାଗ୍ୟ ଚକ୍ର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଓଲଟିଗଲା ।

× × ×

ଆନନ୍ଦରେ କେଇଟି ବର୍ଷ ବିତି ଗଲାପରେ ଅଭାବର ବିକଟ ମୂର୍ତ୍ତି ଦେଖାଗଲା । ସିନେମା ଥିଏଟର, ପ୍ରୋଗ୍ରାମ୍ସ, ସ୍ନୋ,

ନଉ ଡ଼ିଜାଇନ ବ୍ଲାଉଜ ସାର୍ଟ ଇତ୍ୟାଦିରେ ଟଙ୍କାର ସୁଅ ଛୁଟି-ଥିଲା । ବସି ଖାଇଲେ ନଈ ବାଲି ସରେ । ଯେତିକ ଟଙ୍କା ପ୍ରକାଶ ବାବୁ ଘରୁ ଆଣିଥିଲେ ସେ ସବୁ ସରିଗଲା । ନଉ ଡ଼ିଜାଇନ ସାର୍ଟ କୋଟ ବ୍ଲାଉଜ ପାଇଁ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବା ତ ଦୂରର କଥା ସାଦା ମିଲ୍ ମିଳିବା କଷ୍ଟକର ହେଲା । "ଚୋରର ମା କାନ୍ଦେ, ଆଖି ମଳି ମଳି କାନ୍ଦେ ।" ପ୍ରକାଶବାବୁ ଓ ସ୍ୱପ୍ନା ମନେ ମନେ କାନ୍ଦି ଉଠନ୍ତି ଅନେକ ବାର ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଚାକରି ସକାଶେ ଅନେକ ଦରଖାସ୍ତ ଦେଲେ କେଉଁଠି ଇଣ୍ଟରଭ୍ୟୁରେ ଫେଲ ତ କେଉଁଠି ହତାଶାର ନିର୍ମମ ବାଣୀ । ଜାତି ପତି ଭେଦାଭାବ ଇତ୍ୟାଦି ଅନେକ ।

ବେକାର ହୋଇ କୋଠାରେ ବହୁତ ଦିନ ରହିବାକୁ । ହେଲାନି । କୋଠାର ମାଲିକ ଭଡ଼ା ନ ପାଇବାରୁ ଦିନେ ତାକତ୍ କରି କହିଦେଇ ଗଲା — ଯଦି ତୁମେ ଭଦ୍ର ଲୋକ ତେବେ ଏଇ ଚାରି ଦିନେ ଭଡ଼ା ତୁଟେଇ ବାହାରି ଯାଅ ।

ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ତେନ୍ତୁଳିଆ ବିଜୁ ପଡ଼ିଲା । ସ୍ୱପ୍ନା-ପାଇଁ ଲୁଗା, ନିଜପାଇଁ ଖଣ୍ଡେ ଯାହି ତାହି ସାର୍ଟ ନ ହେଲେ ନ ଚଳେ । ଆଉ ପେଟ ଚିନ୍ତା ଯୁଟା ସାଙ୍ଗକୁ । ପୁଣି ଏପରି ତ କେତ୍... ସେ ଦରିଦ୍ର ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ଜପିବାକୁ ଲାଗିଲେ — 'କଣ କରିବା ।'

ଅଶ୍ରୁପୂର୍ଣ୍ଣ ନୟନରେ ସ୍ୱପ୍ନାକୁ ଡ଼ାକିଲେ — ଏପରି ଖରାପ ବେଳ ପହଞ୍ଚିଲା ତୁମପାଇଁ ଖଣ୍ଡେ ଲୁଗା କରି ପାରିଲି ନାହିଁ । ମୋର ସାର୍ଟ ନ ହେଲେ ନଚଳେ । ପେଟକୁ ଦାନା ନାହିଁ । କୋଠାର ମାଲିକ ତାକତ୍ କରି କହୁଛି ଯଦି...ଭଦ୍ରଲୋକ... ତେବେ...

ସେ କଇଁ କଇଁ ହୋଇ କାନ୍ଦି ଉଠିଲେ ।

ସ୍ୱପ୍ନାର ଆଖିରେ ଲୁହ ଟମ ଟମ ହୋଇ ଆସିଲା ।

ସେ ଥରିଲା ଗଳାରେ କହିଲା-ଏତେ ଅଧୈର୍ଯ୍ୟ କାହିଁକି··· ଯାହା ଆମ ଭାଗ୍ୟରେ ଥିବ···

ବାଷ୍ପରୁଦ୍ଧ କଣ୍ଠରେ ସେ କହିଲେ-ଭାଗ୍ୟରେ କଣ ଏଇଆ ଅଛି··· ସ୍ୱପ୍ନା ତାଙ୍କ ପାଟିରେ ଲୁଗାଦେଇ ଚୁପିଧରି କହିଲା-ଆଉ ଆଉ କାନ୍ଦନା ଇଏ ଆମ ହାତର କଥା ନୁହେଁ···

ସେ ନୁଖୁରା ବାଳକୁ ଆଙ୍ଗୁଠି ପୁରେଇ ଝିଙ୍କି କହିଲେ··· —ଏଇ ଆଠ ଦିନ ହେଲା ଯାହା ହିନସ୍ତା ହେଲଣି ତାହା ଆମ ଜୀବନରେ ଥରେ ହେଲେ ଅନୁଭୋଗ କରି ନ ଥିଲେ···

ଆଖିରୁ ତତଲା ଲୁହ ଗଡ଼ାଇ ସେ କହିଲା···ତୁଆଙ୍କ ପରି କାନ୍ଦୁଛ । ତୁମେ ପରା ମୋତେ ଠକଚେଥର ବୁଝେଇଛ ଦାଇବ ଦାଉଡ଼ି ମଣିଷ ଗାଇ ଯେଶିକ ଓଟାରି··· ··

ବିରକ୍ତ ହୋଇ ପ୍ରକାଶବାବୁ କହିଲେ ଭାକ୍ । ଦାଇବର ଗୋଟା କ ଶକ୍ତି ଅଛି···ସେ କଣ ଆମକୁ ଦେଖୁନି···ସ୍ୱପ୍ନା ଖଣ୍ଡେ ପୁରୁଣା ବ୍ଲାଉଜ ହାତରେ ଗଞ୍ଜି କହିଲା, ଯାଅ, ଏ ଖଣ୍ଡକ ହାଡ଼ିସାହୀରେ ବିକି ଆଣ···ଆଜିକ ଚଳି ଯାଇ ପାରିବା '।

ଛଳ ଛଳ ଆଖିରେ ସେ ବ୍ଲାଉଜକୁ ଚୁହିଁ ଗୋଟାଏ ହୋସରେ ସ୍ୱପ୍ନାର ପାଣ୍ଡୁର ଓଠକୁ ହଲାଇ ଦେଇ ଥର ଥର ଗଳାରେ କହିଲେ ସ୍ୱପ୍ନା ତୁମେ ମୋତେ କଣ କହୁଛ··· ? ମୁଁ ତୁମର···ପୁରୁଣା ବ୍ଲାଉଜ ବିକିବାକୁ ଯିବି···ହାୟ···ମୋର ମୃତ୍ୟୁ କେତେ ଦୂରେ······ ।

ସ୍ୱପ୍ନା ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ପାଟିକୁ ହାତରେ ଚପିଧରି କହିଁ କହିଁ କାନ୍ଦି ଉଠି କହିଲା···ଲାଜ କ'ଣ । ପେଟ ପାଇଁ······

ସେ ସ୍ୱପ୍ନାର ଅଲରା ବାଳକୁ ସାଉଁଲୁ ସାଉଁଲୁ କାନ୍ଦି ଉଠିଲା । କାନ୍ଦ ସହିତ ତାର ଲୁହ ନଗେଡ଼ା ଗାଲରେ ନିଜର

ଲୁହକୁ ମିଶାଇ ଦେଇ ଜୋରରେ ଚାପି ଧରି କହି ଉଠିଲେ —ସ୍ୱପ୍ନା…ସ୍ୱପ୍ନା ।

× × ×

କଟକ ତେଲଙ୍ଗା ବଜାର ।

ଗୋଟିଏ କସ୍ତୁଘର ଭଡ଼ା ନେଇ ଦୁହେଁ ରହିଲେ । ଏଠାରେ ଆଉ କୋଠାର ମାଲିକର ତାଗିଦ୍ ବାକ୍ୟ ଶୁଣିବାକୁ ହେଉନି…ଗତାଗତ ଲୁଚି ଚାଲି ଆସିଛନ୍ତି । ମନରେ ସ୍ଥିରତା ଆସିଛି ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଚାକିରି ସକାଶେ ଆଖି ବୁଲେଇ ବୁଲେଇ ଇଲେକ୍ସନ୍ ଅଫିସରେ ଟେମ୍ପରାରୀ କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିଯୁକ୍ତ ହେଲେ । କାର୍ଯ୍ୟଟି ହେଲା ସିନା, ବର୍ତ୍ତମାନ ଦି'ମାସ ଚଳିବା ସକାଶେ ଟଙ୍କା ଦରକାର । କାହାଠାରୁ ଧାର ଉଧାର ଆଣିବେ ? ଚିହ୍ନା ପରିଚୟ କେହି ନାହାନ୍ତି ସେପରି ଦେଉଛି କିଏ ? ବଡ଼ ହଇରାଣ ହରକତରେ ଦୁଇଟି ପ୍ରାଣୀଙ୍କୁ ଜୀବନ ଯାତ୍ରା କରିବାରେ ବିଶେଷ କିଛି କଷ୍ଟ ବୋଧ ହେଲା ।

ଦିନେ ସ୍ୱପ୍ନା କହିଲା—ଏମିତି ହଇରାଣ ହରକତରେ କେତେଦିନ ଚଳିବା…? ତୁମେ ଯାଅ ଘରୁ ଟଙ୍କା ଆଣିବ…। ନଚେତ୍ ମୁଁ ଯିବି ବୋଉ ପାଖକୁ । ତା ପାଦଧରି କହିବି ମୋତେ କ୍ଷମା ଦେ…ବୋଉ…ନ ଜାଣି ନ ଶୁଣି ଗୋଟାଏ ଭୁଲ୍ ପଥରେ ଚାଲି ଯାଇଛି… । ସେ କଣ ମୋତେ ଠେଲି ଦେବ…ନା ନା…କଦାପି ଏ ଆଶା ନୁହେଁ ।

ଗମ୍ଭୀର ଭାବରେ ସେ ଉତ୍ତର କଲେ—ତୁମ ହୃଦୟଟା ବଡ଼ ହଲହଲିଆ ସ୍ୱପ୍ନା ! ଯେତେ ଦୁଃଖ ଝଞ୍ଜା ଆସିଲେ ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ତାରି ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇ ସବୁ କିଛି ସହିବାକୁ ହେବ । କାରଣ ଆମେ ଗାଁରେ ଓ ଘରେ ମୁହଁ ଦେଖାଇ ଠିଆ ହୋଇ

ପାରିବା ନାହିଁ । ଗୋଟାଏ ସ୍ଥିତରେ ଯେଉଁ କାମ କରିଛେ ତାହା ଆମ ଜୀବନ ସାରା ସେଇଁ କଳଙ୍କର ଛାପା ରହି ଯାଇଛି । ସମାଜର ଠାଣୁଆ ଶିକୁଳୀ, ବାପମାଆଙ୍କର ମମତା ଡୋର ଛିଣ୍ଡାଇ ଆମେ ବହୁ ଦୂରକୁ ଚାଲି ଯାଇଛେ···। ବର୍ତ୍ତମାନ ଖାଲି ଅନୁତାପର ସମୟ···ଅନୁତାପ କର···ସ୍ୱପ୍ନା, ଅନୁତାପ କର···।

ସ୍ୱପ୍ନା କିଛି ସମୟ ନୀରବ ରହି କହିଲା—ତା ତ ହେବାର କଥା । ହେଉଛି···ସେ କଥା ଛାଡ଼ି ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁ କଥା କଲେ ଆମେ ଜୀବନସାରା ସୁଖରେ ବଞ୍ଚିରହି ପାରିବା ସେଇ କଥା କର । ମୋର ବାପା ସେକ୍ରେଟେରିଏଟ୍‌ରେ କାମ କରୁଛନ୍ତି··· ତୁମେ ସେଇଠାକୁ ଯାଇ ମୋର ଦୋଷ ଓ ତୁମ ଦୋଷର କ୍ଷମା ଭିକ୍ଷା କର···

ଟିକେ ମୁଖ ବିକୃତ କରି ସେ କହିଲେ—କ୍ଷମା କାହିଁକି ? ଆମେ କଣ ଆମର ପେଟ ପୋଷିବାକୁ ଅକ୍ଷମ ହୋଇଛେ । ତୁମର ବାପାଙ୍କୁ ଯାଇ କହିବି ଆମକୁ କ୍ଷମା କରି ଘରକୁ ନିଅ—ଛି··· ଏମିତି ନିର୍ଲଜ କଥା ମୁଁ କହି ପାରିବି ନାହିଁ ।

ଶୁଖିଲା ଓଠରେ ଜିଭ ବୁଲେଇ ନେଇ ସେ କହିଲା—ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପେଟ ପୋଷିବାର ଉପାୟ···?

ବଦନରେ ହସର ରେଖା ଟାଣି ସେ କହିଲେ—ଉପାୟ ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି । ତୁମକୁ ତାହା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ···।

ଶୁଖିଲା ମୁହଁଟି ହସିଉଠିଲା ସ୍ୱପ୍ନାର । ସେ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରକାଶକରି ପଚାରିଲା—କୁହ···ମୋତେ କଣ କରିବାକୁ ହେବ···?

—ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ କିଛି ସେ ଉପାୟ କହି ପାରିବି ନାହିଁ···କାଲି ସନ୍ଧ୍ୟାପରେ ସେ ଆସିଲେ···କହିବି···।

*　　　*　　　*

ଗୋଟାଏ ପଟିରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ଅକ୍ଷର କରି ନାଲି, ଧଳା କଳା ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗାଇ "ସପନପୁରୀ" ଲେଖି, ପ୍ରକାଶବାବୁ ଦରଜାରେ ଝୁଲାଇ ଦେଲେ । ଦିନ ରତ ରତ ହେଉଥାଏ ।

କୋଠରୀକୁ ନାନାଜାତି ସଜାଇବା ଜିନଷ ଆଣି ସଜେଇ ଦେଲେ ସେ ।

ସ୍ୱପ୍ନା ପାଇଁ ଭଲ ବ୍ଲାଉଜ, ସ୍ନୋ, ଶାଢ଼ୀ ଆଣି କହିଲେ-- ସଞ୍ଜ ପୂର୍ବରୁ ବାହାରେ ଯେଉଁ ଝୁଲ ପଡ଼ିଛି ସେଇଠି ସଜ ହୋଇ ବସି ରହିବ । ଆଉ ଜଳଖିଆ ଇତ୍ୟାଦିର ବ୍ୟବସ୍ଥା ମୁଁ ପରେ ବଜାରରୁ ଆଣି କରିବି ।

ବିସ୍ମୟରେ ସେ ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ କହିଲା--- ଟଙ୍କା ପଇସା ଅଭାବ । ଏତେ ସାଜ ସଜା ଓ ଆଡ଼ମ୍ବରର ବ୍ୟବସ୍ଥା ହେଉଛି କାହିଁକି ?

ସେ ମୃଦୁ ହସି କହିଲେ---ମୋର ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ବନ୍ଧୁ ଜଣକ, ଜଣେ ବଡ଼ ଲୋକର ସନ୍ତାନ··· । ସେ ଯଦି ଆମର ଏପରି ସ୍ଲୁଠଲେଜା ଆବହାଓ୍ୱାରେ ଆସନ୍ତି ତେବେ···ମୋତେ କେତେ ଲଜ୍ଜା ଆସିବ···ଭାବୁଛ ତ···?

ସ୍ୱପ୍ନା କଣ୍ଠରେ ଟଙ୍ଗା ହୋଇଥିବା ଆରସି ଆଡ଼କୁ ଦୃଷ୍ଟି ନିକ୍ଷେପ କରୁ କରୁ ପଚାରିଲା---ହୁଁ ··· ତେବେ ମୋତେ ଏମିତି ବାହାରେ ବସିବାକୁ ହେବ କାହିଁକି··· ? ଆଉ ପଟିଖଣ୍ଡିକରେ ଏପରି 'ସପନପୁରୀ' ଲେଖିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କଣ ?

---ସେ କଥାଟା କ'ଣ ବୁଝି ପାରିନା ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ··· । ସେ ଜଣକ ତୁମକୁ ଦେଖିବାକୁ ବିଶେଷ ବ୍ୟଗ୍ର ହୋଇ ପଡ଼ିଛନ୍ତି--- ସେଇ ଯୋଗୁ ତୁମର ପ୍ରତିପତ୍ତି ବଢ଼ାଇବା

ସକାଳେ ମୁଁ ସପନପୁରୀ ଲେଖି ଦେଇ ବାହାରେ ଲଟକାଇ ଦେଇଛି ତୁମରି ନାମାନୁସାରେ---ଆଉ ତୁମେ ସେହି ବାହାରୁ ତାଙ୍କୁ ପାଛୋଟି ଆଣିଲେ କଥାଟା କପରି ଚମତ୍କାର ହେବ ତା ତୁମେ ଅନୁଭବ କରିପାରୁଥିବ ··· ।

ସେ ଲଟକାଇ ଯାଇ ହସିଲା ।

ସଞ୍ଜ ହେଲା ।

ସହରର ରାସ୍ତାମାନଙ୍କରେ ବିଜୁଳିବତୀ ଜଳି ଉଠିଲା ।

ସ୍ୱପ୍ନାର ମନରେ ଅସୁମାରି ଆନନ୍ଦର ଢେଉ ଉଠି ପୁଣି ଭାଙ୍ଗି ଯାଉଥାଏ ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଘରୁ ବାହାରକୁ ଦଶ ଥର ଯିବା ଆସିବା କରୁଥାʼନ୍ତି । ଆଉ ବେଳେବେଳେ ତାକିଦ୍ କରି କହି ଯାଉ ଥାନ୍ତି---ବର୍ତ୍ତମାନ ଯୁଗର ରୀତି ଯାହା ସେହିପରି ବ୍ୟବହାର ଦେଖେଇବ । ଅର୍ଥାତ୍ ମୋ ପାଖରେ ଯେଉଁପରି ଚଳାଚଳ ଓ ବ୍ୟବହାର ଦେଖାଅ- ସେହିପରି ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଲଜ୍ଜା ନ କରି

ସ୍ୱପ୍ନାର ଛାତି ଧଡ଼୍ ପଡ଼୍ ହୋଇଯାଏ ।

---ଅଚିହ୍ନା ପୁରୁଷ, ତାଙ୍କପାଖରେ କପରି, କପରି ଏମିତି ବ୍ୟବହାର ଦେଖେଇବି··· ?

ସେ ଯଦି ମୋ ପ୍ରତି ଖରାପ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି--- ତେବେ··· ? ଛାତିଭିତରଟା ଥରି ଉଠିଲା ପରି ଲାଗେ···। ଇଚ୍ଛା ନ ଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ସେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ଆଦେଶକୁ ଗ୍ରହଣକରି ହୁଁ··· ଟିଏ ମାରେ···।

ରାତି ଯେତେ ବେଶୀ ହେଉଥାଏ ସ୍ୱପ୍ନାର ମନରେ ସେତିକି ସନ୍ଦେହ ଜାଗରୁକ ହୋଇ ଉଠୁଥାଏ···ମନର ଝଡ଼

ସେତେ ଜୋରରେ ବହି ଆସୁଥାଏ-ସେଇ ଖର ପବନରୁ ବେଳେବେଳେ ଝିଲ୍‌କା ନାକ ବାଟେ ଦେଇ ଫଁ କରି ବାହାରି ଯାଉ ଥାଏ···।

ରାତି ଦଶଟାର ପାଖାପାଖି ହେବ । ଗୋଟାଏ ରିକ୍‌ସା ଘର ଆଗରେ ଅଟକିଲା । ରିକ୍‌ସାବାଲା ୩।୪ ଥର ଘଣ୍ଟି ବାଡ଼େଇ ଦେଲା । ପ୍ରକାଶବାବୁ ଘରୁ ବାହାରି ଆସି ରିକ୍‌ସାରୁ ଉତୁରି ଥିବା ବନ୍ଧୁଙ୍କ କର ମର୍ଦ୍ଦନ କରି ହସି ହସି କହିଲେ ଗୁଡ୍‌ନାଇଟ୍ ମାଇଁ ଫ୍ରେଣ୍ଡ···।

ବନ୍ଧୁ ଜଣକ ପ୍ରତିବାକ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଶୁଣେଇ ଥିଲେ ।

ସ୍ୱପ୍ନା ଦେଖିଲା ଜଣେ ଭଦ୍ର ଲୋକପରି ଦେଖା ଯାଉଛନ୍ତି । ଦେହରେ ଦାମୀ ପୋଷାକପତ୍ର ହାତରେ ରିଷ୍ଟୱାଚ, ଛାତି ପକେଟରେ ଦୁଇଟା ଫାଉଣ୍ଟେନ୍ । ଗୋଡ଼ରେ ଯୋତା ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଆଗନ୍ତୁକଙ୍କୁ ପାଛୋଟି ନେବା ପାଇଁ ସ୍ୱପ୍ନାକୁ ଇଙ୍ଗିତ ଦେଲେ ସେ ଛାତିର ଲୁଗା ଟିକେ ମଡେଇ ଦେଇ ଓଢଣା ମୁଣ୍ଡ ଅଧା ଯାଏ ଟାଣି, ଲଜେଇ ଲଜେଇ, ପିଣ୍ଡା ତଳକୁ ଗୋଡ ବଢଉ ବଢଉ ଓଠରେ ଧୀରେ ହସ ପହୁଁରେଇ କହିଲା—ଆସନ୍ତୁ—ଆଜ୍ଞା··· ।

ଆଗନ୍ତୁକ ରିକ୍‌ସାବାଲା ହାତକୁ, ପକେଟରୁ ନୋଟ ଖଣ୍ଡେ ବାହାର କରି ଦେଲେ । ରିକ୍‌ସାବାଲା ସ୍ୱପ୍ନା ମୁହଁକୁ ଓ ଆଗନ୍ତୁକ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଆଡକୁ ଚାହିଁ ଅଳ୍ପ ହସି ନମସ୍କାର କରି ଚାଲିଗଲା ।

ସ୍ୱପ୍ନାର ମନଟା ସନ୍ଦେହୀ ଉଠିଲା ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ତାର କାନ ପାଖକୁ ମୁହଁ ନେଇ ଫୁସ୍ ଫୁସ୍ କରି କହିଲେ, ମୁଁ ବଜାରରୁ ଆସୁଛି···ବ୍ୟବହାରରେ

ଯେପରି କୌଣସି ତ୍ରୁଟି ନ ହୁଏ । ସେ ଗ୍ଲଲଗଲେ···ସ୍ୱପ୍ନା ନାହିଁ କରି ପାରିଲାନ ।

କୋଠରୀ ଭିତରେ କିଛି ସମୟ ନୀରବରେ ବସିବା ପରେ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଟିକେ ମୁରୁକି ହସି କହିଲେ---ତୁମେ ମୋତେ କଣ ବୋଲି ଭାବୁଛ ସ୍ୱପ୍ନା । ଏକା ବେଳେକେ ନିଜର ନାଁ ଟା ଶୁଣି ବିସ୍ମୟରେ ସେ ତଳକୁ ମୁହଁ ପୋତି କହିଲା—ଜଣେ ଅତିଥି··· ।

—ହଁ ଅତିଥି ହେବାଟା ମୋ ଭାଗ୍ୟରେ ଯୁଟିବନା··· ?

ସ୍ୱପ୍ନାର ମୁଣ୍ଡଟା ଏକରକମ ଘୁରିବାକୁ ଲାଗିଲା, ତଥାପି ସେ ଟିକେ ଲାଜୁଇବଇ ନେଇ—ଉତ୍ତର ଦେଲା--ତାର ମାନେ···? ସେ ସ୍ୱପ୍ନାର ଠିଆ ହୋଇଥିବା ସ୍ଥାନକୁ ଉଠି ଯାଇ କହିଲେ— ମୁଁ ତୋ ଉଥିପାଇଁ ଆତିଥ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିଛି···

ସେ ଘୁଞ୍ଚି ଗଲା ଦୂରକୁ···

ଆଉ ଟିକେ ପାଖକୁ ଲାଗି ଆସି ଆଗନ୍ତୁକ ସ୍ୱପ୍ନାର ବାହୁ ଦ୍ୱୟକୁ ଚିପିଧରି ତା ହାତ ଭିତରେ ଦଶଟଙ୍କିଆ ନୋଟ ତିନି ଖଣ୍ଡ ଗୁଞ୍ଜି ଦେଇ କହିଲେ--ଏଟା ତୁମ ପାଖରେ ମୋର ପ୍ରଥମ ଭେଟି···ପରେ···ଅନେକ---

ସ୍ୱପ୍ନା ଆଗନ୍ତୁକଙ୍କ ହାତରେ ଥିବା ମୁଦିରୁ ନାମକୁ ପଢ଼ି ଚମକି ଉଠି କହିଲା···ସାର୍··· ।

ଗମ୍ଭୀର ଭାବରେ ଅନିଲବାବୁ କହିଲେ--ଚୁପ୍ ପାଟି କରନା··· ?

ଧୀରେ ଅନିଲବାବୁ ସ୍ୱପ୍ନାର କାନ୍ଧ ଉପରେ ହାତ ପକାଇ ଖଟ ପାଖକୁ ଭିଡି ଆଣିଲେ ଆଉ ତାର ମସୃଣ ଚିବୁକ ସ୍ପର୍ଶ କରିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେଲେ ।

ସେ ବିଦ୍ୟୁତ୍ ବେଗରେ ତାଙ୍କର ବାହୁ ପାଶରୁ ମୁକୁଳି ···ତାତଲା ଗଳାରେ କହି ଉଠିଲା--ଯାଅ···ଘରୁ ବାହାରି ଯାଅ, ଅଭଦ୍ର, ଅନାର୍ଯ୍ୟ, ପରସ୍ତ୍ରୀକୁ ଜୋର ଯବରଦସ୍ତ ଏପରିକି ନିଜର ସ୍ତ୍ରୀକୁ···ଛି···ତୁମେ ଏତେ ନିର୍ଲଜ୍ଜ···ଯୋଉଠି ବାରନାରୀର ସମାଗମ, ଯୋଉଠି ଚରିତ୍ରହୀନା, ବାର ବିଳାସିନୀଙ୍କର ଓଠରେ ଓଠ ମିଶାଇ ନିଜର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତୃପ୍ତି ଅନୁଭବ କରିବ ସେଇଠିକି ଚାଲିଯାଅ । ଏଠା ବେଶ୍ୟାଳୟ ନୁହେଁକି ତୁମର ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଚରିତାର୍ଥ କରିବାର ସ୍ଥାନ ନୁହେଁ··· ।

ଅନିଲବାବୁଙ୍କ ଆଖି ରାଗରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ହୋଇ ଆସିଲା । ସେ କବାଟରେ ଆଘାତ କରି ଡାକିଲେ--ପ୍ରକାଶବାବୁ ···ପ୍ରକାଶବାବୁ··· । ତୁମେ ଏପରି ଗୋଟାଏ ଜଘନ୍ୟ ନାରୀକୁ ଅନ୍ତର ଦେଇ ଭଲ ପାଅ କିପରି··· ।

ରାଗରେ ଠକମକ ହୋଇ ସ୍ୱପ୍ନା କହିଲା--ଛି ନିର୍ଲଜ୍ଜ ଆହୁରି ଗଳା ନଳା ଫିଟାଇ ବିକୃତ ଚିତ୍କାର କରୁଛ । ଉପରେ ଦେଖିବାକୁ ଗୋଟାଏ ଚରିତ୍ରବାନ ମନୁଷ୍ୟପରି ବାକ୍ୟର ସ୍ଫୁରଣ, କିନ୍ତୁ ଭିତରଟା ପୋଡ଼ା ଅଙ୍ଗାରଠୁଁ ବଳି···ଜ୍ଞାନ ହୀନ ପଶୁ କିପରି ଆସିଥିଲ ନିଜର ସ୍ତ୍ରୀ ପାଖରେ ପ୍ରେମ ଭିକ୍ଷା କରିବାକୁ । ଭାବିଥିଲ ପେଟ ବିକଳରେ ତୁମେ ଓ ତୁମରି ପରି ଶହ ଶହ କାଠ ପୁରୁଷର ଚୁମ୍ମା ଖାଇ ପେଟ ପୋଷିବାର ଉପାୟ ଅବଲମ୍ବନ କରିବି ବୋଲି···ଆଜି ଦେଖୁଛି ମୋରି ପରି କେତେ ଯୁବତୀଙ୍କର ସର୍ବସ୍ୱ ଲୁଣ୍ଠନ କରି ତାଙ୍କର ଅକଳଙ୍କ ଦେହରେ କଳଙ୍କର ଛାପା ଦେଇ ଛାଡ଼ି ଦେଉଥିବ···ନିଶ୍ଚୟ ।

ଚଡ଼ା ଗଳାରେ ସେ କହିଲେ--ଏପରି ଚରିତ୍ରବତୀ ହେବାକୁ ମୋପାଖରେ ଚେଷ୍ଟା କରନା···ମୁଁ ଜାଣେ ତୁ କିପରି

ପର ପୁରୁଷଙ୍କୁ ଘୃଣାକରୁ, ସେମାନଙ୍କୁ କିପରି ତେଜରଖୁ ଗୃହାଁଗିରେ ରଖୁଁ ···ତା ମଧ୍ୟ ମୋତେ ଜଣା । ତୁ ଯଦି ଗୋଟାଏ ସତୀ ସାଧ୍ୱୀ ହୋଇ ଥା'ନ୍ତୁ ତେବେ ନିଜର ପିତାଙ୍କ ପାଖକୁ ପ୍ରେମପତ୍ର ପଠାଇ ଥା'ନ୍ତୁ କିପରି···? ଛି ବାରାଙ୍ଗନା । ମହା-ପ୍ରସାଦକୁ ଗୁଡ଼ ମନେକରି ଧର୍ମର ଭାଇଙ୍କୁ ଧର୍ମ ସ୍ୱାମୀ । ବାପା ମାଙ୍କ ଅଜ୍ଞାତରେ ସ୍ୱୈରିଣୀ ପରି ସମାଜର ଟାଣୁଆ ବନ୍ଧନ ଛିଣ୍ଡାଇ ଘରୁ ପଳାଇ ଆସି ବାପାମାଙ୍କ ମୁହଁରେ କଳଙ୍କର ଅଠା ବୋଲି ଅମାପ କାର୍ତ୍ତି ଅର୍ଜନ କରୁଛୁ, ନୁହେଁ— ।

—ସୀମାଧରି କଥାବାର୍ତ୍ତା କରନ୍ତୁ··· ଯାହାକିଛି ଖରାପ କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଛି କେବଳ ତୁମରି ପରାମର୍ଶରେ···ମୋର ପିତାଙ୍କ ପାଖକୁ ତୁମରି ଇଂଗିତରେ ପ୍ରେମପତ୍ର ପଠା ଯାଇଛି ବୋଧହୁଏ···ନହେଲେ ଦୁଇ ବାପଙ୍କର ଗୁପ୍ତ ପତ୍ର କାହିଁକି··· ୨-୪ ଥରେ ଆସୁଥିଲା···ଆଜି ମୁଁ ବୁଝିଛି ତୁମେ ହିଁ ମୋତେ ଦୁନିଆରେ କଳଙ୍କିନୀ ସଜେଇବା ପାଇଁ ଯାହା ଅକ୍ଲାନ୍ତ ପରିଶ୍ରମ କରିଛ···ତା ନହେଲେ ସମ୍ବଲପୁରରୁ ଆମେ ଆସୁ ୨ ତୁମେ ସୈତାନ ଭେକ ବାହାର କରି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉଡ଼ିଆସି ନଥା'ନ୍ତ··· ମୋତେ ଗୋଟାଏ ବେଶ୍ୟା ଚରିତ୍ରହୀନା ଭାବି··· ।

ଅନିଲବାବୁ କିଛି ନ ଶୁଣିଲା ପରି ସ୍ୱପ୍ନାକୁ କୋଳରେ ଚାପି ଧରି ତା'ର ଦାଉ ଶୁଖା ଗାଲ ଦେହରେ ଓଠ ମଶାଇ ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ···କିନ୍ତୁ ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସ୍ୱପ୍ନାର ଡାହାଣ ହାତର ଚପୁଡ଼ା ଅନିଲବାବୁଙ୍କ ବାଁ ଗାଲରେ ବସି-ଗଲା···ଚଟାସ୍···ଟିକେ ଅପେକ୍ଷା ନ କରି ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ଗୁରୁକାଠ ଲଗା ଲଗି ହୋଇ ସ୍ୱପ୍ନାର ପିଠିରେ ବସିଲା— ସପାଙ୍ଗ୍···ସପାଙ୍ଗ୍···ସପାଙ୍ଗ୍ । ସେ ଆର୍ତ୍ତ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା ।

ଅଠସ୍ତରୀ

ପ୍ରକାଶବାବୁ ବଜ୍ର ଗମ୍ଭୀର ସ୍ୱରରେ କହି ଉଠିଲେ—ତୁମ୍ଭର ସ୍ୱପ୍ନ । ଆଜିଠୁ ପାଇଁ ଅନିଲବାବୁଙ୍କ ପାଖରେ ଯୌବନ ବିକ୍ରୟ କରିବାକୁ ହେବ ନିଶ୍ଚୟ—ଏହା ପରେ ଦେଖିବ···କେତେ ପଥଶ୍ରାନ୍ତ ପଥିକ କଲିକତାର ଆଧୁନିକ ଯୁବକ···ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ତୁମର ଏହି ରୂପମଦିରା ପାନକରି କେତେ ଆନନ୍ଦ ପାଇ ପାରିବେ ଓ ତତ୍ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ··· ନୀଳାକାଶର ପର ପାରେ ସ୍ୱର୍ଗ ପୁରୀର ଉର୍ବଶୀ ରମ୍ଭା ମେନକା ପରି ସଜାଇ ଦେବେ···ତୁମକୁ···ତୁମର ଏଥିରେ ଘୃଣା କରିବାର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ—ଜୀବିକା ନିର୍ବାହ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ରୂପ ମହଲରେ ତୁମେ ତୁମେ ଶ୍ରେଷ୍ଠା ପରୀର ଆଖ୍ୟା ମଧ୍ୟ ପାଇ ପାରିବ—

ସ୍ୱ...ର ଘାତ ଭିତରେ ଯେମିତି କିଏ ହଜାର ୨ ହାମର ଏକ ସମୟରେ ପିଟିବା ଆରମ୍ଭ କରି ଦେଲା, ତଥାପି ସେ ତାର ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଜବାବ ଦେଲା—ତୁମର ଯଦି ଏପରି ବେଶ୍ୟା ମଜେଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା ଥିଲା ତେବେ—ତେବେ ସେହି ନିଆଁ ଲଗା 'ପ୍ରେମ ବିବାହ' ପୂର୍ବରୁ ନ କହିଲ···କାହିଁକି···? ଏହା କହୁ କହୁ ତା'ର ଆଖିରୁ ଥପ୍ ଥପ୍ ଲୁହ ନିଗିଡି ପଡ଼ିଲା ।

ବିକୃତ କଣ୍ଠରେ ସେ କହିଲେ—ସେ ପାଜିଲାମୀ ଗପ ବନ୍ଦ କରି ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁହ ମୋର ଆଦେଶାନୁଯାୟୀ କାମ କରିବନା···ଯେଉଁ ନରମ ଗାଲରେ ଚୁମ୍ବନର ଦାଗ ଲାଗି ରହୁଥିଲା ସେଇ ଗାଲରେ ଚୁମ୍ବନ ପରିବର୍ତ୍ତେ କର୍କଷ ହସ୍ତର ପାଞ୍ଚ ଆଙ୍ଗୁଠିର ଚିହ୍ନ ଲେଖେଇ ରଖିବ··· ।

ତାର ଆଖି କୋଣରେ ଲୁହ ବିନ୍ଦୁ ଢଳ ଢଳ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା—ସେ କାନରେ ପୋଛି ଦେଇ କହିଲା—ବ୍ରାବୁକର ତ

ବ୍ୟବହାର ସରି ଗଲଣି । ଏହାପରେ କଠିନ ଗୃପୁଡ଼ାଟା ବାକି ରଖିବ କାହିଁକି ସେଇଠା ପ୍ରେମ ବିବାହ'ର ଦ୍ୱିତୀୟ ପୁରସ୍କାର ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ଡାଉଲ ଗଳାରେ କହିଲେ—ଥାଉ ସେ ଆଖି କୋଣର ଲୁହ ଆଖି କୋଣରେ ଲୁଚାଇ ରଖ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସବୁ ନିଗଡ଼ି ଦିଅନା···ଏହା ପରେ ଅନେକ ନିଗାଡ଼ିବାକୁ ହେବ··· ପ୍ରେମ ବିବାହ (Love marriage) ର ଦ୍ୱିତୀୟ ପୁରସ୍କାର ନିଶ୍ଚୟ ପାଇବ···ବେଶୀ ଡେ଼ରି ନାହିଁ···

ତାକୁ ଜଣାଗଲା ଏତେ ଯେମିତ ତା ପାଦତଳୁ ଭୂଇଁଟା ଖସି ଯାଉଛି ଆଉ ଆକାଶଟା ଲାଗି ଯାଉଛି ମୁଣ୍ଡ ଦେହରେ···

ସେ ବ୍ୟଥା ଭରା କଣ୍ଠରେ କହିଲା—ତୁମର ଆଦେଶ ଆଦେଶ ନୁହେଁ··· ସ୍ୱାମୀ । ତେଣୁ ମୁଁ ରକ୍ଷା କରି ପାରିବି ନାହିଁ··· ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅସମ୍ଭବକୁ ତୁମେ ସମ୍ଭବ କରିବାକୁ କିପରି କହୁଛ ଏଇ ଗୃବୁଲ୍ ପରି ଶହେଟା ଗୃବୁଲ ଏକ ସମୟରେ ବସେଇଲେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ପାରିବି ନାହିଁ··· ।

ରାଗରେ ଝିକ୍‌ମିକ ହୋଇ ସେ କହିଲେ— ନିଶ୍ଚୟ ତୁମକୁ ପାରିବାକୁ ହେବ । ଆଉ ଯାହାକୁ ତୁମେ ଅସମ୍ଭବ ବୋଲି କହୁଛ ତାକୁ ସମ୍ଭବ କରିବାକୁ ହେବ । କାରଣ ତୁମରି ସକାଶେ ମୁଁ ହଜାର ହଜାର ଟଙ୍କା ଏଇ ହାତରେ ଉଡ଼େଇ ଦେଇ ଆଜି ସର୍ବସ୍ୱାନ୍ତ···ପଥର କାଙ୍ଗାଳ ନିସ୍ୱ । ସବୁ ତୁମରି ସକାଶେ ନଚେତ୍ ମୁଁ ଆଜି ଖଣ୍ଡେ ଚାକିରି ପାଇଁ ଦଶଥର ଦରଖାସ୍ତ ଗୁଞ୍ଜି ନ ଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆଜି ମୋର ସେ ଦରଖାସ୍ତ ମଞ୍ଜୁର କରିବେ ମୋର ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ବନ୍ଧୁ ଏଇ ଅନିଲବାବୁ··· ।

କିନ୍ତୁ ଅନିଲବାବୁ, ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ କଥା ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇ କହିଲେ—ତୁମେ ମୋତେ ଯେଉଁରେ ଆଉ ସଂପୃକ୍ତ

କରନା ବନ୍ଧୁ···ସ୍ୱପ୍ନାର ନରମ ହାତର ଗରମ ଚାପୁଡ଼ାଟା ମୋ ଗାଲରେ ଠିକ୍ ଭାବରେ ବସି ଯାଇଛି ଥରେ···ଆଉ ଥରେ ନୁହେଁ । ଏହା କହି ସେ କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ ପଦାକୁ ଚାଲିଗଲେ ।

ପ୍ରକାଶବାବୁ ବିସ୍ମୟରେ ଚାହିଁ ରହିଲେ ସେଇ ଆଡ଼େ···।

ସ୍ୱପ୍ନା କଇଁ କଇଁ କାନ୍ଦି ସେଇ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ରହିଲା ।

ଆଖି ଠମଠମ କରି ସେ କହିଲେ—ତୋତେ ବିବାହ କରି ମୋର ସରସ ଜୀବନକୁ ନୀରସରେ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚଳେଇ ଯାହା ଦେଖିଲି ତୁ ମୋର ଭବିଷ୍ୟତ ପୋଡ଼ି ଜାଳି ପାଉଁଶ କରି ଦେବୁ ଓ ମୋର ଆଭିଯାତ୍ୟ କର୍ମ ଜୀବନ ପଥରେ ଖାଲ ଢିପର ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ତିଳେ ମାତ୍ର କୁଣ୍ଠାବୋଧ କରିବୁ ନାହିଁ··· ତେଣୁ ଲେ—ତୋତେ ମୋର 'ଅଚ୍ଛେଦ୍ୟ ପ୍ରେମ ବନ୍ଧନ'କୁ କାଟି ଦେବାକୁ ଏଇ ଚାବୁକର ଚମକା ପ୍ରହାରହିଁ ପ୍ରଥମ ନିଦର୍ଶନ··· ···ଦେଲି···ଯଦି କିଛି ଜୁଲମ କରୁ ତାର ପୁରସ୍କାର ମଧ୍ୟ ପରେ ପରେ ପାଇଯିବୁ ।

ସ୍ୱପ୍ନାର ଲୁହଧାର ଜୋରକରେ ଗଣ୍ଡ ଦେଶ ଦେଇ ପ୍ଲାବନ କରି ଛୁଟିବାକୁ ଲାଗିଲା । ସେ କୋହକୁ ଚାପି ନେଇ କହିଲା—ଅଚ୍ଛେଦ୍ୟ ପ୍ରେମ ବନ୍ଧନକୁ କାଟିଦେବ···କାହିଁକି··· ମୋର ଦୋଷ ସେ କଠୋର ଭାବରେ ଦାନ୍ତ କଡ଼ମଡ଼ କରି କହିଲେ··· ।—ପ୍ରେମ···ବନ୍ଧନକୁ କାଟିଦେବ କାହିଁକି···? ସେ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ମୁଁ ଦେଇ ପାରିବି ନାହିଁ···। ପେଟ ପୋଷିବା ପାଇଁ ବେଶ୍ୟା ହେବାକୁ ଘୃଣା ହେଲା···ନା···? ଏହାପରେ ତୁମକୁ ଏଇ କଟକ ସହରର ପାଇଖାନା ସର୍ଭିସ୍ ଧରିବାକୁ ହେବ ଯା···ଭାବିଛ ତ···?

ଆଖିରୁ ତାର ଅଗ୍ନିକଣା ବାହାରି ଗଲା ଶତ ଶତ । ସେ ଥରିଲା ଗଳାରେ କହିଲା—'ପ୍ରେମ ବିବାହ' କରି ମୁଁ ଗୋଟାଏ ମସ୍ତବଡ଼ ଭୁଲ୍ କରିଛି···ନଚେତ୍ ତୁମେ ମୋତେ ପାଇଖାନା ସଭିସ ଜୁଟାଉ ନ ଥାନ୍ତ···ଆଉ ବେଶ୍ୟା ହେବା ପାଇଁ କଠିନ ଚାବୁକରେ ଶାସନ କରିବାକୁ ଯାଇ ନ ଥାନ୍ତ··· । କାନରେ ଶୁଣିବା ପାଇଁ ଅଶ୍ଳୀଳ ଭାଷା, ମିଳନ ମୁଆଁରେ ବିଚ୍ଛେଦର ଭଙ୍ଗୀ ସହିବାକୁ ହୋଇ ନ ଥାନ୍ତା—ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଭାବୁଛି ତୋ'ପରି ଗୋଟାଏ କାଳ ସର୍ପିଣୀକୁ ଜୀବନ ସଙ୍ଗିନୀ କରି ଗୋଟାଏ ଅପେରା ଭୁଲକରି ବସିଛି··· । ମୁଁ ଜାଣି ନ ଥିଲି ତୋର ଏଇ ସୁନ୍ଦର ରୂପ ଭିତରେ ଗୋଟାଏ କାଳ ନାଗିନୀ ଲୁଚି ରହିଛି ବୋଲି । ନଚେତ ମୋତେ ଅନେକ ନଗଣ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କଠାରୁ ତାଚ୍ଛଲ୍ୟ ବାକ୍ୟ ପାଇବା ସଙ୍ଗେ ଧାର ଉଧାର ପାଇଁ ହାତ ପତେଇବାକୁ ହୋଇ ନ ଥାନ୍ତା···କେବଳ ତୁ ମୋତେ ଗୋଟାଏ ଗୋଟାଏ ଖରାପ ଇଙ୍ଗିତ ଦେଇ ମୋର ଯୁବକ ମନକୁ ତରଳାଇ ଦେଲୁ··· ନୋହିଲେ ମୁଁ ଆଜି ଏପରି ଖସଡ଼ା ପଥରେ ଗୋଡ଼ ବଢ଼େଇ ଆଖିର ଲୁହ ଆଖିରେ ମାରୁ ନ ଥାନ୍ତ । ପ୍ରକାଶବାବୁ ପୁଣି ଦାନ୍ତ ମଡ଼···ମଡ଼ କରି ଉଠିଲେ··· । ସ୍ୱପ୍ନା ଡରି ଡରି କହିଲା—କିଏ ଆଗ କାହାର ମନ ବଦଳେଇବା ପାଇଁ ନିଶୂନ ପଥରେ ଚୁପ ଚୁପ କଥା କହୁଥିଲା— ? ଆଉ ଲୁଚେଇ ଲୁଚେଇ ଏତେ ଲମ୍ବ ଲମ୍ବ ପ୍ରେମ ପତ୍ର ଦେଉଥିଲା··· ? ପ୍ରେମ କଣ ଭଲ ପାଇବା, ପ୍ରେମ ବିବାହର ବାହାଦୁରୀ କଣ ଏ ସବୁ କିଏ ବୁଝଉ-ଥିଲା···ଭାବି ଦେଖତ···ମୋର ମନରେ ତତଲା ଲୁହାର ଚିଆଁ ମାରି ଦେଇଛି କିଏ ?

ମୋର ଲେଖିଥିବା ପ୍ରେମ ପତ୍ରକୁ ଲୁଚେଇ କରି ବାପାଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠେଇ ଦେଇଛି କିଏ···ନୋହିଲେ ମୁଁ ରୋଗଣୀ

ବସ୍ତ୍ରାଞ୍ଚଳ।

ମା'ଙ୍କୁ ଗୁଡ଼ି ଘରରେ ଲୁଚି ପଡ଼ିଲେ। ଆସି ପ୍ରେମ ବିବାହର ବାହାଦୁରୀ ଦେଖେଇବା ପାଇଁ ସମ୍ବଲପୁରରୁ କଟକରେ ଆସି ବେଶ୍ୟା, ଚରିତ୍ରହୀନା ହେବା ସକାଶେ ସ୍ୱାମୀକର ଚମକା ପ୍ରହାର ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଅଭଦ୍ର...ଅଶ୍ଳୀଳ—କୁଭାଷା ଶୁଣି ନଥାନ୍ତି...? ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସାକ୍ଷୀ ରଖି ବିବାହ କରିଥିଲି...ଆଜି ଦେଖୁଛି ପ୍ରେମ ବିବାହର ଅଲୌକିକ ବାହାଦୁରୀ—ସ୍ୱପ୍ନାର ଆଖି ପତା ଭେଦେଇ ଦି'ଟୋପା ଲୁହ ପୁଣି ଗଳି ପଡ଼ିଲା...।

ଚଢ଼ାଗଳାରେ ସେ କହିଲେ—ବେଶୀ ପାଜିଲମୀ ଗପ କାଢ଼ନା ମୋପାଖରେ। ମୁଁ ଜାଣେ ତୋର ମିଂଜାଜ୍ କିପରି ଗଢ଼ା ଆଉ ହାବଭାବ ଯାହା ମୋତେ କି ଅମାଲୁମ୍ ନାହିଁ...। ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୋ ସାଙ୍ଗରେ ଯେଉଁ ମିଳନ ଦୀପାଳୀ ଜଳାଉଥିଲି କେବଳ ବାଧ୍ୟତା ମୂଳକ ଭାବେ...। ତୁ ବିଶେଷ ଉଦ୍ଧତାମିର ପରିଚୟ ଦେଇ ବେଶ୍ ସ୍ତ୍ରୀତ୍ୱ ବଜାଏ ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛୁ ଓ ସ୍ୱାମୀକୁ ଅପମାନିତ କରିବା ସକାଶେ ବିଶେଷ ଉଦ୍ଧତା ହୋଇ ଉଠିଛୁ...ଆଜିହିଁ ତାର ଶାସ୍ତି ପାଇ ପାରିବୁ...।

ଆଖି କୋଣରୁ ଲୁହ ପୋଛି ସେ ବିରକ୍ତି ମିଶା ସ୍ୱରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା—ମୋତେ ଚାବୁକ୍ ମାଡ଼ ଦେଇ ଯ୍ୟାପରେ ଆହୁରି କଠିନ ଶାସ୍ତିର ବ୍ୟବସ୍ଥା କଲେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ତୁମର ଇଙ୍ଗିତ. ସ୍ୱାମୀ ହିସାବରେ ରଖି ପାରିବି ନାହିଁ...ଖାଇବା ସକାଶେ ଶୁଖି ଶୁଖି ମରିବି ପଛକେ ମୁଁ ବାଟ ଘାଟର ବଜାରୀ ହଟ୍ଟଗୀଙ୍କୁ ଆଦର କରି କୋଳରେ ଧରି ଓଠରେ ଓଠ ମିଶାଇ ସରଗ ସୁଖ ପାଇ ପାରିବି ନାହିଁ...ମୋ ପକ୍ଷରେ ତାହା ଅତି ଗନ୍ଧମୟ ନର୍କରୁ ବଳି...।

ତୁମେ ନଜେ ମନ୍ଦକଥା ଭାବି ଦେଖ ମୁଁ କେତେଥର କହିଛି ଖଣ୍ଡେ ବୁକରୀ କଉ ଏ ଠକ୍କା କେଇଦାନ ରହିବ...ତୁମେ

ଯେମିତ ବ୍ୟଗ୍ରର ମାତ୍ରା ବଢ଼େଇ ଦେଉଛ ଅଣ୍ଟିବ ନାହିଁ ୪୮୬ ବର୍ଷକୁ—ତା ପରେ କେମିତ ଚଳିବା— ? କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଖାମ-ଖିଆଲରେ ମୋ କଥାକୁ ହେୟ ଜ୍ଞାନ କରି କୁହ···ଛି, ରୋଲମୀ ···ଏହା ଜୀବନରେ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ପୁଣି ମଧ୍ୟ ଅନେକ ସମୟରେ କୁହେ ଘୂଲ ତୁମ ଘରକୁ ଯାଇ ରହିବା···ଘରେ କିଏ ଅଛି ? କେବଳ ବୁଢ଼ୀଟ ତୁମକୁ ଭାବି ଆଖିରୁ ଲୁହ ନିଗାଡ଼ି ଦେଉ-ଥିବ··· । ସେ ଯଦି କହି କୁହନ୍ତୁ ମୁଁ ତାଙ୍କର ପାଦ ଧରି କହିବି ମା···ତୁମରି ପୁଅ ସେ । ଜାଣି ଜାଣି ଭୁଲ କରିଛନ୍ତି···ତୁମର ଅଜାଣତରେ ବୋହୂ କରି ଆଣିଛନ୍ତି ମୋତେ । ଗ୍ରହଣ କରିବେନି···? ତେବେ କୁହ···ଆମେ ଦୁହେଁ କେଉଁଠି ରହିବୁ ? ଭିକ ମାଗି ପେଟ ପୋଷିବୁ ? ସେ ଜଣେ ଠେଲି ଦେବେ··· କଦାପି ନୁହେଁ··· । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ମୋ ର ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ ଅନ୍ତରାୟ ହୋଇ ଠିଆ ହେବାକୁ ତିଳେମାତ୍ର ପଶ୍ଚାତ୍‌ପଦ ହୋଇନ···ବର୍ତ୍ତମାନ କେବଳ ମୋରି ମୁଣ୍ଡରେ ସବୁ ଦାୟିତ୍ୱ ଭୁଲ, ଅଜାଡ଼ି ଦେଉଛ···ଆଜି ମଧ୍ୟ ବେଶ୍ୟା ହୋଇ ପେଟ ପୋଷିବା ସଙ୍କାଶେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ପ୍ରହାର ଦେଇ ନିଜର ପୁରୁଷତ୍ୱର ମାନ୍ ମହତ୍ତ୍ୱ ବଢ଼େଇବା ପାଇଁ ବିଶେଷ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛ ଏଟା ତୁମର ନିର୍ଲଜ୍ଜତାର ଚରମ ନିଦର୍ଶନ ନୁହେଁ କି··· ?

ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କୁ ଜଣାଗଲା ଯେତେ ଯେମିତ ସ୍ୱପ୍ନା କଥାକହୁନି – ଟାଣୁଆ ଗୁଳି ବସେଇ ଦଉଛି ଛାତିରେ । ସେ ଆଉ ସମ୍ଭାଳି ହୋଇ ପାରିଲେ ନାହିଁ । ମୁଣ୍ଡଟା ତାଙ୍କର ଗରମ ହୋଇଗଲା । ସେ ସ୍ୱରରେ ରୋଷ ଜଳି ହୋଇ ତଳ ଓଠକୁ ଦାନ୍ତ ତଳେ ଚାପି ରଖି, ସ୍ୱପ୍ନାର ମୁହଁ ଚାହିଁ ମୁହଁ ଲଗେଇ ହାତ ମୁଠା ମୁଠା କରି କହି ଉଠିଲେ—ବାରନାରୀ ଏଠାରେ···

ଗୋଟାଏ ସଭା ସମିତ ବସିନା ଯେ ଏଠାରେ ବକ୍ତୃତାର ସୁଅ ଛୁଟେଇ ଦେବୁ । ମୁଁ ସେଇ କଥା ଗୁଡ଼ାକର ପଦେ ମାତ୍ର ଉତ୍ତର ଦେଇଛି··· ମୁଁ କଦାପି ତୋତେ ବିବାହ କରିନାହିଁ ପ୍ରେମ ବିବାହର ଇସରା ମଧ ଦେଇନ··· । ତୁ ଯୌବନର କାଉଁରୀ ପରଶ ସହି ନ ପାରି ବାରନାରୀସମ ମୋତେ ଯୌବନ ବିକ୍ରୟ କରିଛୁ ଓ ତାର ପ୍ରତି ବଦଳରେ ମୋଠାରୁ ଯଥେଷ୍ଟ ଅର୍ଥ ମଧ ପାଇପାରିଛୁ, କିନ୍ତୁ ତୋତେ ସ୍ତ୍ରୀ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିନ । ବେଦୀ ପାଖରେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ମନ୍ତ୍ର ଧ୍ୱନି କରେନ । ଆଜିଠାରୁ ତୋଠାରୁ ମୋର ସମସ୍ତ ସମ୍ବନ୍ଧ ଛିଣ୍ଡେଇ ଦେଲି । ମୁଁ ଚାଲିଯିବି ମୋର ଗନ୍ତବ୍ୟ ପଥରେ, ଭୁଲ୍ ଠିକ୍‌ର ବିଚାର ତୁ କରିବୁ ପରେ··· ଏହା କହୁ କହୁ ପ୍ରକାଶବାବୁ ରାଗରେ ଜର୍ଜର ହୋଇ ପଦାକୁ ବାହାରି ଯାଉ ଥିଲେ···

ସ୍ୱପ୍ନ ! ଲୁହ ଶିଙ୍ଗାଣି ଏକାଖଣ୍ଡ ହୋଇ ତାଙ୍କ ଗୋଡ଼କୁ ଯାକୁଡ଼ିଧରି କଇଁ କଇଁ କାନ୍ଦି ଉଠିଲା—ସେ ତମ ତମ ହୋଇ ଚାହିଁ ରହି ପୁଣି ଚାଲିଗଲେ !

× × ×

ଦୁଇମାସର ଛୁଆଟିକୁ ତାର ବେଢ଼ଣ କାନରେ ଯାକି ଧରି ଜନଗହଳି ସହର ଭିତରେ ଚାଲିଛି···ସେ—

ମନରେ ସରସତା ନାହିଁ—ଆଖିର ଲୁହଧାର ନିଗିଡ଼ି ନିଗିଡ଼ି ଗଣ୍ଡଦେଶକୁ କଳାକରି ଦେଲଣି—। ବାରବୁଲି ଛତରଖାଇଙ୍କ ପରି ଏ ବଜାରରୁ ସେ ବଜାରକୁ ବୁଲିବା ତାର ହୁଉଚି କାମ—। ସେ ଦୋକାନ ଦରଜାରେ ଠିଆ ହୁଏ, କିଏ ଦେଲାତ ଦୁଇ ପଇସା କିଏ ଫେରେଇ ଦିଏ ଆଉ କାହାଠାରୁ ନିର୍ମମ ମର୍ମନ୍ତୁଦ ବାଣୀ ଶୁଣି ସେ ଦୀର୍ଘ ନିଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ି ଫେରି

ଆସେ—ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପରି ସେ ନିର୍ଲଜ ମୁହଁ କରି କେବେ ଛିଡ଼ି ହୋଇ ପଇସା ଗୋଟାଏ ପାଇଁ ସୁଲମ କରେନା । ଲୁହ ଜଳଜଳ ଆଖିରେ ଅନ୍ୟ ଦୋକାନକୁ ଚାହେଁ—ପେଟ ଭିତରୁ କୋହ ଉଠେ । ସେ ଭାବେ—ଏତେ ଏତେ ବାବୁ ଏମାନେ । ଅମାପ ପଇସା ପତ୍ର ଓ ଜିନିଷ ସବୁ ରଖିଛନ୍ତି—ପଇସାଏ ଦବାକୁ ମନ ହଉନି ଯାଙ୍କର—କେତେ ଦୁଃଖ ସହୁଛି ମୁଁ—ଛୁଆଟା ମୋର ଖାଇବା ପାଇଁ କେମିତି ହୋଇ ଗଲାଣି । ଗରମ ପବନ ନାକବାଟ ଦେଇ ବାହାରି ଆସେ—ଆଖିପତା ଓଦା ହୋଇଯାଏ—ସକାଳୁ ସଞ୍ଜ ହେବାଯାଏ ଏମିତି ବୁଲେ--। ବାଟ ଚଲା ଲୋକ କେହି କେହି ପଇସା ଗୋଟା କି ଦି'ଟା ସପନି ହାତକୁ ପକେଇ ଦିଅନ୍ତି । ସେ ହାତ ପତେଇ ନେଇ ଆସେ--।

ସଞ୍ଜ ହେଲେ ଯା ପିଣ୍ଡାରେ·· ତା ପିଣ୍ଡାରେ ଆଶ୍ରାନିଏ । ଦୁଧଖିଆ ଛୁଆଟାକୁ ଟିଣ୍ଡେ କନା ଦିଖଣ୍ଡ ପକାଇ ଶୁଆଇ ଦିଏ··· । ବଜାରରୁ ମିଳିଥିବା ସାତସିଆଁ ବେଡ଼ଶିଟ ଜାନରୁ ଫିଟେଇ ଦେଖେ···ଛୁଆଟି ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ସୁଁ···ସୁଁ କାନ୍ଦି ଉଠେ, ତାର ଛନ ଛନିଆ ମୁହଁରେ ଚୁମାଟିଏ ଦିଏ···ଛୁଆଟିର କାନ୍ଦ ଭାଙ୍ଗି ଯାଏ···ସେ କାନ୍ଦିଉଠେ । ସେ ତା ପାଖରେ ଶୋଇ ତାର ନଜର ଛାତିରେ ଗୁଞ୍ଜି ଦିଏ—କେତେ ଅଭୁଲା କଥା ମନଭିତରେ ଉଙ୍କିମାରେ, ଏ ଆଖିର ଲୁହ ସେ ଆଖିରେ ପଡେ···କେତେବେଳେ ତାର ଆଖି ବୁଜି ହୋଇଯାଏ ।

ସପନି ତାର ରଜତ ଗଢ଼ା ପିଲାଟିକୁ ମାଗି ଖୋଇ ଦେଢ଼ ବରଷର କରିଛି । ସେ ଦେଖିବାକୁ ସପନି ପରି, ମୁହଁଟି ଗୋଲ, ପୁରିଲା ପୁରିଲା ଗାଲ, ଆଖି ଦିଓଟି ଛୋଟ ଛୋଟ ହେଲେ ମଧ ସଦାବେଳେ ଢଳ ଢଳ ।

ସପନ ତା ମୁହଁକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରେ—ସେଇ ଜଣକ ପରି ପିଲାଟିର ଓଠ ତଳୁ ଦାଗି ଯାଏ···ତାର ମନଟା କଣ କେମିତି ହୋଇଯାଏ ।

ପିଲାର ନାଁ ଦେଇ ଥାଏ ସେ ଭିକାରି··· । ଭିକାରି ଠୁଲୁ ଠୁଲୁ ହୋଇ ବୁଲାଲଣି । ବୁଢ଼···କାକା ଦାଦା ଏମିତି କେଇ ପଦ ଗୁଲ୍ଗୁଲିଆ କଥା କହିଲଣି । ସପନ ବେଳେ ବେଳେ ଭିକା କଥା ଶୁଣି କାନ୍ଦି ଉଠେ···ଆଉ ବେଳେ ବେଳେ ହସେ···ପିଲାଟି ତା'ର ମା' ଆଡ଼େ ଅନେଇ ରହେ । ପାକୁଆ ପାଟିରେ ଧୀରେ ହସ ଦେଖାଯାଏ··· ।

ସେ ଗୁଲ୍ଗୁଲିଆ ଅବୁଝା କଥା କଣ କହି କହି ଧାଇଁ ଆସେ ସପନ ପାଖକୁ—ସେ ତା' ଦୁଇ ହାତ ଦେଖେଇ କହେ—ଅ···ଆ··· ।

ବେଳେ ବେଳେ ପିଲାଟି ନାଚି ଉଠେ, ସପନ ତା'ର କାଖ ତଳେ ହାତ ପୁରେଇ ଶୁଖିଲା ଓଠରେ ଧୀରେ ହସ ପହଁରେଇ କହେ—ଦେଇକି···ନାଚ ଦେଇକି ନାଚ··· ।

ଭିକା ଖିଲି ଖିଲି ହସି ଉଠି ନାଚି ଉଠେ ଆହୁରି ଜୋରରେ— ।

ବାଟ ଚଲା ଲୋକେ ପିଲାଟି ଆଡ଼କୁ ଅନାଇ ରହନ୍ତି, ଅନେକ ବି ହାତ ପତେଇ ଡାକନ୍ତି—ଆ···ଆ, ମିଠେ ନେ··· ।

ସପନ ପୁଅକୁ, ହାତରୁ ଗୁଡ଼ିଦିଏ—ସେ ଠୁଲୁ ଠୁଲୁ ହୋଇ ବୁଲେ । ଦିଗୁଡ଼ା ପାଦ ଖସି ନଥା କରି ପଡ଼ିଯାଏ···। ତ କେବା ଲୋକଟି ପିଲାଟିକୁ ତଳୁ ଉଠେଇ ନେଇ କ ଖ·କରନ୍ତି··· । ସେ ଚିହ୍ନା ଅଚିହ୍ନା···ବାରେନ···କାଖରେ ଥାଇ ନାଚିଉଠେ··· । ଆଦରରେ କିଏ ଠଙ୍କା ଟିଏ କିଏ ଦୁ'ଅଣା ପଇସା କିଏ ମିଠେଇ

ଗୋଟାଏ, କଏବା ଖାଲି ଚୁମାଟିଏ ଦେଇ ଗୁଡ଼ିଦେଇ ଯାଆନ୍ତି···। ଆଉ ଗଲା ବେଳେ ସପନକୁ କହି ଯାଆନ୍ତି—ସେଇଟିକୁ ହେପାଜତରେ ରଖିଥିବୁ । ଉଦର କାଣ୍ଡଇଟି ସାରି ହୋଇଛି । ଭିକାରୁଣୀ ଝିଅ ବୋଲି କିଏ କହିବ··· ?

ସେ ସବୁ କଥା ଶୁଣେ । ଭଲଲାଗେ । କିନ୍ତୁ ଶେଷ କଥା ସପନର ହୃଦୟରେ ଗୋଟାଏ ଧାରୁଆ ଛୁରୀ ଚାଲି ଗଲାପରି ଜଣା ଯାଏ । ପ୍ରକାଶ କରି ପାରେନା—ଭିକାରୁଣୀ ଝିଅ ନୁହେଁ ସେ ଜଣେ ବଡ଼ ଲୋକର ଝିଅ ବୋଲି···। ଖାଲି କହେ—ତୁମମାନଙ୍କ କରୁଣାରୁ— ।

କିଏ କେବେ କେବେ ସପନକୁ ତା'ର ଭିକାରୁଣୀ ଜୀବନର କାହାଣୀ ପଚାରିଲେ ସେ ବାଆଁରେଇ ଦେଇ, ଗୁଁ ଘୁଁ ହୋଇ କହେ—ସେ ରେଙ୍ଗୁନରେ ଅଛନ୍ତି ଚିଠିପତ୍ର ଦେଉ ନାହାଁନ୍ତି—ନଇବଢ଼ି ହେଲା । ଘର ଦ୍ୱାର ଭାସି ଗଲା କଣ କରିବା । ଏଇ ମରି ଚଳୁଛି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଆଶ୍ରା କରି··· ।

ପ୍ରଶ୍ନ କର୍ତ୍ତା କହନ୍ତି—ନା ମା, ତୁ ଆମ ଆଗରେ ଲୁଚାଉଛୁ ସତ କଥାଟା କହୁନୁ ···।

କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ହୋଇ ସପନ ଉତ୍ତର ଦିଏ—ହଁ, ମୁଁ ସତ କହୁଛି । ମିଛ କାହିଁକି କହିବି··· ?

ପ୍ରଶ୍ନ କର୍ତ୍ତା ତା ମୁହଁକୁ କିଛି ସମୟ ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ଭ୍ରୁକୁଞ୍ଚିତ କରି ଚାହିଁ ଗୋଟାଏ ଖର ନିଶ୍ୱାସ ପକାଇ ମୁହଁ ବୁଲାଇ ତାଙ୍କର ଗନ୍ତବ୍ୟ ପଥରେ ଚାଲି ଯାଆନ୍ତି··· ।

ସପନର ଆଖିରେ ଜକେଇଥିବା ଲୁହ ବିନ୍ଦୁ ଆଉ ରହିରେ ତଳକୁ ଗଡ଼ି ପଡ଼େ— । × × ×

ସହରର ଗଳି ମଫସଲ ଗାଁଗଣ୍ଡା ଆସିଛି ସେ ।

ସେତେବେଳକୁ ଭିକା ଗୀତ ଶିଖି ସାରିଥାଏ । ସପନ ଗାଁରୁ ଗାଁକୁ ଯାଇ ଭିକ ମାଗେ, କାହାର ଦୁଆରୁ ମୁଠିଏ ଖୁଦ ପାଏତ···କେଉଁଠି ନିଷ୍ଫଳ । ଆଜ ମଧ୍ୟ ବାର ଲୋକଙ୍କର ବାର ବେଢଙ୍ଗମାନଙ୍କ କଥା ଶୁଣେ । ଏ କଥାଗୁଡ଼ାକ ତାର ଦେହ ସୁହା ହୋଇ ଆସିଲଣି । କାହାକୁ ପଦେ ହେଲେ ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ତାର ମୁ'ନ ଥାଏ···ଭବେ ଭିକାରୁଣୀ, ବାରବୁଲି, ଛତର ଖାଇଟା ହୁଁ କହିଲେ କଏ କାଳେ ଦା ସୁଞ୍ଜା ବସେଇ ଦେବ । ତେବେ ତାକୁ ସାହା ହେବ କିଏ ? ଖାଲି ମନେ ମନେ ଯାହା କହିବାର କଥା କହେ । ଦୀର୍ଘ ନିଶ୍ୱାସ ପକାଇ ଫେରି ଆସେ ।

ସପନର ସବୁ ଶୋଡ଼ି ଯାଇଛି କିନ୍ତୁ ପୋଡ଼ି ଯାଇନି ତାର ଜିଆଁ ଲଗା ରୂପ । ସୁନାପରି ଦେହରେ ମଳର ପୋଠ ବସି ଯାଇଛି ··ଆଖି ହିଁକେ ଭିତରକୁ ପଶି ଯାଇଛି । ଫୁଟିଲା ଫୁଲଟି ଯୌବନ ଦରମଉଳା ହୋଇ ଯାଇଛି । ପୁରିଲା ମୁହଁ ଶୁଖି ଯାଇଛି । ତଥାପି ସେଇ ଶୁଖିଲା ମୁହଁରେ ଯୁବକମାନଙ୍କ ଚଗଲା ମନକୁ ଚହଲେଇଲା ଭଳି ଶକ୍ତି ଅଛି । ଆଜ ମଧ୍ୟ ସେଇ କୋଠରଗତ ଆଖି, ଦେହର ସାଇଁ ସାଇଁଆ ଚଳନ୍ତି ବାଣ ସମ ଛଟା, ଆଜିବି ସେଇମାନଙ୍କ ଛନ ଛନିଆଁ ମନକୁ ଦୁର୍ବଳ କରି ପାରିବ । ଅନେକ ଯୁବକ ତାକୁ କୋଳକୁ ଭିଡ଼ି ନେବାକୁ ଇଙ୍ଗିତ ମଧ୍ୟ ଦିଅନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଇଙ୍ଗିତରେ ଆକର୍ଷିତ ହେବାତ ଦୂରର କଥା, ସେ ଘୃଣାରେ ନାସିକା କୁଞ୍ଚନ କରେ । ପ୍ରକାଶବାବୁ ଘୁଡ଼ି ଗଲା ଦିନୁ ସେ କାହାରିକି ଭଲକରି ଆଖି ପୂରେଇ ଅନେଇନି । କେବେ କେବେ ଯଦି ମାରସିଆ ଜୀବନରେ ବିରହ ନିଆଁ ଜଳି ଉଠେ, ତେବେ ସେ ତାକୁ ଆଖିରୁ ଲୁହ ବରଷା କରି ନିଭେଇ ଦିଏ··· ।

ଗୋଟାଏ ରାତିର କଥା ।

ସପନ ଜଣେ ବାବୁଙ୍କ ଦ୍ୱାର ପାଖରେ ସଞ୍ଜ ବେଳେ କହିଲା, ବାବୁ ଗଣ୍ଡିଏ ଗରମ ଭାତ ମିଳିବ କି···ଦେହରେ ମୋର ଭଲ ନାହିଁ ।

ବାବୁଆଣୀ ରାଗରେ କହିଲେ—ଉଠ୍ ଏଠୁ ଯା···ସଳା, ଧର୍ମଶାଳା ନୁହେଁ ସଞ୍ଜବେଳୁ ପହରା ପକେଇ ବସି ରହିବୁ··· । କିନ୍ତୁ ବାବୁ ଜଣକ କହିଲେ ବସ, ରୋଷେଇ ସରୁ । ନେ···ଏ ଅଖା ଖଣ୍ଡିକ ନେ ବସ··· । ସପନ ବାବୁଙ୍କ ଉପରେ ଆଶୀର୍ବାଦର ଝରଣା ଝରାଇ ବସି ରହିଲା ସେଇ ପିଣ୍ଡାରେ ।

ରୋଷେଇ ସରିଲା ସେ ଗଣ୍ଡିଏ ଗରମ ଭାତ ଖାଇ ଶୋଇ ରହିଲା ଭଙ୍କାକୁ ଧରି ସେଇ ପିଣ୍ଡାରେ··· ।

ରାତି ଅଧ । ସପନ ନିଘୋଡ଼ ନିଦରେ ଶୋଇଛି । ବାହାରେ ଜମାଟ ଘେରା ଅନ୍ଧାର । ଦ୍ୱାଦଶୀ ତିଥି ।
ତାର ନିଦ ରୁଉଁ କିନା ଭାଙ୍ଗିଗଲା । ସେ ବିଦ୍ୟୁତ ବେଗରେ ଉଠିବସି କହି ଉଠିଲା କିଏ···?

—ମୁଁ ।

ସପନ ପାଟି ବାରି କହିଲା—କିଏ···ବାବୁ ? ଆପଣ ଏଠାରେ କାହିଁକି···ଚୁପ୍ ଚୁପ୍ ହୋଇ ସେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ—ପାଟି କରନା, ତୁମ ପାଖରେ କାମ ଅଛି । ସପନ ବିସ୍ମୟରେ ଚିତ୍କାର କରି କହିଲା—ମୋ ଠାରେ କାମ··· ? ଏତେ ରାତିରେ···!

—ଚୁପ୍ ଚୁପ୍ ପାଟି କରନା ଆସ୍ତେ···ତୁମେ ମୋ ପାଖରେ ରୁହ··· । ଥରିଲା ଗଳାରେ ସେ କହିଲା—ବାବୁ···ଆପଣ କଣ କହୁଛନ୍ତି···? ମୁଁ ତାହା ପାରିବି ନାହିଁ ।

ସେଇ ଅନ୍ଧାରରେ ସେ ସପନ ପାଖକୁ ଆଉଟିକେ ଲାଗି ଆସି କହିଲେ—ତୁମର ଭାଗ୍ୟ ବଦଳି ଯିବ···। ଆଉ ତୁମର ପିଲାଟିକୁ ମୁଁ ମଣିଷ କରି ଦେବି—ତା ପାଇଁ ମୋର ଚଳନ୍ତି ଅଚଳନ୍ତି ସମ୍ପତ୍ତି ଅର୍ଦ୍ଧାଂଶ ଦଲିଲ କରି ଦେବି। ତୁମକୁ ଆଉ ଏପରି ଭିକାରୁଣୀ ବେଶରେ ଦ୍ୱାର ଦ୍ୱାର ବୁଲିବାକୁ ହେବନି— । ଖାଇପିଇ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରମୋଦରେ ମୋର ସ୍ତ୍ରୀ ତୁମେ ରହିବ···।

ସେ ବାବୁଙ୍କ ମୁହଁକୁ ନିରିଖି ଚାହିଁ କହିଲା—ବାବୁ···। ଆପଣଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀ ଅଛନ୍ତି । ତେବେ ଆପଣଙ୍କ ଭଳି ସରଗ ପଥର ମଣିଷ, ନରକକୁ ଗୋଡ଼ ବଢ଼ାଇବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଛି, ବାବୁ ଅଶୋଭା କଥା ।

ବାବୁ ସପନି ପାଖକୁ ଆଉଟିକେ ଲାଗି ଯାଇ ତାର ବାହୁ ଯୋଡ଼ିକ ଜୋରରେ ଚାପି ଧରୁ ଧରୁ କହିଲେ—ତୁମେ ସେଥିକୁ କଣ ପାଇବ···।

ସେ ଘୃଣାରେ ହାତ ଛିଞ୍ଚାଡ଼ି ଦେଇ କହିଲା—ବାବୁ ତୁମେ ଭଦ୍ରଲୋକ । ବାବୁ ଜଣଙ୍କ କିଛି ନ ଶୁଣିଲା ପରି କହି ଉଠିଲେ—ସପନି ତୁମର ଭାଗ୍ୟ ବଦଳି ଯିବ—

ସେ ଆଉ କିଛି କହି ପାରିଲାନି, ପାଟି ତା'ର ଖନି ମାରିଗଲା, ଛାତି ଭିତର ଇଞ୍ଜିନଟା ଦୁମ୍ ଦୁମ୍ ହୋଇ ଜୋରରେ ଛୁଟିବାକୁ ଲାଗିଲା—ଘର ଭିତରୁ କାଶର ଶବ୍ଦ ସହିତ କବାଟ ଖୋଲିବାର ଶବ୍ଦ ହେଲା । ଭିକା ଚିରଚିର ଛୁଡ଼ି କାନ୍ଦି ଉଠିଲା ।

ବାବୁ ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ଛାୟା ମୂର୍ତ୍ତିପରି କେଉଁ ଆଡ଼େ ଗୁଳିଗଲେ । କୁକୁର ହଟା କାମୁଡ଼ା କାମୁଡ଼ି ହୋଇ ସେଇ ଆଡ଼କୁ ଛୁଟି ଆସିଲେ । ସପନି କୁକୁର ଗାଁଠାକୁ ହାସ୍ ହାସ୍ କଲାରୁ ସେମାନେ ପିଣ୍ଡା ଉପରୁ ତଳକୁ ଖସି ପଡ଼ିଲେ ।

ଏକାନବେ

ସେଇ ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ତାର ଆଖି ପତା ଭେଦେଇ ତଳୁ ଲୁହ ଦି'ଟୋପା ଖସି ପଡ଼ିଲା । ସେ ତାର ଛିଣ୍ଡା ବୁଜୁଳି ଗୋଟିକ ଓ ପିଲାଟିକୁ କାଖ କରି ପିଣ୍ଡା ତଳକୁ ଗୋଡ଼ ବଢ଼େଇଲା ।

ରାତି ଅଧ । କେତେବେ ବାଟ ଆସିଛି ତାକୁ ଜଣାନାହିଁ... । ଭୋର ହେଲାରୁ ସେ ଦେଖିଲା ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ଗୋଟିଏ ନଈ ବନ୍ଧ ଉପରେ ଚାଲିଛି । ବହଳ କୁହୁଡ଼ି ଟିକେ କମି ଆସିଲା ।

ସପନି ଭିକାକୁ ବନ୍ଧ ଉପରେ ବସେଇ ଭାବିଲା-ନଈ ମଝିକି ଝାମ୍ପି ଦେବ, ତା'ହେଲେ ଏସଂସାର ଦୁଃଖ ଅନ୍ତରାଳକୁ ଚାଲିଯିବ । ସେ ଏପରି ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ଲୋଭିଲା ଆଖିରେ ପଡ଼ନ୍ତାନି—ଆଉ ପେଟ ବିକଳରେ ଡହଳ ବିକଳ ହୋଇ ଘର ଦୁଆରେ ଏ ବୟସରେ ଯୋଗୀ ଭିକାରିଙ୍କ ପରି ହାତ ପତେଇବାକୁ ହୁଅନ୍ତା ନି— ।

ଭିକ ଜାଡରେ କୁଙ୍କୁଡ଼ି କାଙ୍କୁଡ଼ି ହୋଇ ତା'ର ମା ସପନି ଆଡ଼କୁ ଗୁଞ୍ଜି ହୋଇ ଆସିଲା । ସେ ତାର ପିନ୍ଧିଥିବା ଦେଢଣି କାନିଟା ତା ଦେହରେ ପକେଇ ଦେଇ, କୋଳ ଭିତରକୁ ଟାଣି ଆଣିଲା ।

ସପନିର ମନଟା ସାରୁ ଖାଇଲା ପରି ହେଉଥାଏ—ଆଉ ଥରେ ଯେବେ ନିଜ ବାବୁଙ୍କୁ ଦେଖନ୍ତା କି କେମିତିଆ ଭଦ୍ର ଲୋକ ସେ ପଚାରନ୍ତା । ତୁମେ କଣ ଗଣ୍ଡାଏ ଖାଇବାକୁ ଦେଇଥିଲ ବୋଲି ଇଜ୍ଜତ ନବ? ତାର ଛାତି ଭିତରଟା ଥରିବାକୁ ଲାଗିଲା ଆଉ ସତେ ଯେମିତି ଏକା ବେଳକେ ଶହେଶହେ ଧାରୁଆ ଖିର ଛାତି କଲିଜାରେ ଗଳିଲା ।

ପୂରୁବ ଆକାଶ ଝାପ୍ସା ନାଲିରଙ୍ଗ ଆସ୍ତେ ଗାଢ଼ରୁ ଗାଢ଼ତର ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦେବ ବଉଦ ତଳେ ହସି

ଉଠିଲେ । ସପନ ତାର ବସିଥିବା ସ୍ଥାନରୁ ଟିକେ ଆଗକୁ ଘୁଞ୍ଚି ଆସି, ଆଖିରୁ ଲୁହ ଗଡ଼ଉ ଗଡ଼ଉ ଯୋଡ଼ ହସ୍ତରେ ପ୍ରଣାମ କଲା ।

ନଈ ପାଣିରେ ନାଲି କିରଣ ପଡ଼ିବାରୁ ଲହଡ଼ି ଗୁଡ଼ିକ ଆହୁରି ଆନନ୍ଦରେ ନାଚି ଉଠି ଗୋଟିକ ପରେ ଗୋଟିଏ ପିଠ ହୋଇ କୁଳୁ କୁଳୁ ନାଦକରି ବହି ଯାଉଥିଲା । ସପନ ଏକ ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ସେଇ ଜ୍ୱଳନ୍ତ ସୁବର୍ଣ୍ଣମୟ ଦେବତା ଆଡ଼େ ଚାହିଁ ରହି ମନେ ମନେ କହି ଗୁଲଲା—

ବିଶ୍ୱାସ ଘାତକ ପୁରୁଷ ଦୁନିଆଁ । ସେମାନେ ସରଳା ଯୁବତୀଙ୍କ ମନ ବହଲେଇ ଦିଅନ୍ତି କେଇ ପଦ କଥାରେ—, ସେ ଅମଙ୍ଗ ହେଲେ ପୁରୁଷ ବୁଝେଇ କହେ—ତୁମେ ଡରନା, ରୂପସୀ । ବିବାହହିଁ ଜୀବନରେ ସୁନିଶ୍ଚିତ । ତେଣୁ ମୁକ୍ତ ସମାଜର ନିୟମାନୁଯାୟୀ ଫୁଲର ବଂଧନ ଦୁଗୁଲା ପାଶ ଅପେକ୍ଷା ମନର ବଂଧନ ପାସ କେଡ଼େ ଠାଣୁଆ ତୁମେ ସେ ପ୍ରେମ ବିବାହ ପରେ ବୁଝିପାରିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମ ଜୀବନ ନୌକା ପ୍ରେମ ସୁଅାର ଉଚ୍ଛୁଳା ନଈରେ କାତ ଆହୁଲା ନମାନି ମନ ଇଚ୍ଛା ଘ ଉଁରି ଖାଉଛି···। ଏମିତ ମନ ପାଣେଇବା କଥା କହନ୍ତି କେତେ···।

ଯୁବତୀର ସରଳା ମନ ସେଇ ମହୁବୋଳା କଥାରେ ନଇଁଆସେ । ଯୁବକ ହସ ଭିତରେ ବିଷ ରଖି ଚିବୁକ ଦେହରେ ସରୁ ଚୁମ୍ବନ ଆଙ୍କ ଦେଇ ନିଜର ପ୍ରେମିକାକୁ ଆଉଜେଇ ନିଏ ।

× × ×

ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସେଇ ପୁରୁଷକୁ କିଏ କୁହୁକ କଲାପରି ସ୍ୱପ୍ନ ଓଲଟି ଯାଏ । ଇଚ୍ଛାକରେ·· ଦୂରକୁ ବହୁ ଦୂରକୁ ଖସି ଯିବାକୁ ।

ସେଠି ପାଇଁ ନିଜର ସ୍ତ୍ରୀକୁ ବେଶ୍ୟା ହେବା ପାଇଁ ତାଗିଦ୍ କରେ କିନ୍ତୁ ସେ ତାର କଥା ମାନେନା । ତେବେ ପୁରୁଷ ହାତରେ ଅନ୍ୟାୟ ଚାବୁକ ଖୁବ୍ ଆଣ୍ଟରେ ଧରେ । ଆଉ ଭଲ ପାଇବାର ପ୍ରତିଦାନ ଅଢ଼ଙ୍କା ପିଠି ଉପରେ ଲଗାଲଗି କରି ବସାଇ ଠକେତ ବୁହାଇ ଦେଇ ଖୁବ୍ ଗର୍ବ ଅନୁଭବ କରେ··· ।

ଚିଆଁ ଦେଲାଭଳି ଚିଠି କାନରେ ବାନ୍ଧି ଦେଇଯାଏ । ଆଉ ଭଲ ପାଏ ବୋଲି ବିଷ ଖୋଇ ଦେଇ ପାରେନା । ତାରି କାମା ଦେହରେ ବାନ୍ଧି ଦେଇ ଯାଇଥାଏ ଖାଇବା ସକାଶେ··· ।

ସପନର ଆଖି ଛଳ ଛଳ ହୋଇ ଆସିଲା । ଆଖି ପତା ଭେଦେଇ ତତଲା ଲୁହ କେଇ ଠୋପା ଝରି ପଡ଼ିଲା ।

ତାର ମୁଣ୍ଡଟି ଚକ୍କରି ଖାଇଲା । ଚାରି ପାଖରେ ଥିବା ଗଛ ବୁରୁଛ ନଈ ସରଗ ସବୁ ଘୂରିଗଲେ ଗରସ୍ତେ···। ସେ ଢଳି ପଡ଼ିଲା ସେଇଠି । ଚେତା ବୁଡ଼ିଗଲା ତାର··· । କିଛି ସମୟ ବାଦେ ଯେତେବେଳେ ତାର ଚେତା ଫେରି ଆସେ ଦେଖେ ତ ଭିକା ଲୁହ ଶିଙ୍ଗାଣି ଏକ ଖଣ୍ଡ ହୋଇ ତା' ମୁହଁକୁ ଆଉଁସି ଆଉଁସି କହୁଛି ବୋ···ଉହୁ···ବୋଉ ।

ସପନ ଉଠି ବସି ତାର ଗୁଲୁଗୁଲିଆ ମୁହଁରେ ଚୁମାଟିଏ ଦେଇ କହିଲା—ବାପାର ମୋର କେତେ ବୁଦ୍ଧି । ମୋ ଭଳି ମା'ର ମରଣ ହଉ ସେ ଭିକାକୁ ସେଇଠି ବସେଇ ଦେଇ ନଈ ଭିତରକୁ ଚାହିଁଲା । ଆଉଠା ସୁନା ପରି ଢଳ ଢଳ ହେଉଥିଲା ସେ ଚଳନ୍ତ ପାଣି । ସପନ ଭାବିଲା ଆଉ ଏ ନଳଠୀ ଜୀବନ ରଖିବ ନାଇ । ଆଜି ପାଣି ଭିତରକୁ ଡେଇଁ ପଡ଼ିବ । ସପନ ଭଣ୍ଡାଏ ପାଣିକୁ ପଶିଗଲା ।

ଭିକା ଚିରଚିରା ଛୁଡ଼ି କାନ୍ଦି ଉଠିଲା···ବୋଉ···ବୋଉ ।

ତାକୁ ଯେମିତି କିଏ ପଛରୁ ଝିଣି ଧରିଲା । ତା ଗୋଡ଼ ଆଉ ଆଗକୁ ଗଲାନି । ତା ଆଗରେ ଯେମିତି ଗୋଟିଏ ବୋଉ ଡାକର ମମତା ପ୍ରାଚୀର ଭଳି ଠିଆ ହୋଇଗଲା । ସେ ମୁଣ୍ଡକୁ ଦୋ'ଚଲା ପଣି ଗୁଡ଼ି ଦେଇ ଢ଼କ ଢ଼କ କରି ପାଣି ଦୋ'ଆଞ୍ଜୁଳା ପିଇ ଭଳି ପାଖକୁ ଫେରି ଆସି ତା ଗୁଣ୍ଡ ରକତ ପାଲଟି। ସ୍ତୀର ଚୁଚୁମାଉଁ ଚୁଚୁମୋଉଁ ଶୁଣି ତା ମନ ଅସରନ୍ତି ଭାବନା ସୁଅରେ ଭାସି ଚାଲିଲା ।

ବିଷ ଦେବା ପୂର୍ବରୁ ନାରୀର ନାରୀତ୍ୱ ନମୁନା ସ୍ୱରୂପ ସନ୍ତାନ ରହି ଯାଇଥାଏ । ସେଇ ଅଦେଖା ସନ୍ତାନର ମାୟା, ତାକୁ ବିଷ ଖୁଆଇ ଦିଏନା । ସେ ବଞ୍ଚି ରହେ । ନମୁନା ଟିକକ ରହିଲା ପରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପୁରୁଷ ନଜର କରି ନେବାକୁ ଘୃଣା କରେ··· ।

ନରିମାଣୀ ହୀନକର୍ମୀ ମେଡ଼ିକାଲ ଦରଜାରେ ଆକାଶ କମ୍ପାଇ ଚିତ୍କାର କରେ । ସେ ଚିତ୍କାର ସବୁ ରୋଗୀଙ୍କ ଚିତ୍କାର ଠାରୁ ବଳି ପଡ଼େ··· ।

× × ×

ଛତରଖାଇ ନୂଆ ଜୀବନ ପାଏ, ସନ୍ତାନଟିକୁ କୋଳରେ ଜାକି ବଜାର ବୁଲେ ଆଖିର ଲୁହ ପିଠିରେ ପୋଛେ ।

ସପନିଏ ତଳ ଓଠଟା ରହି ଥରିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ସେ ପୁଣି ଭାବି ଚାଲିଥିଲା ପ୍ରେମ ବିବାହ କରି ଛାତିରେ ଛାତି ମିଶେଇ, ଅନ୍ତର ଦେଇ ଭଲ ପାଇ ଆଜି ଦୁର୍ମନ ଦାଗର ପରିବେଶରେ ପାଇଛି ତୀବ୍ର ବିଷ ଆଉ ଘୋଡ଼ା କରଡ଼ାର କଠିନ ପାହାର । ପୁରୁଷ - ପୁରୁଷ ଦୁନିଆକୁ ଶତଧିକ୍ ! ଯେଉଁ-ମାନେ କେବଳ ସ୍ତ୍ରୀଠାରୁ ସ୍ନେହ ମମତା ପାଇବା ପେଇଁ

ଗୋଟିଏ ଜଣ ତୁଳସୀ ଗଛ ପାଲଟି ମଧୁ ଖୁଣ୍ଟି ସାରିବା ପରେ ବିଷ ବୃକ୍ଷ ପାଲଟିଲେ । ପ୍ରକାଶବାବୁଙ୍କ ରୂପ ନାଚି ଉଠିଲା ତା ଆଗରେ ।

—ପ୍ରେମ ବିବାହ କରି ଯାହା ପାଇବାର କଥା ମୁଁ ଆଜି ପାଉଛି । କିନ୍ତୁ ସେ ଜଣକ କେତେ ଦୂରେ ।

ସେ ଭୁଲ କରି ନାହାନ୍ତି । କରିଛି ମୁଁ । ଖଣ୍ଡେ ପ୍ରେମ ପତ୍ର···ଲେଖିବାର ପ୍ରତିଫଳ କେତେ ଭୀଷଣ ଦୁର୍ବହ··· ଅସହ୍ୟ ତା ମୁଁ ବୁଝୁଛି ।

ଯଦି ବାପା ମା ଓ ସମାଜର ନିୟମାନୁଯାୟୀ ଜଣକୁ··· ନିଜର କରି ନେଇ ଥାନ୍ତି ତେବେ ଆଜି ମୋତେ ଛତରଖାଇ ବାରବୁଲି ପରି ହେବାକୁ ହୋଇ ନ ଥାନ୍ତା । ଆଉ ଜୀଅନ୍ତା ସନ୍ତୁଳି ହୋଇ ମରୁ ନ ଥାନ୍ତି କେବେ ·· ।

ଏହିପରି ଭାବୁ ଭାବୁ ସୂର୍ଯ୍ୟ କିରଣ ପଡ଼ି ଆସିଲା ଭଲ୍ଲଖପରେ··· ।

ସପନ କାନର ଚିଠିଟା ବାହାର କରି ପଢ଼ିଲା, ଅକ୍ଷର ଗୁଡ଼ିକ ତରଳିଭା ହୋଇ ଆସିଲଣି କାନରେ ବାନ୍ଧି ବାନ୍ଧି, ତଥାପି ସେ ନିରିଖି ଖୁନ୍ଦି ପଢ଼ିଲା—

ଘୃଣାର

ପିଶାଚୀ—

କେବେ ମୁଁ ତୋତେ ଭଲପାଇଥିଲି ବୋଲି···ଧରିବୁ ନା । ଯଦି ଧରିଥାଉ ତେବେ ଶୁଣ ମୁଁ ତୋତେ ଭଲପାଏ ବା ନପାଏ ତୁ ମତେ ଭଲ ପାଉଛୁ । ତେଣୁ ଆଜି ଗଲାବେଳେ ତତେ ଟେଶ ଟାଏ ନଦର ଜିନିଷ ଦେଇ ଯାଉଛି । ଯାହାକି ତୋ ଭବିଷ୍ୟତ ଜୀବନକୁ ସୁଖମୟ କରି ପାରିବ··· । ମୁଁ ତୋତେ ଦଉଛି ସମସ୍ତ

ପାଇଁ ଭଲ ପାଉଥିଲି ବୋଲି, ପାଟିରେ ନ ଦେଇ କାନରେ ବାନ୍ଧିଦେଲି ତୀବ୍ର ଉତ୍କଟ ବିଷ । ଯଦି ତୋ ଜୀବନରେ କୌଣସି ସମୟରେ ଆଞ୍ଚ ଆସେ ତେବେ ଏଇଥିରୁ ଟିକେ ପାଟିରେ ଦବୁ··· । ଯଦି ମୋତେ ଭଲ ପାଉ ତେବେ ମୋ କଥା ରଖିବାକୁ ଯତ୍‌ପରୋନାସ୍ତି ଚେଷ୍ଟା କରିବୁ । ଭୁଲିବୁ ନାହିଁ । ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ ତା' ପରେ···ତୋର ସତୀର ସତୀତ୍ୱ ଖବର କାଗଜରେ ଦେଖିବି···ନିଶ୍ଚୟ । ତା'ପରେ ମୋର ହସର ସୁଅ ବନ୍ଦକରି ତୋର ଆତ୍ମାର ସଦ୍‌ଗତି ପାଇଁ ଆଖିରୁ ଦି' ଟୋପା ଲୁହ ନିଗାଡ଼ି ଦେବି··· ।

ଯଦି ତା ନ କରୁ ତେବେ ଏଇ କଟକ ସହରରେ ତୋର ପେଟ ଅପୋଷା ରହିବ ନି··· । କାଲି ଗ୍ରତର ପେଟ ପୋଷିବା ଫନ୍ଦା କରି ନେଲେ ଭଲ । ବୁଝିଲୁ··· । ଦିନେ କହିଥିଲୁ 'ବିଷର ଦେବତା' ବୋଲି ମନେ ଅଛି ? ଆହୁରି ଶୁଣିଲୁ ପରେ···ଯଦି ତୋର କୌଣସି ସନ୍ତାନ ହୁଏ ତେବେ ତା ପୂରିଲା ଗାଲରେ ଚୁମା ଦେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ବେକରେ ଗୋଡ଼ର ଚୂପା ଦେବୁ । ନଚେତ୍ ତୋର ନୂଆ ଜୀବନ ନାଟକରେ ତୁ ହେବୁ ଗୋଟାଏ ଘୃଣାର ଅଭିନେତ୍ରୀ । ତୋର ରୂପମହଲକୁ କଲେଜ ଷ୍ଟୁଡେଣ୍ଟ-ମାନେ ବିଶେଷ ଘୃଣା କରିବେ ଯେଉଁମାନେ କ ବେଶୀ ସମୟ ଆସିବେ··· ।

ଯଦି ମୋ ନାଁ କହି ମୋତେ କଳଙ୍କିତ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁ ତେବେ ଗୋଟାଏ ଅଦୃଶ୍ୟ ବୁଲେଟ୍ ତୋର ଅକୃଙ୍କା ଟିଠି ଉପରେ ଯୋରରେ ଲଗା ଲଗି ହୋଇ ବସିବ ସପାଙ୍ଗ୍ ···ସପାଙ୍ଗ । ଆଉ ବେଶୀ ଗୁଡ଼ାଏ ଲେଖିବି କଣ । ସବୁତ ମୁହାଁମୁହିଁ ଆଗରୁ କହି ଦେଇଛି, କିଛି ଗଫଲତ୍ ରଖିନି । ଆଉ

ଯାହା ବାକୀ ଥିଲା କାନରେ ବାନ୍ଧି ଦେଲି, ଯାଉଛି ଚୁମ୍ବନ ଦାଗରେ ବିଷ' ଦେଇ । ପାଶୋରି ଦେବୁନ ଆଶାକରେ ଶେଷ ଅନୁରୋଧଟି ନିଶ୍ଚୟ ରକ୍ଷା କରିବୁ । ଇତି ।

ତୋର
'ବିଷର ଦେବତା'
ସ୍ୱାମୀ

ସପନ ଗୋଟାଏ ଖିଆଲରେ ଚିଠିଟା ଧରି ଥାଏ··· । ଆଖିରୁ ତା'ର 'ଲୁହ ନୁହେଁ ରକତ' ଝରଣା ଝରି ଯାଉ ଥାଏ ଗଣ୍ଡଦେଶ ପ୍ଳାବନ କରି । ଭାବିଲା ନିଶ୍ଚୟ ଆଜିରେ ତାଙ୍କରି ଅନୁରୋଧ ଲେଖା କେଇ ପଦ ରଖିବ । କଟକ ସହରର ରିକ୍ସା ବାଲାଠୁଁ ଆରମ୍ଭ କରି ବାବୁ ଭୟାଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲୋଭିଲା ଆଖିରେ ପଡ଼ିବନି ସେ ଆଉ କି ଏଇ ମଫସଲରେବି ବାବୁ ଗୁଲି ଚଙ୍କା ବାବୁଙ୍କର ବାହୁ ପାଶରେ ସ୍ପୃତ ଅଧରେ ପଡ଼ିବନି··· ।

ସପନ ହାତରୁ ଗୋଟାଏ ଗୁଲି ପରି କ'ଣଟାଏ ଗଳି ପଡ଼ି ଗଡ଼ି ଗଲା । ଭିକା ଲୁହ ଠମ ଠମ ଆଖିରୁ ଲୁହ ପୋଛି କହିଲା—ବୋଉ ମିଠି ଖାଇବି··· ।

ସପନ ଥରିଲା ଗଳାରେ କହିଲା—ନାଇଁରେ ବାପା ସେ ମିଠେଇ ମୁଁ ଆଜି ଖାଇବି ତୁ···ଖାଇବୁ···ନା···ନା···ସିଏପା ମୋ ପେଇଁ ଲୋଭ ଦିନୁ ଅଛି··· । ସେ ଏହା କହି କାଳିଆ ଗୁଲିଟି ଉଠାଇ ନେଲା ।

ଭିକା ବକ୍ ବକ୍ କରି ବୋଉ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ରହିଲା ।

—ଛି ବାପା···ନୂଆ ମା' ଘରେ କେତେ ମିଠେଇ ଖାଇବୁ···ଇଏ କି ମିଠେଇକି··· ।

ନାଇଁରେ ବାପା କାନ୍ଦନା···ତୋରି ପେଇଁ ସପନ ଆଜି-ଯାଏ ବଞ୍ଚି ରହିଛି । ଏହା କହି ସେ ତା'ର ପୁରିଲା ଗାଲରେ ଗାଢ଼

ଚୁମ୍ବନ ରେଖା ଆଙ୍କିଦେଲା । ଭିକାର ଗାଲରେ ସେଇ ଲୁହର ଦାଗ ଲଗି ରହି ଯାଇଥିଲା ।

* * *

ଝୁମୁଝୁମା ଖରାବେଳ ।

ସପନ ଗୋଟିଏ ଗାଁରେ ପହଞ୍ଚିଲା ।

ଆଖିର ଲୁହଧାର ଶୁଖି ଯାଇଥିଲା ଗଣ୍ଡ ଦେଶରେ । ଯେ ଦେଖିଲେ ବିସ୍ମୟରେ ତା'ର ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ପଚାରିଲେ—ତୋର କ'ଣ ହୋଇଛି···

ସେ କାହାରିକୁ ପଦେ ହେଲେ ଉତ୍ତର ଦେଲାନି । ଆଗକୁ ଆଗକୁ ଗୋଡ଼ ପକେଇଲା ତାକୁ ଯେମିତ କିଏ ପଛରୁ ପେଲି-ପେଲିକା ନେଇ ଯାଉଛି, ସପନକୁ ସେମିତ ଲାଗୁଥାଏ— ।

ଭିକା ଗୋଟିଏ ଘର ପାଖରେ କହିଲା—ବୋଉ—ଭୋକ ଲାଗିଲାଣି ଚାଲ ଏଇ ବାବୁ ଘରକୁ ଯିବା ।

ସପନ ଧୀରେ ଧୀରେ ପିଣ୍ଡା ପାଖକୁ ଯାଇ ମାଗିଲା-ମା ଗଣ୍ଡିଏ ଭାତ ଦବକି ଛୁଆଟା ଭୋକରେ ଆଉଟି ହୋଇ ଗଲାଣି ।

ଘର ଭିତରୁ ଶବ୍ଦ ଆସିଲା-ହଉ-ବ' ପିଣ୍ଡାରେ—

ପିଣ୍ଡାରେ ବସି ସେ ତା'ର ଛାତିର ଦରଶୁଖା ମନରେ ଭିକାର ମୁହଁ ଗୁଞ୍ଜେଇ ଦେଇ କହିଲା—ଆଉଟିକେ—ଯାଉ—କାନ୍ଦନା··· ।

ଘର ଭିତରୁ ବୋହୂଟିଏ କଂସାରେ ଗଣ୍ଡିଏ ପଖାଳ ଭାତ ନେଇ ଆସି କହିଲା---କାହିଁ ଜାଗା ଦେଖା···।

ସପନ ସିଲଭର ଟାଟିଆଟିଏ ଦେଖେଇ ଦେଲା ।

ପିଲାଟି ହସିଉଠି କହିଲା···ଭାତ ଖାଇବା··· ।

ବୋହୂ ଜଣକ ପିଲାଟିର ମୁହଁକୁ ଚାହିଁଲା ।

ପିଲାଟି ହସି ହସି କହିଲା ତମଲୁ ଭଉଲୁ ଭାତ ଅଛି ।

—ତୁ ଆମ ଘରି ସବୁଦିନେ···ରହିବୁ ?

—ବୋଉ ପା ଗାଳି ଦବ··· ।

—ନା ବୋଉ ଗାଳି ଦବ କାଇଁକି । ସିଂଜଣଯାକ ଆମ ଘରେ ରହିବ···

ସପନ ଭାତ ଗୋଳାଉ ଗୋଳାଉ—ପଚାରିଲା—ତୁମର ମା ପିଲା ପିଲି କଣ ?

ବୋହୂ ଜଣକ ଲାଜ ଲାଜ ହୋଇ ଉତ୍ତର ଦେଲା—ନାଇ କିଛି ନାହିଁ···

ସପନ ଶୁଖିଲା ମୁହଁରେ ଧୀରେ ହସ ଫୁଟେଇ କହିଲା—ଏ ବଗୁଲିଆକୁ ରଖ ।

—ତମେ ଦବନା···?

ସପନ ଉକା ମୁହଁକୁ ଆଉଁସୁ ଆଉଁସୁ ଉତ୍ତର ଦେଲା—ହଁ, ମା' ଦେବି, ତମେ ନେଲେ କାଲେ ତମର ଶାଶୁ ଶଶୁର କହିବେ—ଛି···ଛତରଖାଇ ଟୁଆଟା··· ।

ବୋହୂ ଜଣକ ଦୁଃଖ ଅନୁଭବ କରି କହିଲା—ନା··· ମୋର ଶାଶୁ ଶଶୁର ନାହାନ୍ତି; ଛତରଖାଇ ଟୁଆ କିଏ କହିବ··· ?

ଦଇବ ଆମକୁ ଉଣା ପୁରାରେ ଧନ ଦରବ ସବୁ ଦେଇଛି କିନ୍ତୁ ଦେଇନି ଟମ ପିଲାଟି ବକଟେ··· ।

ସପନ କଥା ପୂରଣ କରି କହିଲା—ଏଇଆକୁ ନିଅ, ଖଣ୍ଡାୟତ କୁଳର ଗାତ ଗୋଟେ ମୁଁ··· । ବଡ଼ ହେଲେ ଗୁକର ରଖିବ ।

ବୋହୂ ଜଣକ ପିଲାଟିକୁ କାଖକୁ ନେଇ ତା'ର ଓଠ ହଲେଇ ଦେଇ କହିଲା—କାଇଁକି ଗୁକର ହବୁ···ଆରେ ବାପା, ମାଲିକ ହବ କିଏ ?

ଭିକା ଖନ ଖନ ହୋଇ କହିଲା—ବୋଉ ମୁଁ କାଣ ହେଇଗଲି···ଏଇଥି ଲାଗିବା···

ସପନା ବାତୁଳ ଭାବରେ ଚୁହିଁ ରହିଲା ।

ସେ ପିଲାଟାକୁ ଘରଭିତରକୁ ନେଇ କାହା ସାଙ୍ଗରେ କଣ ଫୁସ୍ ଫୁସ୍ ହୋଇ କଥାବାର୍ତ୍ତା କଲା । ସପନା ବାରି ପାରିଲାନି ।

ଘରୁ ଫେରି ଆସିଲା ବେଳେ ପିଲାଟି ହାତରେ ଗୋଟିଏ କଦଳୀ—ଦେଇ ସପାକୁ ଆସି ପଚାରିଲା—ତୁମେ ତ ଭିକାରୁଣୀ ପରି ଦିଶୁନା ମୋ ଆଗରେ ସତ କୁହ ତୁମର କ'ଣ ହୋଇଛି···?

ସ୍ୱପନାର ତଣ୍ଟି ପାଖରେ ସବୁ କଥା ଗୁଡ଼ାକ ଏକାବେଳକେ ଜମା ହୋଇପଡ଼ିଲା । ସେ ଭାବିଲା କହିଦେବ କିନ୍ତୁ କହିବାକୁ ତାର ପାଟି ଖୋଲିଲାନି ।– ଆଖିରେ ଲୁହ ଟଳମଳ ହୋଇ ଆସିଲା, ପେଟ ଭିତରେ ଗୋଟାକ ପରେ ଗୋଟାଏ କୋହ ଉଠିଲା-- ସେ କଥାଟାକୁ ବାଁରେଇ ଦେଇ ରହି ରହି କହିଲା --ବାଅ ମା ମୋଟେ, ତାକୁ ମୁଁ ଶେଷଥର ପାଇଁ ଧରେ··· । ଆଖିରୁ ପାଣି ଝରିପଡ଼ିଲା ତା'ର···

ପ୍ରକାଶବାବୁ ବାରି ପାରିଲେ ସ୍ୱପ୍ନାର କଣ୍ଠସ୍ୱର ଭଲ ଭାବରେ···ତାଙ୍କର ଅନ୍ତରଟା କାନ୍ଦି ଉଠିଲା ସ୍ୱପ୍ନା ସକାଶେ । ଆଖିରୁ ତାଙ୍କର ଅଜାଣତରେ ଦି' ଠୋପା ଉଷୁମ ପାଣି ଝରି ପଡ଼ିଲା ।

ବୋହୂ, ଜଣକ ପିଲାଟିକୁ ଫେରେଇ ଦେଲେ ଭିକାରୁଣୀ କୋଳକୁ । ସେ ଆଖିରୁ ଲୁହ ଗଡ଼ଉ ଗଡ଼ଉ ପିଲାଟିକୁ ଚୁମାଟିଏ ଦେଇ କହିଲା—ତୁ ଏଇଠି ଥା ଭିକୁ···ମତେ ମନେ କରିବୁନା । ଆଜିଠୁ ଏଇ ତୋର ବୋଉ—